

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] - Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố

Contents

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] - Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố	1
1. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 1	1
2. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 2	9
3. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 3	16
4. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 4	23
5. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 5	31
6. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 6	38
7. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 7	46
8. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 8	53
9. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 9	61
10. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 10	67
11. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 11	73

[Ngã Ái Trữ Tĩnh Lộ Hệ Liệt] - Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, ấm áp, HENhân vật: Hồng Chính Minh x Lộ Gia Bảo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-bo-3-den-duong-tren-pho>

1. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 1

Thành phố, năm 2019.

“Cuối cùng thì cũng hết giờ làm!” – Hồng Chính Minh xuống xe bus, vươn vai, xoa xoa thắt lưng, đi về nhà. Theo nhịp chân bước của anh, ba lô nhịp nhàng va vào lưng nhịp nhàng.

Đường Trữ Tĩnh là nơi Hồng Chính Minh lớn lên từ bé. Đường Trữ Tĩnh rất dài, từ lưng chừng núi kéo

xuống, có bốn đoạn, khu vực ngã tư là nơi những người giàu có ở, những tòa nhà cao tầng sang trọng, còn có nhà của những người có đời sống bình thường, hoặc thu nhập trung lưu mua ở; có khách sạn Hải Cảnh nổi danh, siêu thị lớn, còn có cả những quán ăn cho những người dân bình thường, cửa hàng tiện lợi. Đường Trữ Tinh so với núi thì không cao lắm, nhưng vì độ ẩm khác nhau nên có cũng phân biệt nhiều loài thực vật và hoa cỏ khác nhau, cũng như dân cư phân bố khác nhau, tuy nhiên đều sống hòa bình, bình đẳng và vui vẻ.

“Con đã về rồi!” – Hồng Chính Minh mở cửa, uể oải kêu to.

Giống như hằng ngày, không ai đáp lại.

Cha Hồng Chính Minh là công nhân cơ khí, làm ở xã Vệ Tinh nằm ở phía tây thành phố Hương Đảo. Mỗi ngày phải đi và về bằng xe điện ngầm, mất rất nhiều thời gian, cho dù như thế, ông vẫn về nhà sớm hơn Hồng Chính Minh. Lúc này, ông đang ngồi trên sofa, một mắt xem TV, một mắt xem báo, không để ý gì tới con trai.

Lúc này, mẹ Hồng Chính Minh đang ở phòng bếp dọn dẹp, không có nghe thấy tiếng Hồng Chính Minh nói. Bà từng là nhân viên quản lý của một công ty, từ sau khi con trai mình lên đại học thì rút lui về nhà, dốc lòng làm người nội trợ gia đình, về việc làm của con trai, bà cũng vô cùng hài lòng, tuy rằng công việc là quay phim cho đài truyền hình, thu nhập cũng không tệ, nhưng mà công việc rõ ràng không có gì mờ ám, nhưng công việc lại tùy theo đài truyền hình gọi thì đến, có khi không có ngày nghỉ ngơi, bà đã từng khuyên bảo con trai mình nên đổi qua nghề khác đi.

Hồng Chính Minh cất ba lô, thay áo thun T-shirt, đi vào phòng khách hỏi ba: “Ba, hôm nay mình ăn gì?”

Hồng Phụ không quay đầu trả lời: “Hả! Hỏi mẹ con ấy!”

“Mẹ!” – Hồng Chính Minh đến phòng bếp – “Con đói bụng.”

Hồng mẫu đang thu dọn tủ lạnh: “Không có nấu phần của con.”

“Cái gì a?” – Hồng Chính Minh bắt mẫn kêu to

“Kêu gào cái gì?” – Hồng mẫu liếc mắt nhìn con trai, tay vẫn không dừng lại – “Ai biết là con về lúc nào? Hôm nay trời nóng, nấu cho con rồi thì cũng không ăn, còn bày đặt nói không ngon. Mấy lần trước con về không phải đều nói là ăn ở đài truyền hình rồi sao? Con cũng không nhìn xem bây giờ là mấy giờ, về cũng không gọi điện thoại nói một tiếng...”

Hồng Chính Minh vuốt bụng, cắt ngang lời nói của bà: “Giờ con ăn gì đây?”

“Trên chợ đêm có mấy món ngon đấy, hôm nay con ra ngoài ăn đi!”

“Ồi!”

Hồng phụ quay đầu gọi lại con trai đang chuẩn bị ra ngoài: “A Minh, khi về nhớ mua mấy lon bia.”

“Dạ.”

Mang dép lê, Hồng Chính Minh đi xuống lầu lầu nữa, suy nghĩ phải kiếm cái gì ăn ngon, no cái bao tử mình mới được.

Đạo một vòng khu chợ đêm, Hồng Chính Minh đi tới quán ăn Lộ Ký Trà. Lộ Ký gần như là được xem là quán ăn lâu năm ở đường Trữ Tinh, đã mở nhiều năm, trước cửa hàng rất gọn gàng sạch sẽ, kê được sáu cái bàn, đồ ăn trong quán làm cũng tốt, giá cả cũng hữu nghị, vì thế luôn có một nhóm khách quen tới ăn.

Đi vào Lộ Ký, Hồng Chính Minh nhìn thấy mấy khách nhân ngồi hóng mát hết ba bàn, anh chọn một bàn, gọi phục vụ.

“Chính Minh, anh muốn ăn gì?” – Tiểu Triệu, phục vụ quen thuộc đến hỏi.

“Anh đói muốn chết đây, cho anh một tô mì, ví bánh bao tôm, còn có phở tái, một ly trà sữa lạnh.”

“Có ngay.” – Tiểu Triệu ghi đơn xong nhanh chóng chạy đi.

Trong lúc chờ quán làm thức ăn, Hồng Chính Minh buồn chán xem báo, vừa quay đầu, anh chợt thấy thu ngân của quán hôm nay không phải là Tiểu Hà mọi khi, mà là Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo là con trai độc nhất của ông chủ Lộ Ký, Lộ Vĩnh. Sau khi tốt nghiệp cao trung, cậu không học lên mà đến Lộ Ký làm việc. Hồng Chính Minh đã rất lâu rồi không thấy cậu, hôm nay nhìn thấy, nhìn không được thăm đánh giá một chút.

Dáng người Lộ Gia Bảo rất cao, có khi một mét bảy tám, nhưng có phần hơi gầy, gương mặt cậu nhỏ, chắc chỉ hơn bàn tay Hồng Chính Minh một chút. Gương mặt như búp bê tạo cảm giác cậu mới chỉ là học sinh trung học. Lúc này, Lộ Gia Bảo đang xem sổ ghi chép. Hồng Chính Minh thấy lông mi cậu thật dài, nổi bật đôi mắt to, mũi xinh xắn, miệng nhỏ nhỏ. Hồng Chính Minh không thể không nhớ tới hình ảnh trước đây về búp bê Lộ Gia Bảo, hóa ra lúc cậu trưởng thành cũng không thay đổi mấy.

Mì cùng món ăn đã đưa lên, Hồng Chính Minh mãi miết ăn.

Lộ Gia Bảo vừa ngẩng đầu, nhìn thấy dáng vẻ Hồng Chính Minh đang ăn, cậu cười trộm.

“Này, Gia Bảo, cười cái gì đấy?” – Người bán rau cải ngồi bên cạnh thấy thế liền hỏi.

“Không, không có gì.”

Ăn sạch sẽ thức ăn trên bàn, Hồng Chính Minh xoa xoa bụng đứng lên.

“Bao nhiêu tiền?” – Vừa mở ví, Hồng Chính Minh vừa đánh giá Lộ Gia Bảo.

“À, để em xem.” – Lộ Gia Bảo cúi đầu, nhìn hóa đơn phục vụ viết.

Hồng Chính Minh nghĩ bụng – Cậu bé này, sao lông mi dài như thế chứ?

Đến cửa hàng tiện lợi mua bia, Hồng Chính Minh chậm rãi đi về nhà.

Hồng Phụ đang chờ con trai: “Sao giờ mới về, ăn ngon không con?”

“Dạ, đồ ăn ở Lộ Ký không tồi.”

Hồng phụ nhận bia, lấy ra hai lon, còn lại để vào tủ lạnh: “A Minh, chủ nhật này đội Minh Châu đá sân nhà, con có vé xem không?”

Hồng Chính Minh vỗ trán: “Cha không nói thì con cũng quên mất.”

“Vé chắc là khó kiếm lắm.”

“Sợ là không còn, thôi chúng ta ở nhà xem truyền hình trực tiếp đi.”

“Ôi.” – Hồng Phụ than thở – “Sân nhà mà phải xem trực tiếp, chán lắm.”

“Không có cách nào hết, đài truyền hình không ưu tiên cho chúng ta đâu, không cam tâm, con chẳng có thời gian mà đi xếp hàng mua vé.” – Hồng Chính Minh mệt mỏi ngồi trên sofa – “Từ ngày kia con phải làm chương trình ‘Thời gian đặc biệt’, lại còn vào sáng sớm nữa chứ.”

Hồng Phụ quan tâm vô vô vai con trai: “Phải làm việc thôi! Buổi sáng cha sẽ gọi con dậy.”

Hồng mẫu ở phòng bên cạnh nói vọng ra: “Không còn sớm nữa, hai cha con đi ngủ sớm một chút, ngày mai đều phải đi làm sớm.”

Hồng Chính Minh cầm điều khiển ti vi chuyển sang kênh thể thao, hai cha con ăn ý nhìn nhau: “Biết rồi.”

Hồng Chính Minh từ nhỏ đã thích chụp ảnh, thi được vào học viện điện ảnh khoa nhiếp ảnh, sau lại phát hiện mình không có năng khiếu chụp ảnh, nản lòng rất nhiều. Ngoài giờ học, anh làm quay phim hợp đồng cho đài truyền hình, thường xuyên qua lại cho nên sau khi tốt nghiệp làm một gã chụp hình có một không hai ở Hương Đảo.

Tuy rằng nói công việc không tệ, thu nhập cũng không ít, nhưng Hồng Chính Minh cảm thấy không có thỏa mãn, mỗi ngày đều làm đi làm lại công việc đó. Tuy rằng anh làm việc không tệ, nhưng không hề có thể nâng cao tay nghề, chỉ nhàn nhã như mọi người, và tụ tập bạn bè, đi chơi, đi dạo phố, đi gặp mặt làm quen bạn gái.

Hồng mẫu đã bắt đầu cảm rằm, hi vọng con trai có thể mang bạn gái chính thức về nhà, nhưng Hồng Chính Minh lại không nghĩ như vậy. Làm việc cực nhọc, anh không muốn lại đem thời gian nghỉ ngơi quý báu dành cho bạn gái. Chẳng qua là khi làm việc cũng nghe nhiều đồng nghiệp tâm sự, anh không muốn dồn tâm tư vào việc tìm bạn gái, thanh niên thì bốn phương là nhà, không nên chỉ chăm chăm vào một chỗ

Hôm nay Hồng Chính Minh vừa vào cửa đã bị mẹ giữ chặt: “Con về thật đúng lúc, mau lên, không biết đường ống trong WC bị làm sao, nước tràn ra khắp nơi rồi, mau đi sửa đi.”

“Ba con đâu?”

“Ông ấy phải tăng ca, hôm nay ở lại xưởng, không về.”

“Con không sửa đâu.” – Hồng Chính Minh cau mày vò đầu.

“Sao ngay cả việc này con cũng không biết.” – Hồng Mẫu gấp gáp, dậm chân.

“Chính là con không biết.”

“Hả! Con trai nhà ai chẳng biết làm, sao con lại không biết chứ?” – Hồng mẫu cau mày, bắt mắt nhìn con trai mình.

“Này! Mẹ a, cái này không phải ai cũng làm được đâu.”

“Được rồi, được rồi, mau tìm thợ sửa nước đi.”

Hồng Chính Minh tới cửa hàng sửa chữa của khu xã, anh nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ đêm, gọi điện thoại mới biết là thợ sửa nước đã rời đảo rồi.

“Thực gay go.” – Hồng Chính Minh gãi đầu, thấy không biết phải làm sao, anh quả thật không biết làm thế nào.

“Chính Minh, làm sao thế?” – Một thanh âm vang lên, Hồng Chính Minh quay lại, thấy phục vụ Tiểu Hà của Lộ Ký đang đứng trước cửa quán.

“Đường ống nước trong nhà bị hỏng, không biết làm sao bây giờ...”

“Để Lộ Gia Bảo đi xem, cậu ấy biết.” – Tiểu Hà nói xong liền kêu Lộ Gia Bảo ra.

Hồng Chính Minh hơi xấu hổ, anh còn chưa mở miệng nhờ giúp, người khác đã nhiệt tình vươn tay đến đây, mặt anh hơi đỏ.

Lộ Gia Bảo mang theo một thùng dụng cụ thật to, theo sát Hồng Chính Minh đến nhà anh.

Hồng mẫu thấy Hồng Chính Minh dẫn Lộ Gia Bảo cùng về, thì bất ngờ.

Chỗ nối ống nước trong WC không ngừng phun nước. Lộ Gia Bảo thông thạo đi khóa van, sau đó kiểm tra đường ống rồi nói: “Chỗ nối này đã mòn rồi, phải thay mới thôi.”

Hồng Chính Minh bị cái thùng dụng cụ to đùng kia hấp dẫn, đang chăm chú xem xét mấy cái kìm, tua-vít, nhất thời không phản ứng kịp: “A, cậu bảo sao?”

“Em bảo van nối này mòn rồi, nên thay mới thì tốt hơn.”

Hồng mẫu đứng ngoài cửa nói: “Con xem, Gia Bảo giỏi chưa, con ngay cả sửa đường ống nước cũng không biết.”

Hồng Chính Minh bất mãn đẩy mẹ mình ra ngoài: “Mẹ ra ngoài đi, ở đây lại bị nước bắn vào thì sao.”

Lộ Gia Bảo thuần thục đối van nối, dùng sức vặn chặt ốc, cánh tay gầy yếu của cậu cố gắng hết sức mà vẫn chưa được.

“Để đây tôi làm cho!” – Hồng Chính Minh tiếp nhận cờ-lê từ tay cậu.

Lộ Gia Bảo lui sang một bên.

Lúc này Lộ Gia Bảo mới có thời gian rảnh rỗi xem xét Hồng Chính Minh. Tuy rằng hai người lớn lên ở cùng khu, trước kia còn cùng nhau đá bóng, nhưng Lộ Gia Bảo đã lâu không gặp Hồng Chính Minh. Đáng người

Hồng Chính Minh rất là cao lớn, phải đến một mét chín, anh thích bóng đá, khi nhàn rỗi thường đá bóng, đá cầu ở quảng trường, chắc anh ấy cũng phải đi tập thể thao thường xuyên thì cơ thể mới cường kiện rắn chắc đến thế.

Mà ngay cả bề ngoài Hồng Chính Minh với Lộ Gia Bảo cũng rất khác nhau. Anh để tóc ngắn kiểu quân binh, mày rậm mắt to, mũi thẳng, tướng mạo đường đường, rất có khí khái nam tử, khí chất thẳng thắn

Nhìn thấy cánh tay trắng kiện của Hồng Chính Minh vạm ố, Lộ Gia Bảo ước ao – giá như tay cậu khỏe như vậy.

“Tốt rồi.” – Hồng Chính Minh buông bỏ cờ lê xuống – “Cảm ơn cậu nhé.” – Anh tiện tay vỗ vỗ vai cậu.

Hồng mẫu chạy tới cảm ơn, lấy tiền đưa cho Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo đỏ mặt, lắc đầu liên tục, ôm thùng dụng cụ nhanh chóng chạy mất.

“Khụ, con xem đứa nhỏ này, lấy tiền thì có sao đâu?” – Hồng mẫu nhìn theo bóng dáng Lộ Gia Bảo, lẩm bẩm nói.

“Mẹ à, chúng ta là lán giềng nhiều năm, lấy tiền cũng thấy ngại.” – Hồng Chính Minh vừa nói vừa lấy tiền trên tay Hồng mẫu.

Hồng mẫu chụp lấy tay Hồng Chính Minh: “Con lấy làm gì? Lại muốn làm hái hoa?”

“Hái hoa gì chứ, chỉ có điều.....”

“Thôi đi, muốn cùng đám bằng hữu trư cẩu, sống phóng túng, thì tiền lương của con là đủ rồi.” – Hồng mẫu quay vào bếp, phân phó – “Chính Minh, nhớ phải cảm ơn người ta.”

“Biết, đến Lộ Ký ăn cơm vài lần là được.”

Sau sự kiện sửa ống nước lần đó, Hồng Chính Minh không khỏi chú ý đến Lộ Gia Bảo. Anh phát hiện Lộ Gia Bảo là một người rất nhiệt tình. Hồng Chính Minh thấy không dưới một lần Mẹ Lý bên cạnh đem con mình nhờ Lộ Gia Bảo săn sóc trong khi mình đi làm tóc, chơi mạt chược, có người tạm thời phải ra ngoài cũng đem chó mèo trong nhà giao cho Lộ Gia Bảo nhờ chăm sóc hộ, hàng xóm trong nhà có chuyện gì cũng nhờ Lộ Gia Bảo giúp đỡ.

“Cậu ta là một người rất tốt bụng.” – Hồng Chính Minh nói với Hồng phụ.

“Ai?”

“Lộ Gia Bảo!”

“A, chính là tiểu tử Lộ gia, bộ dáng còn xinh đẹp hơn cả nữ hài tử.” – Hồng phụ nói thêm

Hồng Chính Minh cười ha ha: “Cha, cha nói gì vậy?”

Hồng mẫu nghe được nói: “Cha con nói không đúng sao? Gia Bảo so với con gái còn xinh đẹp hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ, rất đáng yêu, con xem nhà ông Mã có ba đứa con gái, mà có ai xinh đẹp bằng Gia Bảo đâu.”

Hồng Chính Minh cười cười gật đầu.

Một buổi tối Hồng Chính Minh sau khi xong việc đang trên đường về. Anh đi tới gần quảng trường chợt nghe có tiếng ồn ào. Đến nơi thì thấy mấy tên to cao lực lưỡng đang đứng trước cửa Lộ Ký kêu lớn, Hồng Chính Minh lập tức hiểu được mấy tên này định ăn cơm Bá Vương.

Mấy tên côn đồ đang tranh cãi với phục vụ, đột nhiên một thanh âm vang lên bên tai: “Này, các người la hét cái gì!”

Tất cả mọi người bị tiếng quát to này dọa, đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Hồng Chính Minh vẻ mặt giận dữ đứng trước cửa quán, nhìn chăm chăm mọi người.

Mấy tên du côn có vẻ hơi sợ hãi, nhìn Hồng Chính Minh nghiêm mặt, một áo sơ mi đen khoác lên vai, mặc áo thun T-shirt với quần dài, cánh tay to khỏe chống hông, thân hình cao lớn, đầu cơ hồ xém đụng đến xà nhà.

Thân hình cao lớn khiến cho mấy tên côn đồ không dám mở miệng.

Hồng Chính Minh bước tới, không nói hai lời, gõ đầu mỗi tên du côn một cái: “Các người muốn chết à? Nửa đêm nửa hôm còn gây âm ỉ, muốn hàng xóm láng giềng không ngủ được sao?”

Ba tên du côn không dám nói năng, ngoan ngoãn cúi đầu đứng yên.

“Các người thật không có tiền đồ, ăn xong thì phải trả tiền, làm thế này có xứng mặt nam nhi không? Thật vô dụng.” – Kỳ thật Hồng Chính Minh cũng nhìn ra mấy thanh niên này không phải tổ chức nào đó, mà chỉ là muốn ăn quỵt một bữa thôi.

Hồng Chính Minh đi vào tiệm, cúi đầu nhìn bàn ăn, lại liếc mắt về phía mấy tên du côn: “Ăn hết bao nhiêu ta tính, mau cút.”

Ba tên kia do dự, chạy ra ngoài.

Tiểu Hà kéo cái ghế, vội vàng nói: “Chính Minh, cảm ơn cậu.”

“Chuyện này là sao?” – Hồng Chính Minh hỏi.

“Hôm nay ông chủ không ở đây, có người muốn đến ăn chực.” – phục vụ Tiểu Triệu trả lời.

“Có ông chủ cũng không làm gì được.” – Hồng Chính Minh nghĩ tới bộ dáng gầy yếu của Lộ Vĩnh, vừa ngẩng đầu, anh thấy Lộ Gia Bảo đứng một bên, thấy quần áo cậu lộn xộn, nghĩ đến vừa rồi có xô xát, anh nói với cậu: “Bọn họ ăn bao nhiêu tôi trả bấy nhiêu. Yên tâm, bọn họ không dám đến nữa đâu.”

“Cảm ơn anh.” – Lộ Gia Bảo cúi đầu cảm ơn.

“Ôn huệ gì, tôi cũng phải cảm ơn cậu.” – Hồng Chính Minh tiện tay vò đầu Lộ Gia Bảo, đầu ngón tay truyền đến cảm xúc mềm mại của mái tóc.

Tóc của tên này sờ thật thích.

Ăn cơm xong, Lộ Gia Bảo lại cảm ơn Hồng Chính Minh lần nữa, anh phát tay bỏ đi.

Cuối tuần, Lộ Gia Bảo tự ra ngoại ô chọn mua rau quả ở chợ, khi trở về, cậu lái xe tải nhỏ qua quảng trường Tỉnh Lộ, thấy Hồng Chính Minh đang cùng một đám trẻ con đá bóng.

Hồng Chính Minh cả người bụi bặm, cùng một đám trẻ con chạy đông chạy tây, vui đến không biết trời đất gì nữa.

Lộ Gia Bảo cười cười, lái xe đi. Tới quán ăn, đem rau xanh mua về rửa sạch, cho vào túi, xếp vào tủ lạnh, lúc này Lộ Gia Bảo mới có thể nghỉ ngơi một chút.

Lộ Phụ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của đứa con, đau lòng. Bởi vì sức khỏe không tốt, Lộ Vĩnh xin về hưu sớm, sau khi về hưu thu nhập giảm hẳn, không thể mua được nhà, vì thế Lộ phụ tới ngân hàng vay vốn để thuê mặt bằng, mở quán ăn, hi vọng kiếm ít tiền lời, có thể mua một căn nhà để hai cha con ổn định cuộc sống.

Buổi chiều, Lộ Gia Bảo đứng ba giờ thì thức dậy, rửa mặt, vào phòng bếp chuẩn bị cho mở cửa quán.

Một lòng hi vọng có thể cảm ơn Lộ Gia Bảo lần trước sửa đường ống nước, số lần Hồng Chính Minh đến Lộ Ký tăng lên hẳn. Phục vụ của Lộ Ký, Tiểu Hà và Tiểu Triệu đã có thể không cần Hồng Chính Minh gọi món mà đã biết anh muốn dùng gì.

Buổi tối ăn cơm ở Lộ Ký, Hồng Chính Minh thường cùng mấy láng giềng hay tới nơi này xem ti vi. Đặc biệt mỗi khi có trận đấu, mọi người cổ vũ rất hào hứng cho đội nhà Minh Châu, rất hăng hái, gào thét cổ vũ. Có lẽ vì Hồng Chính Minh khơi lên lòng nhiệt tình của mọi người, nên mỗi khi có trận đấu, mọi người đến quán ngày càng đông.

Lộ Gia Bảo trong lòng rất là biết ơn Hồng Chính Minh, qua tiếp xúc, cậu thấy anh rất nhiệt tình phóng khoáng, giống như người anh trai vậy. Là con trai độc nhất trong nhà nên Lộ Gia Bảo rất mong có một anh trai như thế.

Hồng Chính Minh cũng rất để ý đến Lộ Gia Bảo.

Hồng Chính Minh lớn lên anh tuấn, đẹp trai, lại cao to, nên các cô gái trong khu phố thường chăm chú nhìn anh. Anh lại luôn là người tốt bụng, chính vì thế, sau vài lần đến Lộ Ký, Hồng Chính Minh phát hiện ra các cô gái đến đây ăn cũng không phải là ít.

Lộ Gia Bảo dáng người thanh tú, thậm chí có thể nói là xinh đẹp, mắt to, lông mi dài, ba vòng rất chuẩn, chẳng khác nào mỹ nhân trong tranh bước ra vậy, thường xuyên có mấy cô gái đến mua trà đá cũng bắt chuyện với cậu.

Hồng Chính Minh nhẹ giọng hỏi Tiểu Hà: “Gia Bảo rất được người ta để ý ha.”

Tiểu Hà nháy mắt: “Đúng vậy, tiểu mỹ nhân lại tốt bụng nữa!”

Hồng Chính Minh mở to mắt nhìn: “Tiểu mỹ nhân?”

“Đúng vậy! Gia Bảo chỉ nhỏ hơn anh có mấy tuổi, nhưng cậu ta có khuôn mặt búp bê, nói là học sinh trung học người ta còn tin, cho nên mấy chị gái rất thích cậu ấy.”

“Ô!” – Hồng Chính Minh khóe miệng co giật, khó tin.

Một ngày nọ vào buổi chiều, bão đổ bộ vào bờ, đài khí tượng phát tin bão khẩn cấp. Hồng Chính Minh sau khi xong việc nhìn thấy trời đã đen kịt, trên đường không còn mấy người. Xuống xe bus, chạy nhanh về nhà, Hồng Chính Minh đột nhiên thấy Lộ Gia Bảo khoác áo mưa, chạy ra ngoài.

“Này, thời tiết này cậu còn muốn đi đâu?” – Hồng Chính Minh lớn tiếng hỏi.

Lộ Gia Bảo dừng bước: “Cột anten ở mái nhà số 3 bị đổ, làm đứt dây điện, em ra đây hỗ trợ.”

“Cậu thì giúp được gì? Gọi điện thoại báo người đến sửa là được.”

“Không thể cứ đứng nhìn như thế được.”

Hồng Chính Minh nhìn theo dáng người nhỏ gầy của Lộ Gia Bảo, trong lòng khê động, cũng chạy theo.

Trên mái nhà số 3, nhân viên quản lý sửa chữa của thành phố cũng đã đến, nhưng do gió thổi quá lớn, không thể nhanh chóng sửa chữa được. Hồng Chính Minh với Lộ Gia Bảo, cùng với mấy cảnh sát của khu phố và các bác hàng xóm xung quanh cũng đến hỗ trợ, rốt cuộc cột anten cũng được dựng lên, dây điện cũng được nối lại.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đi xuống lầu, Lộ Gia Bảo giữ chặt Hồng Chính Minh: “Đến nhà em đi. Người anh ướt hết cả rồi, em pha cho anh cốc trà gừng.”

“Không được, tôi phải về, sợ mẹ tôi ở nhà lo lắng.” – Hồng Chính Minh vẫy tay, chạy đi.

Về đến nhà, Hồng Chính Minh bị Hồng mẫu quở trách cằn nhằn: “Nhìn con xem, trông cứ như gà con rơi vào sông vậy.”

Hồng mẫu trách mắng xong rồi, liền đi ngủ.

Hồng Chính Minh thay quần áo, lau tóc, ngồi ở sô pha xem ti vi.

Lúc này có người gõ cửa, Hồng Chính Minh đi ra thấy Lộ Gia Bảo đứng đó, trong tay cậu là bình trà gừng.

“Ồ kìa! Cậu nhìn xem mưa to thế này còn chạy đến đây.” – Hồng Chính Minh nén giận.

“Không có việc gì, cảm ơn anh đã đến giúp đỡ.”

“Chuyện nhỏ, không phải cậu cũng tới giúp đó sao?”

Uống một chén trà gừng cho ấm bụng, Hồng Chính Minh đột nhiên ngượng ngùng cười rộ lên: “Này, tôi đói bụng.”

Lộ Gia Bảo sững sốt, lập tức hiểu ngay: “Em nấu mì cho anh được không?”

“Hào, mau lên nhé.”

Ngồi trên ghế trong phòng bếp, Hồng Chính Minh nhìn Lộ Gia Bảo thuần thực xắt thịt, thái rau, trong lòng khâm phục. Anh là người không có duyên với bếp núc, vài lần nấu cơm đều làm cháy phòng bếp, nên từ đó cũng bỏ suy nghĩ muốn học nấu ăn.

Mì nấu xong xong, Hồng Chính Minh ăn muỗng lớn, đầy miệng còn nói: “Ngon quá, rất thơm nữa, còn hơn cả đầu bếp nữa.”

Nhìn Hồng Chính Minh ăn xong, lại giúp anh rửa bát, Lộ Gia Bảo mới về.

“Tôi tiễn cậu.” – Hồng Chính Minh lấy áo mưa và ô đưa cho cậu.

“Không cần đâu.” – Lộ Gia Bảo lắc đầu.

“Không được, nhất định phải tiễn cậu về.” – Hồng Chính Minh không để cậu cự tuyệt, mặc áo mưa cẩn thận, lại mở ô, Hồng Chính Minh đưa Lộ Gia Bảo trở về.

Trời mưa rất to, nước mưa xối xả như muốn nổi liền trời và đất, ngọn đèn đường mờ nhạt, con đường rộng thênh thang, hai người sóng đôi bước đi. Hồng Chính Minh đột nhiên cảm thấy một loại cảm giác dài cô đơn, tay trống trơn lạnh đến khó nói. Nhận ra mình và Lộ Gia Bảo dường như đã quen biết từ lâu. Nhìn thấy người thanh niên nhỏ nhắn bên cạnh mình, rõ ràng là cậu ấy còn nhỏ hơn mình ba tuổi, nhìn cậu gầy yếu như thế, khiến người khác yêu thương muốn che chở. Hồng Chính Minh nghiêng ô che về phía Lộ Gia Bảo.

Bao qua đi, vận may của Hồng Chính Minh đến. Anh quen một cô gái vừa ý. Cô ấy là Lý Giai Nghi, cha mẹ làm quản lý bán hàng cho các siêu thị, cô ấy lúc nào cũng vui vẻ, dễ thương, qua bạn bè giới thiệu, cô với Hồng Chính Minh mới quen biết, cô cũng thích Hồng Chính Minh, thế là hai người hẹn hò.

Lúc mới đầu quan biết, hai người đều đưa đi giới thiệu với bạn bè hai bên.

Một nhóm nhân viên đài truyền hình thuê một chiếc du thuyền, lên kế hoạch ra biển chơi.

Hoạt động như vậy khoảng ba năm tới năm năm mới tổ chức một lần, làm ở đài truyền hình thu nhập không tệ, nhưng áp lực lớn, thế nên mọi người rất thích dã ngoại này

Lúc này đây, Hồng Chính Minh dẫn theo Lý Giai Nghi cùng lên thuyền.

Lý Giai Nghi bình thường đều chơi cùng một nhóm bạn bè, như là ông chủ công ty, giám đốc kinh doanh, mấy người đó đều là tầng lớp thượng lưu của xã hội. Khi cô cùng Hồng Chính Minh lên thuyền, cô thấy thuyền này thì liền bĩu môi, coi thường, trong lòng còn ai oán rượu ở đây không phải là hàng hiệu.

Hồng Chính Minh dẫn Lý Giai Nghi giới thiệu cho mấy đồng nghiệp cùng làm việc chung: An Đình – phụ trách lấy tin và biên tập, dựng phim Vương Tề, biên dịch Tiền Nhạc, Lý Giai Nghi khéo léo chào hỏi mọi người.

Cả ngày chơi đùa xong, Hồng Chính Minh đưa Lý Giai Nghi về, mấy đồng sự lặng lẽ bắt đầu bàn luận.

“Ngoại hình rất được.” – An Đình nói.

“Mất ở trên đầu.” – Tiền Nhạc lắc đầu, ông ấy lớn tuổi hơn mấy người ở đây nên suy nghĩ cũng có phần khác biệt.

“Chính xác, không phải nói là gia sản sao? Cũng xứng đôi.” – Vương Tề có vẻ đồng ý.

“Hẹn hò với cô ta, tối thiểu Chính Minh phải mua xe.”

“Ta thấy cô gái này tính tình vẫn chưa hiểu chuyện lắm. Mà Chính Minh mua xe thì có gì khó, nuôi xe mới là phiền toái thôi.” – Vương Tề lắc đầu.

.....

Đám bạn bè vẫn hi vọng Hồng Chính Minh có thể tìm được một người bạn gái tốt.

2. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 2

Cha mẹ Hồng Chính Minh vẫn luôn lo lắng về chuyện chung thân đại sự của con trai.

“Tôi nghĩ mình nên chuyển đi thôi!” – Hồng phụ nhắc lại ý kiến lúc trước đã bàn bạc với Hồng mẫu.

“Chuyển đi đâu?”

“Tôi nghĩ qua rồi. Nhà máy có chính sách phúc lợi với công nhân làm việc lâu năm, nếu chúng ta thuê nhà ở Bắc Vệ Tinh sẽ được trợ cấp, hơn nữa chúng ta còn có lương hưu, lại có bảo hiểm, nên có thể không cần lo lắng gì về cuộc sống sau này. Ở bên kia chi phí cũng ít, sinh hoạt, chuyện đường lão thì chắc chắn không cần phải lo. Căn nhà này để cho Chính Minh ở sau khi kết hôn là phù hợp nhất.”

Hồng Mẫu gật đầu: “Ông nói đúng, tôi lo nhất là về nhà cửa. Chuyện nàng dâu với vợ chồng già thường không ổn. Bây giờ Chính Minh còn độc thân, nhưng vài ba năm nữa lấy vợ sinh con rồi, vậy mà đi làm mấy năm cũng không có tiền.”

“Đúng thế! Chúng ta đã già rồi, sống đơn giản một chút là được, thuê phòng ở cũng được, đem căn nhà này để cho Chính Minh. Căn nhà này ba phòng, lại ở Trữ Trữ Tĩnh Lộ, thuận lợi đi lại. Hiện tại nhà này chỉ cần trả trong ba năm nữa là xong hết cứ như vậy Chính Minh có nhà riêng rồi, khi kết hôn cũng sẽ không phải lo lắng nhiều, có thể an tâm sinh hoạt, có tiền nuôi con.”

“Nếu như có cô gái nào bằng lòng, trong lúc yêu đương cùng nhau để tiền tiết kiệm, đến lúc chuẩn bị xong hết, thì cũng vừa lúc kết hôn.”

“Hảo, vậy ông nhớ hỏi thăm nhà cửa ở bên Bắc Vệ Tinh thử xem sao.” – Hồng Mẫu gật gật đầu.

Hai người già suy nghĩ rất hợp tình, chỉ là không ngờ lại có thể nhanh như vậy, vừa hay bên nhà của Hồng Phụ còn dư một phòng trống, luật sư đại diện bên nhà máy của Hồng phụ sau khi xem xét tình hình, liền thông báo với ông có một căn hộ thích hợp, bảo Hồng phụ trong vòng một tháng có thể chuyển đến.

“Nhanh vậy sao?!” – Hồng mẫu nghe tin vô cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy! Tôi cũng không nghĩ là nhanh như thế.” – Hồng Phụ xoa tay – “Luật sư nói phòng trống không còn nhiều lắm, tìm người đủ điều kiện cũng không dễ dàng, vì chúng ta làm việc đã lâu năm, có nhiều cống hiến nên mới được ưu tiên, nếu bây giờ không chuyển đến, không biết cơ hội lần sau là khi nào, bà tính xem....”

Hồng mẫu hơi lơ đãng nói: “Tôi không nghĩ là nhanh như thế, chúng ta chuyển đi, ai chăm sóc Chính Minh đây?”

“Tôi cũng không muốn, nhưng mà bỏ lỡ cơ hội lần này.....”

Buổi tối, Hồng gia mở cuộc họp gia đình.

Nghe cha mình nói xong, Hồng Chính Minh nhảy dựng lên: “Không được! Không được! Vì sao lại thế? Sao cha mẹ phải chuyển đi? Nếu cô gái con lấy không muốn ở cùng cha mẹ, con sẽ không lấy nữa.”

Hồng phụ thấy con trai mình nhảy như châu chấu gườm gườm nói “Trông kìa, thật là, lớn rồi mà một chút việc nhỏ cũng không kiên nhẫn.”

“Việc gì nhỏ?” – Hồng Chính Minh vươn tay, sau đó ôm cổ mẹ mình – “Mẹ, mẹ đừng nghe lời cha nói, cha mẹ không cần chuyển đi, ba người chúng ta đang sống rất tốt mà, sao phải làm thế?”

Hồng mẫu khuyên giải an ủi đứa con: “Cha mẹ cũng không nghĩ là lại nhanh như thế, không ngờ vừa mới đề nghị đã được a, ngày xưa xin cái gì cũng chờ đợi mãi. Con dù sao cũng lớn rồi, cũng phải có nhà riêng, vì thế cha mẹ mới để căn nhà lại cho con, nghe lời cha mẹ, đừng làm loạn nữa.”

Hồng Chính Minh ngồi xuống: “Có phải là ngày ngày mai con kết hôn đâu? Cha mẹ chuyển đi sớm thế làm gì?”

“Nói thì là thế, nhưng dễ gì có được cơ hội thế này, nếu bỏ qua không biết phải chờ tới khi nào nữa. Quên đi, con đã trưởng thành rồi, sống một mình cũng không có gì là khó, mọi chuyện cẩn thận là được.”

Hồng Chính Minh lại ôm lấy mẹ: “Từ nay trở đi con đi làm về ăn gì? Về nhà chả có ai cả, mặc kệ, con không biết đâu.”

Hồng mẫu đẩy đứa con: “Còn định bám váy mẹ đến khi nào? Về sau phải tự mình học nấu cơm, sống chỉ có một mình, coi như là tự rèn luyện, khi kết hôn còn chăm sóc vợ”

Hồng Chính Minh tựa đầu lên vai mẹ: “Không muốn, con không muốn đâu mẹ.”

Cuối cùng Hồng phụ Hồng mẫu vẫn quyết định đến Bắc Vệ Tinh thành. Căn nhà đột nhiên trống trải làm cho Hồng Chính Minh không thể quen thuộc ngay được, hơn nữa lượng công việc ngày một nhiều lên, mỗi ngày đều rất bận rộn, tâm tình Hồng Chính Minh muộn phiền trong lòng càng dâng cao.

Cuộc sống hiện tại của Hồng Chính Minh có một vấn đề không nhỏ đó là ăn uống. Dĩ nhiên anh không nấu cơm, chỉ có thể sống nhờ đồ ăn nhanh, kết quả vài ngày thì dạ dày bị đau, gọi điện cho Hồng mẫu kể khổ.

“Vậy con đi mua đồ ăn bên ngoài cũng được.” – Hồng mẫu an ủi con trai, lại vội vàng mang đồ ăn tới.

Hồng Chính Minh làm việc ở đài truyền hình, ăn đồ ăn nhanh đã thành thói quen, nhưng lúc này do tâm lý anh không thể chấp nhận chuyện cha mẹ mình chuyển ra ngoài, cho nên không thể ăn uống, thành ra người không khỏe mà gầy đi.

Mỗi khi ngồi một mình, Hồng Chính Minh lại tự oán mình bất tài, lại hay nản chí.

Một mình, thực cô độc.

Một ngày kia hết giờ làm, Hồng Chính Minh lười biếng đi về, một chiếc xe tải nhỏ đến bên cạnh anh, một thanh âm vang lên: “Chính Minh.”

Hồng Chính Minh ngẩng đầu, thấy Lộ Gia Bảo lái xe.

“Lên xe đi, em chở anh về.”

Xe đi vào quảng trường Trữ Tĩnh, Hồng Chính Minh đột nhiên mở miệng: “A, tôi không về nhà, đến quá nhà cậu ăn cơm đi.”

“Sao vậy, Hồng bá mẫu không nấu cơm cho anh sao?” – Lộ Gia Bảo cười cười nói.

“Đúng vậy! Đều chuyển đi rồi.” – Hồng Chính Minh nửa tức giận nửa uất ức trả lời.

Đến Lộ Ký, Hồng Chính Minh vừa ăn vừa đem chuyện cha mẹ anh chuyển đi nói với Lộ Gia Bảo.

“Hai bác cũng là lo cho anh mà thôi.” – Lộ Gia Bảo vỗ vai Hồng Chính Minh.

“Tôi biết, nhưng trong lòng cảm thấy không thoải mái, cứ như chính mình đem cha mẹ đuổi đi vậy.” – Hồng Chính Minh nói ra suy nghĩ của mình, có chút oan uổng tức tối.

“Còn không phải vì nhà ở sao? Nhà em cũng thế, ba em sức khỏe không tốt, nhưng vẫn kiên trì muốn mở quán ăn, chỉ vì muốn mua lại căn hộ hiện tại đang thuê mà thôi.” – Lộ Gia Bảo cũng buồn rầu.

“Nhà cậu còn bao lâu thì trả xong?”

“Còn phải năm năm nữa.”

Hồng Chính Minh gật đầu thở dài.

“Như vậy đi! Nếu không anh có thể tới đây ăn cơm cũng được.” – Lộ Gia Bảo đề nghị.

“A! Được!” – Hồng Chính Minh gật đầu, sao lại không nghĩ ra sớm cơ chứ, vậy là có thể giải quyết vấn đề ăn uống rồi.

“Nếu ngày nào anh cũng tới ăn, em sẽ giảm giá cho anh, 70% thế nào?” – Lộ Gia Bảo cười hỏi.

Hồng Chính Minh lắc đầu: “Không được, 80%.”

Lộ Gia Bảo sững sốt: “Phải là anh nói 70%, em nói 80% mới đúng.” vừa nói vừa cười to.

“A, đúng, cậu vừa nói 80%, vậy 80% đi.”

“A, không được, không được.” – Lộ Gia Bảo liên tục xua tay.

“Được rồi, cứ như vậy đi!” – Hồng Chính Minh nói, tay nhẹ nhàng xoa đầu Lộ Gia Bảo.

Đến Lộ Ký nhiều, Hồng Chính Minh đã quen với cả ông chủ và các nhân viên của quán, không chỉ ăn cơm, thỉnh thoảng anh còn giúp đỡ vài việc vặt, ví như là bê đồ đạc gì đó. Hơn nữa, từ ngày có anh, bọn con đồ cũng không dám đến quấy rối. Hồng Chính Minh cao lớn, giống như là bảo vệ của Lộ Ký vậy, vì thế lâu dần trong lòng Lộ Vĩnh cũng cảm kích vô phần.

Lại biết Hồng Chính Minh có học qua quyền anh, Tiểu Triệu với Tiểu Hà thường nhờ anh chỉ dạy vài đường cơ bản.

Lộ Gia Bảo không tin: “Thực sự là anh đã học quyền anh? Không phải là tập thể hình chứ?”

Hồng Chính Minh cười rạng rỡ: “Ai bảo thế, tôi từ khi học đại học đã tham gia câu lạc bộ quyền anh, là học tử tế hẳn hoi đấy.”

“Học cái này làm gì?”

“Tôi trước đây có điểm gầy, lại kiêng ăn, mẹ tôi nói học quyền anh giúp thân thể khỏe mạnh, hơn nữa lại vận động nhiều, sẽ không kiêng ăn nữa.”

“Thật vậy a? Anh lợi hại thật.” – Tiểu Hà đánh giá Hồng Chính Minh từ trên xuống dưới, rõ ràng là thân thể cường tráng lực lưỡng.

“Công việc đôi lúc cũng cần, máy quay phim mà bọn tôi dùng rất nặng, mỗi ngày đều phải khiêng đi khiêng lại, không có sức khỏe không thể làm được. Đôi khi phỏng vấn một số đề tài có tính chất nguy hiểm, đối phương nhìn thể trạng của tôi thế này cũng có vài phần kiêng nể.”

Mọi người cùng nhau gật đầu.

Ở Lộ Ký, nhân vật được phái nữ hoan nghênh nhất là Lộ Gia Bảo. Hồng Chính Minh để ý thường có các cô gái trẻ đến uống trà đá, người ngồi đây, nhưng ánh mắt thì không rời Lộ Gia Bảo, mỗi lần nhìn thấy cảnh này, anh không khỏi buồn cười.

Hôm nay lại là một nữ khách hàng đến ăn, tiện thể ăn đậu hũ Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh thấp giọng hỏi hai người phục vụ: “Gia Bảo rất được lòng người khác nha, từ bé đến lớn đều thế à?”

“Lớn lên đẹp trai thôi!” – Hai người phục vụ có vẻ đã quen với chuyện này.

“Tôi không biết đấy.”

“Anh có phải nữ nhân đâu.”

Hồng Chính Minh hung hăng liếc Tiểu Hà một cái.

“Gia Bảo rất đẹp trai, trước đây là mỹ thiếu niên, bây giờ là mỹ thanh niên. Các cô gái rất thích mẫu người như thế, giống nhân vật nam trong truyện tranh.”

“Sao toàn thấy các sư tỷ với sư nãi vậy?”

“Thịnh hành một phi công trẻ lái máy bay bà già mà.” – Tiểu Triệu trả lời.

“Phụ nữ dù sao cũng là người, thấy đàn ông đẹp đương nhiên là muốn chiếm lợi rồi.” – Tiểu Hà vừa lau bàn vừa nói.

“Tôi thì sao?” – Hồng Chính Minh chỉ chỉ bản thân, anh tự tin rằng ở đây không ai bằng mình.

“Anh? Tốt, khỏe lắm a.”

“Vậy sao tôi.....” – Hồng Chính Minh ngượng ngùng nói.

“Anh a, anh thì người ta tìm để bạn bè thôi, còn cô gái ở đây chủ yếu là ăn đậu hũ Gia Bảo. Gia Bảo rất ngoan, sẽ không để ý chuyện đó, còn với anh thì không ai dám.”

Hồng Chính Minh rất cục cựa cũng hiểu: “Hóa ra là thế. Thảo nào không có ai dám đến gần tôi hết.”

Tiểu Triệu, Tiểu Hà nhin cười quay đi làm việc tiếp.

Rất nhanh chóng, Hồng Chính Minh nhận ra sống một mình thật thoải mái. Anh có thể ngủ đến giữa trưa mà không ai làm phiền, có thể một tuần không quét nhà, cũng có thể vừa uống bia vừa xem đá bóng, mỗi khi Lý Giai Nghi đến, hai người có thể tự do mà không bị quấy rầy.

Hồng Chính Minh thực sự hi vọng có thể cùng Lý Giai Nghi quan hệ tốt đẹp hơn, vui vẻ ở chung, nhưng anh không thể nắm bắt được cô ấy, anh cảm thấy có hơi mất lòng tin, nhưng lúc này anh rất thích cô ấy, càng lo được lo mất hơn.

Hồng Chính Minh lặng lẽ tìm An Đình hỏi chuyện. An Đình nói cho anh, chính là do anh để tâm quá nhiều, lại không thẳng thắn, cho nên hai người không thể tiến triển thêm.

“Tôi không đủ thẳng thắn?” – Hồng Chính Minh nhăn hết mặt mày.

“Đương nhiên, cậu vẫn còn tâm sự gì chưa nói cho cô ấy đúng không?”

“Không nói cho cô ấy vì sợ cô ấy lo lắng, không nhất thiết hai người phải cùng nhau hao tổn tâm trí. Hơn nữa áp lực công việc của tôi cô ấy lại không hiểu, không thể chia sẻ. Cô ấy cũng không chia sẻ áp lực công việc với tôi, tôi càng không hiểu, nói ra lại càng phiền não, có được gì đâu?”

An Đình dừng bút: “Vấn đề chính là ở đó, hai người đều độc lập suy nghĩ của mình, cậu có tâm sự nhưng không nói với cô ấy, khoảng cách giữa hai người càng ngày càng xa hơn. Bình thường cậu có phiền toái gì cũng toàn nói với chúng tôi, có mấy khi nói với Giai Nghi đâu.”

Hồng Chính Minh thành thật gật đầu, anh đột nhiên nghĩ đến một người mà mình có thể chia sẻ những phiền não, là Lộ Gia Bảo.

Lần trước vì công việc mà Hồng Chính Minh để lỡ cơ hội đi mua vé xem đá bóng, hiện tại anh đang đứng xếp hàng để mua vé trận đấu của đội Minh Châu trên sân nhà. Bình thường phải rất khó khăn mới có thể mua được vé nên lần này có vé trận đấu giữa đội Minh Châu với đội Hương Cảng, Hồng Chính Minh vô cùng cao hứng.

Sau khi mua vé xong, Hồng Chính Minh gọi điện cho Lý Giai Nghi, muốn mời cô cùng đi xem trận đấu.

“Em không đi đâu” – Lý Giai Nghi quả quyết cự tuyệt – “Ngoài trời nóng muốn chết, lại nhiều người như vậy, khó chịu lắm.” Ở chung được một thời gian, Lý Giai Nghi không bày ra lý do để từ chối mà nói thật luôn.

“Đi xem đá bóng da em sẽ bị đen, người lại ra mồ hôi, em chịu không nổi đâu, anh đi một mình đi. Lần sau chúng ta đi xem phim hoặc cái gì khác đi.”

Lý Giai Nghi từ chối thẳng khiến Hồng Chính Minh tức giận nên gác máy.

Buổi tối Hồng Chính Minh đến Lộ Ký ăn cơm như thường lệ, ăn xong, ánh mắt dừng lại trên người Lộ Gia Bảo đang chăm chú xem trận đấu truyền trực tiếp trên TV.

“Bảo Bảo, Bảo Bảo.” – Hồng Chính Minh nhỏ giọng kêu.

Không biết từ khi nào Hồng Chính Minh đã kêu Lộ Gia Bảo là Bảo Bảo, bởi vì từ nhỏ đã hay cùng nhau chơi đùa, mà Lộ Gia Bảo cũng chưa phản đối cách gọi này.

“Chuyện gì?”

Hồng Chính Minh đưa vé cho Lộ Gia Bảo xem: “Cuối tuần cùng đi xem.”

“A!” – Lộ Gia Bảo nhìn thấy vé xem đá bóng, vui sướng nhảy dựng lên, hai tai che miệng lại, đây chính là động tác mỗi khi cậu hưng phấn cực độ.

“Hay quá, em đi, em đi.” – Lộ Gia Bảo gật đầu như già gạo.

Nhất thời phần khích sau Lộ Gia Bảo mới do dự: “Đi xem bóng đá thì quán phải làm sao? Cuối tuần là thời điểm quán đông khách nhất.”

Hồng Chính Minh cũng rên rỉ đứng lên, anh biết Lộ Gia Bảo luôn luôn lo lắng cho gia đình: “Kia, sau khi xem xong lập tức trở về được không? Nơi này với sân vận động không xa, khoảng tám giờ có thể về đến nơi.”

Tiểu Hà ở một bên thấy tình cảnh này liền đi tới: “Không sao, khó khăn lắm mới có vé đi xem, Gia Bảo, cậu cứ đi đi, chúng tôi có thể xoay sở được mà.”

Lộ Gia Bảo gật gật đầu: “Được, đi.”

Hồng Chính Minh rất vui vẻ, anh thích đá bóng, Gia Bảo cũng thích, mới trước đây bọn họ vẫn còn cùng nhau đá, mãi sau này lớn lên, hai người học khác trường nên cũng không thường xuyên gặp nhau. Hiện tại đã trưởng thành, nhớ lại ngày xưa, trong trí nhớ của Hồng Chính Minh lại hiện lên hình ảnh hai đứa trẻ vui vẻ cùng nhau đá bóng.

Cơm nước xong xuôi, Hồng Chính Minh vui vẻ đi về.

Buổi tối, Lộ Gia Bảo nói cho cha mình sắp xếp mọi thứ.

Lộ phụ cũng không phản đối: “Tốt lắm, không mấy khi có cơ hội, con cứ đi đi. Nhớ mang máy ảnh chụp tấm vé vào sân cho cha xem.”

Nhìn bóng dáng nhỏ gầy của Lộ Gia Bảo dọn đồ đạc, Lộ Vĩnh cảm thấy trong lòng đầy chua xót.

Lộ Gia Bảo sau khi tốt nghiệp trung học liền ở nhà giúp phụ thân kinh doanh quán ăn, mỗi ngày đều rất bận rộn, cậu làm gần hết các công việc ở quán, kể cả các việc nặng nhọc, chịu biết bao áp lực của cuộc sống, Lộ Vĩnh cũng chưa từng nghĩ để cho con trai tiếp tục đi học. Tuy rằng Lộ Gia Bảo không tiếp tục học lên đại học, nhưng sâu trong lòng Lộ phụ vẫn cảm thấy con mình có thiệt thòi. Gian nhà ăn nhỏ này đã chiếm hết thời gian của Lộ Gia Bảo, cậu không có thời gian giải trí bao giờ, ngoài trừ lảng giềng thì cũng không có bạn bè, các bạn học cũ mỗi người một nơi, công việc bận rộn khiến Lộ Gia Bảo không có thời gian để suy nghĩ, chính là người làm cha cũng biết con trai mình cũng cô đơn.

Từ khi Hồng Chính Minh xuất hiện, cuộc sống của Lộ Gia Bảo có thêm một ít màu sắc, anh khiến cho Lộ Gia Bảo vui vẻ hơn, cười nhiều hơn. Lộ phụ luôn hi vọng con trai mình cùng Hồng Chính Minh có thể trở thành bạn bè, Hồng Chính Minh cũng là lảng giềng từ nhỏ cùng lớn lên, ông rất tin tưởng anh.

Sợ tắc đường nên Hồng Chính Minh cùng Lộ Gia Bảo đi tới sân vận động sớm hơn một chút.

Tuy là nói không cần lo lắng, cứ yên tâm đi, nhưng Lộ Gia Bảo vẫn sắp xếp hết thảy mọi việc trong quán rồi mới yên tâm đi.

Hồng Chính Minh chuẩn bị rất đầy đủ, đem kính viễn vọng theo, mặc áo cầu thủ, còn có cả cờ của đội Minh Châu, khăn mặt, đồ ăn đồ uống, trong khi đó Lộ Gia Bảo chỉ mang mỗi camera.

Hồng Chính Minh chia đồ cho Lộ Gia Bảo: “Mau, mặc áo vào, đây mới là fan hâm mộ Minh Châu đích thực.”

Ngồi trên khán đài, Lộ Gia Bảo hưng phấn không thôi, quay hết bên này đến bên kia nhìn ngắm mọi người mặc áo giống mình, vô cùng hào hứng, đúng là sân nhà có khác. Tuy bên cạnh không ai biết nhau, nhưng lại cảm thấy rất thân thiết, đúng là “người hâm mộ bóng đá đều là anh em một nhà”, tất cả mọi người đều có một tình yêu vô hạn với bóng đá.

“Này, Bảo Bảo, cậu thích cầu thủ nào?” – Hồng Chính Minh hỏi.

“A, Từ Táp.”

“Ừ, tôi cũng thích Từ Táp, anh ấy là linh hồn của cả Minh Châu, không có anh ấy không biết cả đội sẽ thi đấu thế nào.” – Hồng Chính Minh giơ ngón tay cái lên.

Lộ Gia Bảo đồng tình gật đầu: “Đúng, đúng.”

Trận đấu bắt đầu rồi, sân bóng hầu như tràn ngập sắc xanh của Minh Châu. Trên khán đài, Hồng Chính Minh cùng Lộ Gia Bảo ra sức gào thét cổ vũ cho đội nhà, mỗi một pha bóng đẹp là một lần kích động, hò hét, hoan hô, phấn chấn, thất vọng.

Đây là một trận đấu vô cùng hấp dẫn, chín mươi phút thi đấu chính, hai đội thi đấu rất tích cực, cuối cùng Minh Châu chiến thắng với tỉ số 2-1.

Trận đấu kết thúc trong tiến hoan hô rền vang, tiếng trống ăn mừng chiến thắng của đội chủ nhà, màu cờ xanh lại tung bay trên khắp khán đài.

Các cầu thủ nói lời cảm ơn tới khán giả, hơn tám vạn người trong sân vận động đồng thanh hô to “Từ Táp! Từ Táp! Từ Táp!” Lộ Gia Bảo hưng phấn đến rơi nước mắt. Lần đầu tiên được tới sân thi đấu, được xem một trận đấu tuyệt vời đến thế, cảm giác so với khi xem truyền hình trực tiếp hoàn toàn khác nhau, tâm trạng lúc này phải nói là cực kỳ tuyệt vời.

Trên đường về, bên tai Lộ Gia Bảo vẫn là tiếng hoan hô vang dội ở sân bóng, thật lâu mới có thể tiêu tan.

Về Lộ Ký, Lộ Gia Bảo thay quần áo, rồi nhanh chóng tới bếp, tự mình làm cơm cho Hồng Chính Minh để cảm ơn.

“Vui không?” – Tiểu Hà hỏi.

Lộ Gia Bảo mạnh mẽ gật đầu: “Vui, thực sự rất phấn khích.”

“Cho nên bảo cậu đi là đúng.”

Biết Hồng Chính Minh cùng Lộ Gia Bảo đi xem đá bóng, mấy bác hàng xóm liền tụ tập lại hỏi thăm tình huống trên sân, Lộ Gia Bảo mặt mày hớn hớn, còn hoa chân múa tay nữa.

“Từ Táp rất tuần tú đúng không?” – Bà thím bên cạnh thường hay đến mua món kho, nét mặt khoa trương hỏi thăm.

“Đúng, rất tuần tú, mặc dù cách rất xa nhưng vẫn thấy anh ấy rất tuần tú.”

Bà thím rất vui vẻ, gật gù đầu

“Nhìn xem, bây giờ phụ nữ cũng thích đá bóng, vốn tưởng các cô quan tâm, kết quả là chỉ xem người nào dễ nhìn a.” – Có người thở dài.

“Chính là có nhiều nhân tài Từ Táp đó.” – Bà thím phản đối – “Tôi là hâm mộ người có thực lực a.”

Lộ Gia Bảo cười to: “Đúng, vừa có tài năng lại vừa là thần tượng.” – Nói xong liền đem ảnh chụp ra cho bà thím xem.

Về đến nhà, nằm trên giường, Hồng Chính Minh vẫn thấy hưng phấn, đội bóng mình hâm mộ chiến thắng là một nguyên nhân, có thể cùng bằng hữu tâm ý tương thông cùng xem bóng mới là nguyên nhân chính. Lộ Gia Bảo cũng am hiểu về bóng đá, tuy rằng bọn họ không phải là chuyên gia lý luận phân tích, cũng không phải là bình luận viên, nhưng Hồng Chính Minh cảm thấy cảm giác khi xem bóng của mình và Lộ Gia Bảo là giống nhau, cùng nhau sốt ruột, cùng nhau tiếc hận, cùng nhau hò hét, cùng nhau vỗ tay. Hồng Chính Minh thầm nghĩ, nếu có cơ hội sẽ lại rủ Lộ Gia Bảo đi xem đá bóng.

Bởi vì quan điểm yêu thích khác biệt hoàn toàn với Lý Giai Nghi, Hồng Chính Minh không thích cùng bạn gái đi dạo phố mua sắm, không phải là anh không muốn quan tâm cô, mà là khi cùng cô đi dạo phố, một chút ý kiến của bản thân cũng không có, bạn gái muốn đi đâu thì phải đi đó, bình thường cũng không mua đồ gì cho mình. Các nhu yếu phẩm của cuộc sống bình thường không cần mua, hơn nữa mỗi khi muốn sắm sửa thêm quần áo, Hồng Chính Minh hay nghĩ đến Lộ Gia Bảo, vì thế hai người dần ông thường cùng nhau lên phố mua sắm.

“Cái nào thì được hơn?” – Hồng Chính Minh mỗi tay cầm một cái áo T-shirt hỏi

Lộ Gia Bảo quay đầu nhìn: “Màu xanh lá đi”

“Hảo.” – Hồng Chính Minh trả tiền.

Khi có thời gian rảnh, Hồng Chính Minh lại theo Lộ Gia Bảo sáng sớm đi tới chợ đầu mối mua rau quả tươi cho quán ăn, giúp mang rau quả chất lên xe tải. Mỗi khi như thế, Lộ Gia Bảo lại dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Hồng Chính Minh, cơ thể anh cao lớn cường kiện rắn chắc, không gầy nhỏ như cậu.

Khi rảnh rồi Lộ Gia Bảo cũng giúp Hồng Chính Minh làm việc nhà. Hồng Chính Minh đối với mấy việc đó cũng không được rành lắm, vô luận dụng vào đồ điện gia dụng nào cũng có thể phá hư, vì thế cha mẹ anh rất đau đầu về việc này. Từ khi anh sống một mình, ba ngày bảy bữa lại hỏng cái gì đó, Lộ Gia Bảo đến liền sửa sang lại, khiến phòng bếp Hồng gia sạch sẽ như siêu thị, thỉnh thoảng lại sửa chữa một số thứ.

“Giặt quần áo như thế nào thì được?” – Hồng Chính Minh ngồi trên sofa hỏi. Mỗi khi Lộ Gia Bảo đến, cậu sẽ không để Hồng Chính Minh giúp đỡ việc gì, mà ra lệnh cho anh ngồi trên sofa xem TV, không được nhúc nhích.

“Căn bản là không phá hư.”

“Vậy sao không giặt được?”

“Anh ấn sai nút đương nhiên là không giặt được.” – Lộ Gia Bảo giặt một đồng quần áo, sau đó lại đeo găng tay, đem phòng tắm với phòng bếp dọn dẹp lại toàn bộ.

Nhìn trán Lộ Gia Bảo nhăn lại, trong lòng Hồng Chính Minh vô cùng cảm kích, nói không lên lời. Lộ Gia Bảo chăm sóc anh rất chu đáo, anh cũng chăm sóc cậu. Có lẽ là do hai người cùng nhau lớn lên, nên thực thân thiết, không có chút gì khách sáo, tất cả đều là thật lòng.

Lau dọn xong xuôi, lại đem mấy thứ bữa bọn thu dọn, Lộ Gia Bảo nhìn xung quanh một phen: “Uhm, sạch sẽ rồi”

Hồng Chính Minh kéo Lộ Gia Bảo xuống nghỉ ngơi, lại đưa một cốc hồng trà.

“Ngày mai tan tầm nhớ thu dọn quần áo, gấp lại đặt trong tủ quần áo, đừng có quên.”

Hồng Chính Minh chào kiểu sĩ quan: “Rõ”

Nghỉ ngơi một chút, Lộ Gia Bảo phải đi, Hồng Chính Minh ngăn cậu lại: “Cùng nhau ăn cơm đi!”

“Anh nấu?”

“Này, nhà tôi sẽ tổn thất thêm đó.”

Lộ Gia Bảo biết Hồng Chính Minh muốn mời khách: “Không cần mời khách, nếu không anh tới quán nhà em ăn đi.”

“Thỉnh thoảng cũng muốn tới nhà khác ăn.” – Hồng Chính Minh tươi cười.

Lộ Gia Bảo lắc đầu: “Không được, em phải về rồi.”

“A, hảo, hảo, đến nhà cậu ăn cơm.”

Hồng mẫu cứ cuối tuần là đến thăm con trai, mang theo đồ ăn đã làm sẵn. Bà vừa đến đã thấy nhà cửa gọn gàng, trên ban công có quần áo phơi, trong tủ lạnh có đồ ăn, tưởng bạn gái của con trai đến làm cho, trong lòng rất vừa ý.

“Chính Minh, có thời gian, dẫn bạn gái tới phố Vệ Tinh chơi.” – Vừa gấp quần áo cho con trai, Hồng mẫu vừa nói.

“Úc, cô ấy gần đây nhiều việc, con cũng nói rồi, nhưng cô ấy bảo không có thời gian, cuối tuần cô ấy phải tăng ca.”

Hồng mẫu nghe xong lại cao hứng, con dâu tương lai công tác bận rộn như vậy, còn bớt thời gian tới quan tâm tới cuộc sống hằng ngày của con trai mình, có thể thấy được đây là một cô gái tốt, biết chăm lo, con trai mình nhìn người không tệ

“Mẹ đã nói với con rồi, con nhìn lại xem, việc nhà cái gì cũng không biết, bạn gái tới đây không chu đáo tiếp đón, lại bắt nó làm việc nhà cho con. Nhớ phải cảm ơn người ta, thỉnh thoảng dẫn người ta đi ăn cơm, dạo phố, phải đối xử tốt với nó. Xem nó giặt cho con cả đồng đồ thể kia, cũng thấy là rất vất vả rồi, không hiểu con ra làm sao nữa, lớn thế này rồi mà vẫn bắt người khác phải phục vụ.”

Hồng Chính Minh có chút khó hiểu nhìn mẹ, đột nhiên hiểu ra, bất đắc dĩ cười cười một chút: “Mẹ à, Giai Nghi chưa có tới qua, nhà là do Gia Bảo tới quét tước dọn dẹp, quần áo cũng là do Gia Bảo giặt.”

Hồng mẫu sững sốt: “Gia Bảo?”

“Dạ.”

Hồng mẫu nóng nảy: “Ai nha, con thật là, sao lại bắt Gia Bảo giúp con làm việc nhà???? Con thật là.... Người ta còn phải vất vả làm việc ở quán, con lại còn...”

Hồng Chính Minh giải thích: “Mẹ, cũng không có gì, chỉ là thỉnh thoảng thôi. Chúng con từ nhỏ đã là bạn bè thuận tay giúp đỡ thôi, có gì đâu, hơn nữa con cũng giúp cậu ấy một chút công việc ở quán.”

“Con thế là không được. Gia Bảo từ nhỏ đã không có mẹ, chúng ta là láng giềng phải quan tâm nó con để nó đến làm việc nhà cho mình là không đúng.”

“Đã biết, đã biết! Sẽ không có lần sau.” – Hồng Chính Minh ôm lấy Hồng mẫu.

“Con nha!”

“Bạn bè thôi mà, chúng con tuy hai mà một, con với Gia Bảo tình cảm rất tốt, là bạn bè từ nhỏ cùng lớn lên, tuy rằng nhiều năm không có liên lạc gì, nhưng là có nhiều chuyện để nói, không cần phải để phòng, thực lòng với nhau. Hơn nữa cậu ấy cũng thích xem đá bóng, chúng con còn cùng nhau đi xem.”

“Ồ tìm không được cha, lại dính lấy Gia Bảo” – Hồng Mẫu lắc đầu cười trừ.

3. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 3

Hiểu rõ lý do cha mẹ mình chuyển đi, Hồng Chính Minh dốc lòng làm việc hơn hẳn, anh hy vọng có thể nhanh chóng mua lại căn hộ, để cho cha mẹ có thể yên tâm, mặt khác cũng bắt đầu dành dụm tiền.

“Ôi, không hiểu sao tiền của anh cứ đi đâu hết.” – Hôm nay, lúc ăn cơm chiều, Hồng Chính Minh than thở với Lộ Gia Bảo.

“Cái gì?” – Lộ Gia Bảo không hiểu.

“Em xem, cha mẹ anh luôn bảo anh phải tiết kiệm, anh cũng cố gắng, chỉ là tiền lương phải chi cho biết bao nhiêu là thứ, tiền điện tiền nước chi phí khác đã mất gần một nửa, lại còn đồ dùng hằng ngày, còn ăn uống, quay đi quay lại chả còn đồng nào. Ôi...”

Nhìn thấy dáng vẻ oai oán Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo mỉm cười: “Em chỉ cho anh một chiêu.”

“Chiêu gì?” – Hồng Chính Minh không khỏi ghé sát người, vênh tai nghe rõ.

“Anh đem chi tiêu cần thiết của từng tháng ghi rõ ràng, tiền lương anh nhận được là bao nhiêu, tính toán các loại phí cần phải nộp, số tiền còn lại chia đôi ra, một nửa cất đi, một nửa để tiêu vặt, nếu tiêu hết rồi thì cố gắng tính toán xem có cần thiết tiêu xài vào việc đó hay không, nếu muốn mua một thứ gì đó, anh ngẫm thử xem thứ đó có thực sự cần ngay không, để tháng sau mua có được không, cứ như vậy mỗi tháng dư ra một ít, tích tiểu thành đại.”

Hồng Chính Minh nhếch mép cười: “Anh thấy biện pháp này rất hay, cứ làm thử xem thế nào?”

Lộ Gia Bảo cười tươi: “Rất hữu dụng đấy, anh thử xem.”

“Hảo, hảo.”

Đến ngày phát lương, Hồng Chính Minh kiểm tra tài khoản xem mình có bao nhiêu, rồi lấy giấy bút ra liệt kê những chi tiêu cần thiết trong tháng, sau khi trừ tất cả các chi phí cố định, tiền đi chơi, ăn uống với đồng nghiệp, đi xem phim, quả nhiên còn lại một ít, vì thế anh liền đem ngay số tiền đấy để dành.

“Thật sự có thể tiết kiệm được sao?” – Hồng Chính Minh nhú nhú mày, có chút không tin. Mẹ anh vẫn nói anh là người tiêu hoang, lại hay ra ngoài xã giao bạn bè, còn chén chú chén anh, còn đi chơi với bạn gái, cho nên mặc dù làm ở đài truyền hình được vài năm, nhưng số tiền tiết kiệm được luôn khiến Hồng Chính Minh xấu hổ.

Mặc dù thỉnh thoảng vẫn đưa Lý Giai Nghi đi ăn cơm, xem phim, nhưng Hồng Chính Minh đã tính toán chi tiêu. Hoàn hảo, không có khoản chi nào vượt ngoài dự toán. Qua hai tháng, Hồng Chính Minh kiểm tra tài khoản, quả nhiên là có dư thêm được chút nữa, có thể làm chuyện gì đó. Ví dụ như là đưa Lý Giai Nghi đi du lịch nước ngoài một lần, hoặc mua một dàn loa cao cấp mới, tóm lại số tiền khiến anh rất vừa lòng. Sau khi suy nghĩ kỹ, Hồng Chính Minh quyết định chuyển số dư đó sang tài khoản của cha mình.

Cuối tuần, Hồng mẫu tới thăm con trai, mang theo gà nướng với tôm tích.

“Chính Minh, cha con nói trong tài khoản có thêm một khoản tiền, là do con gửi sang phải không?” – Hồng mẫu vừa gấp áo sơ mi cho con trai, vừa hỏi.

“A, đã có rồi a. Đúng thế mẹ ạ, để cho cha mẹ dùng.”

“Sao lại có tiền thế?” – Tay Hồng mẫu dừng lại.

“Con tiết kiệm được.”

“Con cũng có tiền tiết kiệm?” – Hồng mẫu bán tín bán nghi.

“Mẹ, mẹ xem mình kìa, sao mẹ có thể không tin tưởng con trai mình thế? Không phải cha mẹ vẫn bảo con phải tiết kiệm đó sao?”

Hồng Mẫu khó hiểu nháy mắt: “Sao tự dưng lại gửi tiền cho cha mẹ?”

Thanh âm Hồng Chính Minh thấp đi: “Đó là tiền con tiết kiệm trong mấy tháng, con biết con sẽ không giữ được”

Hồng Mẫu cười, đi qua vuốt tóc con trai, xem ra trước kia quyết định để nó ở một mình là đúng, “Vậy chúng ta giữ cho con.”

“Không cần đâu, con còn đi làm, số tiền đó cũng không nhiều nhận gì, cha mẹ coi như là tiền tiêu vặt đi.”

“Thật sự, thật sự là thế sao con?” – Hồng mẫu hỏi.

“Đương nhiên rồi, nếu không sao con phải gửi vào tài khoản của cha làm gì.”

Hồng mẫu nhìn con trai, có chút chạnh lòng. Đứa nhỏ này hiện tại đã biết thương cha mẹ, không biết khi có vợ, có còn ngoan như vậy không? Liệu có để dành được tiền cho chính mình không, nghĩ đến đây, Hồng mẫu thấy xót xa trong lòng

“Mẹ, mẹ với cha con đi du lịch đâu đó đi, đi tham quan nơi nào đó cũng được.” – Hồng Chính Minh ôm tay Hồng mẫu lắc lắc.

Hồng mẫu cười: “Chúng ta a, đi công viên được rồi, con mới phải lo cho con đấy.”

“Con biết mà. Hiện tại con ăn uống rất tốt, thường ăn ở Lộ Ký, bọn họ cũng có chiết khấu cho con, so với tự mình nấu cũng không khác nhau là mấy, thức ăn lại ngon nữa.”

“Lại để Gia Bảo dạy con à?”

Hồng Chính Minh sờ sờ cổ: “Không có, nhưng mà phương pháp tiết kiệm tiền là cậu ấy dạy cho con.”

“Gia Bảo dạy cho con?”

“Vâng ạ, mẹ đừng nói con ngu dốt, phương pháp đó quả thật rất được, con phải cảm ơn cậu ấy.”

“Đúng, nên cảm ơn người ta.”

Đã sang tháng chín, công việc của Hồng Chính Minh càng lu bù lên, vì chương trình sắp lên sóng trong tháng mười một, tất cả mọi người trong đài đều hối hả, anh cũng không có thời gian quan tâm tới Lý Giai Nghi. Mà Lý Giai Nghi tựa hồ cũng không để tâm đến chuyện đấy cho lắm. Hồng Chính Minh biết cô có người khác, anh cũng bắt đầu thấy rõ ràng quan hệ của hai người, nhưng anh vẫn thích cô, như vậy nếu cô không có biểu hiện gì, anh cũng làm bộ cái gì cũng không biết.

Thỉnh thoảng Lý Giai Nghi cũng tới thăm Hồng Chính Minh, hoặc là hai người rủ nhau đi ăn cơm hay xem phim. Bên cạnh nhau hai năm, hai người đều hiểu đối phương với mình vẫn còn có cảm tình, khi mà vẫn chưa có một tình yêu mới, ai cũng không muốn buông tình cảm lúc này.

Có đôi khi Hồng Chính Minh cứ nghĩ, cuộc sống thế này liệu có ý nghĩa hay không? Chính là do công việc quá mệt mỏi, còn chưa nghĩ xong, mắt đã díp lại, muốn ngủ rồi.

Tháng mười một, dưới mấy trận mưa chuyển mùa, Hồng Chính Minh muốn mua vài bộ quần áo mới, vì thế liền tìm Lộ Gia Bảo. Lộ Gia Bảo đưa Hồng Chính Minh tới mấy cửa hàng quen thuộc, mua quần bò cùng áo khoác, Hồng Chính Minh cũng mua cho Hồng phụ một chiếc áo mới, định khi nào có thời gian thì đem qua.

“Gần đây không có gì bận rộn a!” – Ngồi ở quán ăn vặt ven đường, Lộ Gia Bảo vừa ăn vừa hỏi.

“Ừ, cũng rảnh, nhưng lại sắp phải chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh, sau đó là năm mới, đợi đến tháng ba mới có thể nghỉ ngơi. Anh tính xin nghỉ một tuần, thế mới đủ.”

“Không ra ngoài chơi sao? Du lịch hoặc làm gì đó?”

“Không được, Giai Nghi đã từ chối từ sớm, cô ấy nói không rảnh, anh đi một mình cũng không có ý nghĩa.” – Hồng Chính Minh nói rõ, giọng điệu cũng bình lặng.

Lộ Gia Bảo cúi đầu ăn, không hỏi thêm gì nữa.

Một buổi tối, Hồng Chính Minh tan tầm, đi đi lại lại trên quảng trường một lát, anh thấy Lộ Ký không mở cửa, trong lòng hoài nghi, anh hỏi thăm mấy người xung quanh.

“Buổi chiều, không hiểu Lộ Vĩnh làm sao mà phải đi cấp cứu, sao có thể mở quán được chứ?” – Người nào đó nói cho Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh cảm thấy choáng váng cả người, vội vàng vẫy xe tới bệnh viện trung tâm thành phố.

Chạy vào khu vực cấp cứu, Hồng Chính Minh nhìn thấy Lộ Gia Bảo ngồi trên ghế dài, vội vã chạy tới: “Gia Bảo!”

Lộ Gia Bảo thấy Hồng Chính Minh lập tức lao đến ôm lấy cánh tay anh: “Chính Minh, Chính Minh, cha em, cha em..... ông ấy....”

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo vào ngực, an ủi: “Không có việc gì, không có việc gì đâu, chớ sợ.”

Bác sỹ đang tiến hành phẫu thuật, còn chưa biết tình hình thế nào.

Hồng Chính Minh ôm Lộ Gia Bảo ngồi trên ghế dài, đã là chín giờ tối, ngoài trời tối đen, thỉnh thoảng có bác sỹ đi lại, nhưng xung quanh thực im lặng. Nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Gia Bảo tái nhợt, Hồng Chính Minh cảm thấy trong lòng đau xót, chỉ hi vọng Lộ Vĩnh bình an vô sự.

Đèn đỏ ngoài cửa phòng phẫu thuật tắt, bác sỹ đi ra.

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, sau đó vội chạy đến: “Bác sỹ, cha cháu làm sao rồi, ông ấy....”

Hồng Chính Minh khẩn trương nhìn chằm chằm miệng bác sỹ.

Vị bác sỹ tóc hoa râm, gương mặt điềm đạm, giọng điệu mang theo tiếc nuối nói với Lộ Gia Bảo: “Tình huống của cha cậu không được tốt lắm, bệnh ung thư máu của ông ấy đã đến thời kì cuối, trước kia vẫn chưa từng phát hiện sao?”

Lộ Gia Bảo lắc đầu: “Không thể nào... Cha cháu vẫn khỏe mà...”

Bác sỹ cầm tay Lộ Gia Bảo: “Đi, ta sẽ nói rõ hơn về bệnh tình của cha cháu.”

Ra xe, Lộ Gia Bảo co người lại, đầu gục xuống, Hồng Chính Minh thực sự khó chịu khi nhìn thấy cậu như vậy, anh kéo cậu lại, ôm cậu vào lòng. Qua cửa kính ô tô, ánh đèn neon lóe sáng, Hồng Chính Minh rơi vào suy nghĩ sâu xa.

Thật không nghĩ tới bệnh tình của Lộ phụ lại nghiêm trọng như vậy. Theo lời bác sĩ, bệnh tình của Lộ phụ là do chịu nhiều sản phẩm bị ô nhiễm hóa chất, các loại độc tố tích tụ lâu ngày trong cơ thể. Hơn nữa, ông lại làm việc vất vả, rốt cục thành bệnh. Độc tố giờ đã xâm nhập vào tủy, cho dù có thay tủy cũng không thể ngăn cản các tế bào khỏe mạnh bị xâm hại, cuối cùng cơ thể suy yếu, dẫn đến cái chết. Bệnh này cũng không phải là không thể trị, mà là trị không hết, người bệnh lại phải chịu nhiều đau đớn, hơn nữa chi phí rất lớn.

Nhìn Lộ Gia Bảo trong ngực mình, Hồng Chính Minh tâm tình càng nặng nề.

Đưa Lộ Gia Bảo về nhà mình, lúc này Hồng Chính Minh thực sự không yên tâm để cậu về nhà một mình. Hồng Chính Minh ép Lộ Gia Bảo ăn hết một chén cháo, sau đó giục cậu đi tắm rửa. “Nào, tắm rửa đi, thả lỏng đi, hôm nay em ngủ lại đây, mai anh với em cùng đi bệnh viện.”

Đẩy Lộ Gia Bảo vào phòng tắm, Hồng Chính Minh gọi điện cho đài truyền hình, xin nghỉ ngày mai.

Ở phòng khách chờ mãi không thấy Lộ Gia Bảo ra ngoài, Hồng Chính Minh nóng nảy mở cửa phòng tắm. Đập vào mắt anh là hình ảnh Lộ Gia Bảo khoác áo sơ mi, ngồi dưới vòi hoa sen, gục đầu. Nghe thấy Hồng Chính Minh bước vào, Lộ Gia Bảo ngẩng đôi mắt ngập nước lên nhìn anh, trong đôi mắt đó là sự bất lực tột cùng, khiến anh thấy rất khổ sở. Anh giúp cậu thay quần áo, lau khô tóc, đưa cậu vào phòng ngủ của cha mẹ anh ngày xưa, vì lo lắng nên anh quyết định sẽ ngủ cùng cậu.

Lộ Gia Bảo kéo kéo tay áo Hồng Chính Minh: “Chính Minh, cha em sẽ chết đúng không?”

Hồng Chính Minh nhẹ nhàng vuốt tóc cậu: “Sẽ không đâu, nhất định sẽ có biện pháp.”

“Chính Minh, em sợ.”

Trong bóng đêm mờ ảo, Hồng Chính Minh nhìn Lộ Gia Bảo, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia giờ tràn ngập sợ hãi cùng đau thương.

“Khi em hai tuổi thì mẹ mất, cũng là do bị bệnh, em không hề có bất cứ kí ức nào của bà cả, chỉ có xem qua ảnh mà thôi. Em chỉ có thể tưởng tượng sự ôn nhu của mẹ, một mình ba em nuôi em, thật không dễ dàng. Trên đời này chỉ có cha là người thân duy nhất của em, em không còn thân thích nào cả, em cũng chỉ có một ba ba mà thôi. Nếu cha mất, em....” – Lộ Gia Bảo cuộn mình lại như con mèo nhỏ, nức nở khóc.

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, vỗ về: “Không sợ, còn có anh, còn có hàng xóm láng giềng, không có việc gì đâu, bác Lộ nhất định sẽ không có việc gì.”

Ngày hôm sau, Hồng Chính Minh đưa Lộ Gia Bảo đến bệnh viện, làm thủ tục nằm viện cho Lộ phụ. Tiền chữa bệnh cho Lộ phụ do bảo hiểm chi trả nên cũng không có gì lo lắng. Nhưng mà về sau, Hồng Chính Minh nghĩ lại đều đau đầu.

“Bác sĩ, cho dù mất bao nhiêu tiền, xin hãy chữa khỏi cho ba ba cháu.” – Lộ Gia Bảo giữ chặt tay bác sĩ phụ trách chữa trị.

Chờ Lộ Gia Bảo vào thăm Lộ phụ đã tỉnh lại, bác sĩ phụ trách đưa Hồng Chính Minh đến văn phòng.

“Xin hỏi, anh là gì của người bệnh?”

Hồng Chính Minh vội trả lời: “Tôi là láng giềng của ông ấy, tôi với con người bệnh là bạn tốt.”

“Như vậy a. tôi thấy cậu bé tâm lý không ổn định, cho nên không cùng cậu ấy thương lượng, tôi nghĩ nên nói với anh trước, có thể chứ?”

Hồng Chính Minh căng thẳng đổ mồ hôi, gật đầu.

Bác sĩ chậm rãi nói: “Bệnh của Lộ tiên sinh đã rất nặng, trước kia nếu phát hiện sớm thì có thể trị liệu. Hiện tại, cho dù có chữa trị, cũng chỉ là an ủi mà thôi, hơn nữa viện phí cùng tiền thuốc men cũng rất tốn kém. Tôi nghe nói Lộ tiên sinh tự mình mở quán, bảo hiểm xã hội của ông ấy cũng không được bao nhiêu,

cho nên tôi muốn cậu với người nhà bệnh nhân có thể thương lượng đưa ông ấy về nhà, ở nhà nhận thuốc trị liệu, không cần phải phẫu thuật lần nữa. Theo tôi thấy, ở nhà đối với bệnh nhân thì thích hợp hơn.”

Nghe bác sĩ nói chuyện xong, Hồng Chính Minh trầm mặc một lát, rồi hỏi: “Xin hỏi.... Lộ bá bá còn bao nhiêu thời gian?”

Bác sĩ cúi đầu: “Cái này.... Chắc khoảng nửa năm thôi.”

Hồng Chính Minh nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

“Cậu nên an ủi người nhà một chút, cho cậu ta chuẩn bị tâm lý trước đi. Tôi thấy tình cảm cha con hai người yêu thương nhau vậy, tôi sợ đến lúc đó cậu bé không chịu nổi.”

“Vâng, cha con họ sống nương tựa vào nhau gần hai mươi năm nay, tôi cũng sợ cậu ấy không tiếp nhận được chuyện này thật.” – Hồng Chính Minh đứng lên – “Cảm ơn bác sĩ.”

“Như vậy tất cả trông chờ vào anh.”

Hồng Chính Minh đến phòng bệnh thăm Lộ phụ, ông đã tỉnh, tinh thần tỉnh táo, nhưng gương mặt rõ ràng là ảm đạm tiêu tụy.

Đưa Lộ Gia Bảo tới nhà ăn, Hồng Chính Minh kéo cậu ngồi xuống, vô cùng cẩn thận mà nói tình trạng của Lộ phụ cho cậu, đương nhiên, anh không hề nói chuyện thời gian của Lộ phụ chỉ còn có nửa năm.

“Em biết.” – Lộ Gia Bảo gật đầu – “Em tính ở lại bệnh viện chăm sóc ba, nếu có thể, em sẽ để cha phẫu thuật lần nữa.”

“Không cần.” – Hồng Chính Minh lắc đầu – “Mổ rất tổn thương đến sức khỏe, Lộ bá bá vừa mới phẫu thuật một lần, nếu thêm lần nữa, sợ thân thể bác không chịu nổi.”

“Em biết, em không nói bây giờ sẽ mổ, chờ cha hồi phục lại đã, em sẽ tìm bác sĩ giỏi, thuốc tốt, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho ba.” – Lộ Gia Bảo nắm chặt tay.

Hồng Chính Minh trầm tư thật lâu, sau đó không nói gì nữa.

Vài ngày sau, Hồng Chính Minh đi qua cửa Lộ Ký, thấy cửa đóng, trên tường có dòng chữ “Bán nhà”, lập tức liên lạc với Lộ Gia Bảo.

“Em định bán cửa hàng?”

“Phải, tình hình thế này, em cũng không có tâm trạng để mở cửa quán, không bằng đem bán. Em cũng nói với mấy phục vụ rồi, cũng báo cho người quản lý rồi. Người quản lý với kế toán đang thanh toán sổ sách. Bán được rồi, em cũng có nhiều thời gian để chăm sóc ba.”

“Vậy về sau em định làm gì?” – Hồng Chính Minh vội hỏi.

“Em.... Em nhất định sẽ tìm được việc, bên ngoài nhiều nhà hàng như vậy, nhất định em sẽ xin được việc.”

“Có gì cần anh hỗ trợ không?” – Hồng Chính Minh lại hỏi.

“Đúng rồi, anh có quen luật sư nào không? Em có nhiều vấn đề cần phải hỏi luật sư.”

“Anh sẽ tìm người giới thiệu cho em.”

Nhờ các đồng nghiệp ở đài truyền hình, Hồng Chính Minh tìm được một vị luật sư thích hợp, giới thiệu cho Lộ Gia Bảo. Lộ Gia Bảo nhờ luật sư tư vấn cho mình một số vấn đề liên quan đến tiền vay ngân hàng và bảo hiểm.

Một tuần sau, quán ăn Lộ Ký trên Trữ Tĩnh Lộ đã đóng cửa.

Buổi tối cùng ngày, Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo cùng hai phục vụ là Tiểu Triệu với Tiểu Hà đến Lộ Ký, cùng nhau ngồi uống một chén. Lộ Gia Bảo ánh mắt hồng hồng, uống hết ly nọ đến ly kia, đem hết rượu ở quán ra. Hồng Chính Minh trầm mặc, mấy phục vụ cũng không còn đùa giỡn như mọi ngày, thần sắc ai cũng đông cứng lại. Cuối cùng, Lộ Gia Bảo cảm tạ mọi người đã làm việc ở đây vài năm qua, cùng bọn phục vụ ôm nhau, sau đó chia tay.

Trong lúc Lộ Gia Bảo đi toilet, Tiểu Hà nói với Hồng Chính Minh: “Chính Minh, từ nay về sau, nhờ anh chăm sóc Gia Bảo nhiều hơn. Tôi biết là anh thật lòng với cậu ấy, với tình huống hiện tại, anh là người đáng tin nhất, xin anh giúp đỡ Gia Bảo, cậu ấy đã chịu nhiều khổ cực rồi.

Hồng Chính Minh gật đầu: “Tôi biết, tôi sẽ chăm sóc cậu ấy.”

Giải quyết xong vấn đề quán ăn, Lộ Gia Bảo chuyển tới bệnh viện, làm bạn với cha mình. Mỗi khi có thời gian, Hồng Chính Minh đều đến bệnh viện thăm Lộ phụ, mang theo hoa quả tươi, lại kể chuyện cười. Ngay cả bác sĩ cũng nhận ra, Hồng Chính Minh chính là chỗ dựa tinh thần cho Lộ Gia Bảo.

Cuối tuần Hồng mẫu đến thăm con trai, hỏi thăm chuyện tình Lộ gia: “Sao Lộ Vĩnh đang khỏe mạnh thế lại tự đứng sinh bệnh?”

“Trước kia không phát hiện ra, lúc này đã là thời kỳ cuối.”

Hồng mẫu cảm thán: “Ôi, con người không tránh khỏi a, con cũng nên cẩn thận, tốt nhất là không nên để bị mắc bệnh.”

“Gia Bảo đã bán quán ăn rồi tới bệnh viện chăm lo cho Lộ phụ.”

Hồng mẫu giậm chân: “Đứa nhỏ ngốc, sao có thể làm thế? Quán ăn có thể nhờ người trông hộ, sao lại đem bán đi. Không làm ăn nữa thì viện phí của cha nó lấy đâu ra?”

“Hiện tại tâm tư cậu ấy hỗn loạn vậy, làm sao còn có thể quản lý quán đây.”

“Chính là có người nằm viện, tiền nong rất tốn kém, Gia Bảo cũng phải tính toán chứ?”

“Kia cũng không thể trông mắt nhìn.....” – Hồng Chính Minh không biết nên nói thế nào.

Hồng mẫu gật đầu: “Mẹ biết, sao có thể làm thế được, nhưng là..... Thực sự là.....” – Bà im lặng không nói gì nữa.

Hồng mẫu cùng Hồng phụ mang quà tới bệnh viện thăm Lộ Vĩnh, Hồng mẫu dặn dò đứa con: “Con giúp được gì thì liền giúp, biết không? Nhất định phải chăm lo cho Gia Bảo đấy, biết không?”

Hồng Chính Minh gật đầu: “Con biết.”

Khi đi xem phim cùng Lý Giai Nghi, Hồng Chính Minh trong lòng vẫn không yên. Lý Giai Nghi nhẹ giọng hỏi: “Anh sao thế? Có tâm sự gì sao?”

Khi hai người cùng nhau đi ăn cơm, Hồng Chính Minh kể chuyện của Lộ Gia Bảo cho Lý Giai Nghi, rồi thở dài: “Cậu ấy thực bất hạnh.”

Lý Giai Nghi liếc anh một cái, cúi đầu, không nói gì, thầm nghĩ: ‘Hai người không thân cũng chẳng quen, cho dù là bạn bè đi nữa, anh có giúp được người ta mãi không?’

Hai tháng trôi qua, Lộ Gia Bảo tìm được bác sĩ mổ cho Lộ phụ. Hồng Chính Minh biết rõ chi phí phẫu thuật rất lớn, anh muốn hỏi Lộ Gia Bảo lấy tiền ở đâu, nhưng không thể mở miệng được. Sắc mặt Lộ Gia Bảo cũng vui vẻ lên không ít, bởi vì cha cậu sắp phẫu thuật, tuy trong lòng vẫn lo lắng, nhưng hi vọng cũng nhiều lên.

Hồng Chính Minh cuối cùng cũng không thể kìm được, nhân cơ hội Lộ Gia Bảo đến nhà mình ăn cơm, liền hỏi: “Gia Bảo, bá phụ nhất định phải mổ lần nữa sao?”

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Em biết cơ hội chỉ có năm mươi phần trăm, nhưng em vẫn muốn thử, em đã khuyên ba em rồi, hi vọng có kết quả tốt.”

“Vậy chi phí.....”

Lộ Gia Bảo sững sốt một chút, bình thần nói: “Em bán nhà rồi.”

Hồng Chính Minh trừng mắt: “Cái gì?”

Dù sao cũng không còn quán ăn, em nghĩ em cũng không thể trả góp nổi căn nhà đấy nữa, không bằng trả lại cho ngân hàng, em đã nhờ luật sư làm tốt rồi.”

“Vậy từ này về sau em ở đâu?”

Đôi mắt to đen của Lộ Gia Bảo phủ một tầng sương mờ: “Sau này.... Em chưa nghĩ nhiều như vậy, trước mắt cứu ba em đã.”

“Nhưng mà, em có biết....”

Lộ Gia Bảo mở to mắt nhìn Hồng Chính Minh: “Em biết, vậy thì sao? Chẳng lẽ anh bắt em trợ mắt nhìn cha em chết? Nếu anh là em, anh sẽ làm thế nào? Em không cố được nhiều như vậy, cho dù chỉ có một tia hi vọng em cũng phải nắm cho được.”

Nhìn Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo lộ ra nụ cười thê lương: “Em cũng biết, nhưng mà em chỉ còn cách bán nhà đi mà thôi, thêm cả tiền bảo hiểm nữa cũng đủ, em không muốn mượn tiền của người khác, các bác trong khu cũng đã giúp đỡ em nhiều, em cũng không dám đi vay nặng lãi.”

Hồng Chính Minh giữ chặt Lộ Gia Bảo: “Vậy còn anh thì sao, tiền của anh em cũng có thể dùng mà.”

Lộ Gia Bảo lắc đầu: “Anh đã giúp em nhiều lắm rồi, giúp em tìm luật sư, tìm bác sĩ, giúp em có phúc lợi xã hội, chăm sóc cha em, chăm sóc cả em, anh đã làm cho em quá nhiều rồi.”

Hồng Chính Minh không nói gì.

“Cảm ơn anh! Em biết anh rất tốt với em, cảm ơn anh!”

Hồng Chính Minh không nói gì, chỉ bước lại gần Lộ Gia Bảo, vuốt ve tóc cậu: “Nhà đã bán rồi, từ nay em ở đâu?”

“Xã khu phúc lợi vẫn còn phòng trống, em có thể tạm thời ở đó, anh không cần lo.”

Hồng Chính Minh nhìn Lộ Gia Bảo: “Em có thể đến nhà anh ở.”

“Gì chứ?”

“Anh ở đây một mình, cũng quá rộng, em chuyển tới đây đi, anh cho em thuê phòng.”

Lộ Gia Bảo cười lắc đầu: “Em không muốn làm bóng đèn, chiếu sáng anh với bạn gái anh.”

“Không việc gì, Giai Nghi cũng không hay đến.”

Lộ phụ lại phẫu thuật lần nữa, chính là lần này không thể cứu được ông. Nhìn Lộ phụ tiều tụy, Lộ Gia Bảo đau lòng, tuyệt vọng, lòng Hồng Chính Minh cũng rất đau.

Mùa đông năm đấy, Lộ Gia Bảo thành cô nhi.

Hồng Chính Minh giành toàn bộ thời gian rảnh rỗi để ở bên cạnh Lộ Gia Bảo, làm bạn với cậu.

Lộ phụ trước khi mất, đã gọi Hồng Chính Minh vào, nói chuyện: “Chính Minh, cảm ơn cháu, bác biết cháu đã rất chiều cố Gia Bảo, về sau bác nhờ cháu chăm sóc cho nó. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không có mẹ, đã phải chịu nhiều khổ cực rồi, sau khi bác ra đi, cháu hãy giúp bác chiều cố nó nhiều hơn, nó có gì không đúng, cháu chỉ cho nó chỗ sai để sửa, biết không?”

Hồng Chính Minh không nói gì, chỉ gật đầu.

Lộ Gia Bảo cô độc, đến ở nhà của Hồng Chính Minh. Hồng Chính Minh sắp xếp lại phòng của cha mẹ ở trước kia, để Lộ Gia Bảo ở.

Hồng mẫu biết chuyện, khi Hồng Chính Minh đến Bắc Vệ Tinh thành thăm cha mẹ, bà nói rõ với anh: “Chính Minh, con để Gia Bảo ở cùng không phải là cách lâu dài.”

“Con biết. Nhưng giờ chả lẽ đuổi cậu ấy ra đường? Con không thể làm thế được.”

“Con cũng phải kết hôn, khi đó....”

“Gia Bảo cũng phải kết hôn, cậu ấy sẽ mua nhà cho mình.”

Hồng mẫu nhìn con trai: “Con cho rằng mua nhà dễ dàng như vậy sao? Con cứ thử đi hỏi thăm giá cả nhà đất trong thành phố này đi.”

Hồng Chính Minh đặt tay lên vai mẫu thân, trấn an nói: “Con biết, con biết, trước tiên cứ ở cậu ấy ở đó, dù sao hiện tại con cũng chưa kết hôn. Nói đi nói lại, từ ngày Gia Bảo ở đó, ngày nào con cũng có người nấu ăn cho.”

“Đó không phải là cách lâu dài.”

“Con biết, con biết.”

Hồng Chính Minh không ngại khi Lộ Gia Bảo ở lại. Gia Bảo rất chăm chỉ, giúp anh làm việc nhà không ít. Hơn nữa anh cũng không đành lòng nhìn cậu không có nhà để về.

Sau khi phụ thân qua đời, nghỉ ngơi một thời gian, Lộ Gia Bảo bắt đầu kế hoạch xin việc. Bởi vì không có bằng cấp, lại chưa từng học qua khóa đào tạo nghề nào, nên không thể làm việc ở các khách sạn tốt được. Cuối cùng, Lộ Gia Bảo cũng xin được làm đầu bếp ở một nhà hàng cỡ trung ở Trữ Tĩnh Lộ.

Hồng Chính Minh khi biết chuyện rất vui. Lộ Gia Bảo có công việc rồi, sẽ không tối ngày nghĩ tới cha mình nữa, cậu ấy cuối cùng cũng đã vượt qua được thời kì khó khăn này.

Nhà hàng Lộ Gia Bảo làm là nhà hàng 24/24, chủ yếu là phục vụ công nhân, lượng công việc nhiều, nhưng thu nhập không tệ. Hồng Chính Minh đề nghị nên liên hoan chúc mừng một trận, nên liên lạc với Tiểu Triệu, Tiểu Hà cùng nhau đi ăn.

Lộ Gia Bảo giải thích: “Kỳ thật tôi cũng không phải là đầu bếp chính, chỉ là phụ bếp thôi.”

Tiểu Hà xua tay: “Không vấn đề gì, rồi sẽ có ngày lên bếp trưởng. Cố lên!”

Nhìn thấy Lộ Gia Bảo vui vẻ hơn, Tiểu Triệu, Tiểu Hà cũng thấy an tâm.

Tiểu Hà lén nói với Hồng Chính Minh: “Gia Bảo có người bạn như anh thật tốt.”

Hồng Chính Minh cười: “Đương nhiên, chúng tôi chơi với nhau từ nhỏ, nhiều hơn so với các cậu là chắc.”

“Cậu bé này sống thật vất vả.” – Tiểu Hà thở dài.

“Tôi biết. Tôi sẽ chiều cổ cậu ấy, hai người cứ yên tâm.”

4. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 4

Từ khi cha mình qua đời, Lộ Gia Bảo cứ như là một người ngốc vậy, nhất là vào buổi tối. Hồng Chính Minh cũng thôi đi tụ tập, hết giờ làm liền mau chóng trở về.

Lý Giai Nghi biết Lộ Gia Bảo ở nhờ nhà Hồng Chính Minh, cô cũng không nói gì, Hồng Chính Minh ít đi chơi với cô, cô cũng không nói gì. Tình hình như vậy khiến cho Hồng Chính Minh đứng ngồi không yên, anh nói chuyện này với An Đình.

Là biên tập viên đồng thời là nhà báo, An Đình có thâm niên làm việc nhiều hơn Hồng Chính Minh, là người thành thực lại hào phóng, cô và Tiền Nhạc, Vương Tề, đều là người mà Hồng Chính Minh có thể tâm sự.

An Đình nghe Hồng Chính Minh nói xong, giúp anh phân tích tình hình hiện tại: “Cậu nghĩ xem, hiện tại Giai Nghi và cậu chưa chính thức xác lập quan hệ, cô ấy có nói gì cũng không thích hợp. Nhà của cậu, cậu làm chủ, cậu muốn để ai ở là quyền của cậu, đúng không? Hơn nữa, Gia Bảo cũng không phải là con gái. Lại nữa, nếu như hai người định kết hôn, đến lúc đó Gia Bảo nhất định sẽ đi, cho nên cô ấy không cần lo lắng, nên mới không nói gì. Làm như vậy, cô ấy chứng tỏ mình hào phóng.”

“A, ra là thế.” – Hồng Chính Minh gật đầu.

Anh Đình liếc mắt nhìn Hồng Chính Minh một cái: “Mà xem cậu với cô ấy lúc bình thường, trông chả có vẻ gì là người yêu cả.”

“Gần đây tôi phải về sớm một chút, Gia Bảo buổi tối không thể ở nhà một mình.”

“Vì sao?” – An Đình không rõ.

“Cha cậu ấy vừa mới mất không lâu, cậu ấy vẫn chưa chấp nhận được, buổi tối sẽ sợ hãi, trốn trong góc tường.”

An Đình lo lắng: “Vậy phải tới bác sĩ tâm lý.”

“Biết, dẫn cậu ấy đi rồi, bác sĩ nói vẫn là do thương tâm quá mà thôi. Chỉ cần làm cho cậu ấy đừng chú ý tới chuyện này nữa, sau một thời gian sẽ khá hơn.”

“À” – An Đình gật đầu – “Hiện tại Gia Bảo cần nhất là bạn bè, cậu để ý cậu ấy nhiều vào. Chúng tôi thường xuyên đến nhà cậu chơi, nhiều người một chút, tâm lý đau khổ của Gia Bảo sẽ bớt đi.”

Hồng Chính Minh cười: “Tôi cũng đang định bảo mọi người đến nhà tôi ăn cơm, nhiều người náo nhiệt, Gia Bảo cũng không có thời gian nghĩ linh tinh.”

An Đình kinh ngạc: “A, thế thì tiện quá, chúng tôi sẽ tới.”

Hồng Chính Minh vênh mặt: “Nằm mơ đi, đến phải giúp tôi lau nhà giặt quần áo, sau đó mới cho ăn cơm.”

An Đình cười to.

Hồng Chính Minh quả nhiên giữ lời, cuối tuần sẽ mời đồng nghiệp tốt là bọn An Đình, Tiền Nhạc, với Vương Tề Lai đến nhà ăn cơm, có khi còn thêm vài người nữa, vô cùng náo nhiệt.

Lộ Gia Bảo đương nhiên bị phái xuống bếp. Tay nghề của cậu làm cho đồng nghiệp của Hồng Chính Minh hết lời khen ngợi.

Cũng có khi mọi người sẽ mua đồ ăn cùng rượu đến, tất cả cùng ngồi quanh bàn, hoặc nói chuyện trời đất, bầy bạ, hoặc đánh mật chược, hoặc hát hò, chơi trò chơi điện tử, cười nói ồn ào. Phương pháp này quả nhiên hiệu quả, sắc mặt Lộ Gia Bảo tốt lên không ít, cũng ít gặp ác mộng hơn.

“Cuối cùng, cậu ấy cũng có thể buông xuống gánh nặng.” – Tiền Nhạc nói với Hồng Chính Minh.

Thực ra Lộ Gia Bảo vẫn không muốn ở một mình trong nhà vào buổi tối. Có lẽ là do phòng quá rộng khiến cậu luôn có cảm giác không thoải mái.

Cuối tuần, Hồng Chính Minh cùng Lộ Gia Bảo cùng đi dạo phố, tới siêu thị, mua đồ ăn, tới phòng tập thể thao. Nếu mua được vé xem đá bóng, thì cùng nhau đi xem. Hồng Chính Minh còn dẫn cậu ra biển cùng nhóm đồng nghiệp của mình, dần dần, Hồng Chính Minh cảm thấy, không phải anh đang yêu Lý Giai Nghi, mà là yêu Lộ Gia Bảo. Ý nghĩ này khiến cho anh sợ hãi, kết quả là vài ngày nhìn thấy Lộ Gia Bảo liền mặt đỏ tim đập nhanh.

Mỗi ngày ngủ dậy, Hồng Chính Minh lại một lần kiểm điểm mình: ‘Gia Bảo là bạn, còn bé là bạn bè cùng nhau chơi đùa, cậu ấy là con trai, cậu ấy sau này còn là chồng của người khác, không thể có ý nghĩ không đúng với cậu ấy, cái này không phải là giậu đổ bìm leo, làm người có lỗi sao?’

Hồng Chính Minh dần cảm thấy kiểm chế tình cảm đang nhen nhóm trong lòng mình.

Đối với những biến hóa của Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo tựa hồ như không biết.

Tại nhà hàng mà Lộ Gia Bảo làm việc có một vị đầu bếp theo học chương trình ban đêm, cậu liền thương lượng, xem có thể đổi ca để cậu làm ca đêm được không. Tuy rằng chuyện này nhà hàng không cho phép, nhưng mọi người thuyết phục được đầu bếp trưởng, thế nên đầu cũng vào đấy.

Lộ Gia Bảo đáp ứng đổi ca cho người làm cùng. Cậu cũng muốn mỗi ngày đều có thể về sớm một chút, có thể nấu cơm cho Hồng Chính Minh, dọn dẹp nhà cửa. Hơn nữa, cậu có khát vọng trở về nhà, nơi cho cậu cảm giác an toàn.

Vì thế, Lộ Gia Bảo bảy giờ tối mỗi ngày là hết giờ làm.

Hồng Chính Minh biết nhưng không nói gì. Công việc ở đó cũng vất vả, một tháng chỉ có thể nghỉ ngơi bốn ngày, nếu có thể về nhà sớm một chút, anh cảm thấy không có gì không tốt.

Mới đầu, Lộ Gia Bảo về nhà trước nấu cơm. Hồng Chính Minh vì công việc nên thường về muộn, anh nói: “Thật không tồi, về đến nhà là ngồi mát ăn bát vàng, anh buồn bán lời rồi.”

Dần dần, Lộ Gia Bảo sau khi tan tầm không muốn trở về ngôi nhà chỉ có một mình.

Có một ngày, Lộ Gia Bảo xuống xe bus, không nóng lòng về nhà, mà là chậm rãi đi bộ, cuối cùng, cậu đứng ở dưới cột đèn nơi góc đường. Phía trước là tòa nhà mà Hồng Chính Minh ở, cách đó không xa là trạm xe bus, có thể thấy được xe đến xe đi. Lộ Gia Bảo dựa vào cột đèn, nhìn từng chiếc xe bus đến rồi đi.

Thời gian dần trôi, cuối cùng thì cũng thấy hình bóng Hồng Chính Minh xuất hiện ở trạm xe.

Hồng Chính Minh thấy ở cột đèn phía trước là Lộ Gia Bảo, vội vàng chạy tới: “Sao em lại ở đây?”

Lộ Gia Bảo cười đáp: “Em vừa mới đi tới đây.”

Hồng Chính Minh kéo Lộ Gia Bảo. “Đi. Chúng ta về nhà.” Hai người nắm tay nhau cùng về.

Từ đó, mỗi ngày Lộ Gia Bảo đều đứng dưới ngọn đèn, nhìn về trạm xe bus cách đó không xa, lặng yên chờ đợi, chờ một thân hình cao lớn xuất hiện. Ngay cả Lộ Gia Bảo cũng không hiểu tại sao mình lại làm thế, vì cái gì cậu phải chờ anh về. Chính là cậu thực sự hi vọng trong căn nhà im lặng kia có sự tồn tại của Hồng Chính Minh. Hiện tại, Hồng Chính Minh như là cây lớn để tâm hồn Lộ Gia Bảo dựa vào. Lộ Gia Bảo không phải không nghĩ qua, Hồng Chính Minh giúp cậu như vậy, quan tâm cậu như vậy, tất cả đều xuất phát từ tình bạn, từ sự đồng cảm với cậu.

Nhưng mà cho dù như thế, Lộ Gia Bảo vẫn nguyện ý nhận sự đồng cảm này, bởi vì lúc này Hồng Chính Minh càng giống như cha cậu vậy. Lộ Gia Bảo cần người đàn ông trưởng thành này quan tâm mình, chăm sóc mình, thật giống như...khi cha vẫn còn, cậu cảm thấy trên đời này mình vẫn còn người thân.

Đã sang mùa đông, Hương Đảo nằm ở chí tuyến bắc, nhưng vẫn có gió lạnh. Kéo lại áo khoác, Lộ Gia Bảo lặng thầm đứng ở dưới ngọn đèn, ngóng nhìn xe đến.

Một buổi tối mưa phùn, Hồng Chính Minh ở trên xe bus, thấy được Lộ Gia Bảo lặng yên đứng dưới ngọn đèn. Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên thân hình gầy gò, cô đơn, tịch mịch. Hồng Chính Minh đột nhiên xúc động, anh rất muốn đến bên cậu lúc này, nói với cậu hãy ở mãi bên anh.

Hồng Chính Minh xuống xe, chạy đến dưới ngọn đèn, Lộ Gia Bảo nhìn thấy anh, khuôn mặt nở nụ cười thật tươi.

Hồng Chính Minh nhìn mái tóc Lộ Gia Bảo đã bị mưa làm ướt nhẹp: “Em đừng có nói là vừa mới đến đây đi.”

“Đúng vậy, thật tình cờ.”

Hồng Chính Minh sờ tóc Lộ Gia Bảo: “Mưa nhỏ như thế này mà tóc em ướt nhẹp như vậy, em nghĩ anh sẽ tin lời em sao?”

Hồng Chính Minh đưa tay gạt đi một giọt nước mưa trên trán Lộ Gia Bảo, sau đó nắm lấy vai cậu: “Đi, chúng ta về nhà.”

Khi hai người cùng nhau ngồi trên sô pha xem ti vi, mưa đã lớn, đập vào cửa kính nghe bồm bộp.

Hai người cùng ngồi trên sô pha, khoảng cách rất gần, chỉ cần hơi nhích một chút là bả vai có thể chạm vào nhau. Nhìn cánh tay nhỏ gầy của Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh rất muốn nắm lấy.

Chú ý tới vẻ mặt của Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo quay sang nhìn anh, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

Hồng Chính Minh vội vàng lắc đầu: “Không, không có việc gì.”

Không biết phải đối mặt với tâm tình rối rắm của mình, Hồng Chính Minh hẹn An Đình nói chuyện.

Áp úng nửa ngày, Hồng Chính Minh cũng nói ra: “Tôi nghĩ,... muốn Gia Bảo ở lại.”

An Đình kỳ quái: “Không phải cậu ấy vẫn đang ở cùng cậu sao?”

“Không ý tôi là.....” – Hồng Chính Minh vẻ mặt hoang mang – “Ý tôi là tôi muốn Gia Bảo ở đây mãi mãi.”

An Đình nhú mày, nhìn kỹ Hồng Chính Minh một hồi: “Cậu không phải là muốn nói, cậu thích Gia Bảo.”

Hồng Chính Minh gật đầu, lại cúi đầu.

An Đình thở dài: “Ồi, cậu sao vậy...”

Sờ sờ gáy, Hồng Chính Minh vẫn cúi đầu: “Tôi cũng không biết, tự nhiên, tự nhiên lại nghĩ như thế. Cho nên tôi muốn tìm cô nói chuyện.”

An Đình trịnh trọng nói: “Với loại tình huống này tôi thấy cũng không có gì, bản thân tôi cũng không ngại bạn bè có tính hướng này. Nhưng mà vấn đề là cậu thực sự thích Gia Bảo? Cậu chắc chắn chứ?”

Hồng Chính Minh gật đầu dứt khoát.

“Chính Minh, đồng cảm và tình yêu là hai việc khác nhau.”

“Hả”

An Đình đi lên phía trước mấy bước rồi quay lại, nhìn Hồng Chính Minh: “Bởi vì Gia Bảo mất hết người thân, hiện tại cậu ấy lẻ loi một mình, cậu đồng cảm với hoàn cảnh của cậu ấy, nhưng cậu phải hiểu, cái đó và tình yêu là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tôi vẫn cho rằng đồng cảm chỉ là một loại cảm tình. Tôi tin rằng Gia Bảo cần không phải là sự đồng cảm của cậu, mà là sự giúp đỡ. Chúng ta phải giúp cậu ấy đứng lên, tiếp tục sống tốt, mà không phải đơn thuần chỉ là để cậu ấy tiếp tục sống trong nhà mình là đủ.”

Hồng Chính Minh mạnh mẽ lắc đầu: “Không, không phải. Tôi không phải đồng cảm với Gia Bảo. Tôi thừa nhận lúc đầu là có một phần đồng cảm vì cậu ấy rất đáng thương. Nhưng trong thời gian qua, tôi cảm thấy không phải là tôi đồng cảm, tôi với cậu ấy.... Tôi thấy hy vọng lớn nhất của mình là có thể chăm sóc cậu ấy thật tốt, cho cậu ấy một gia đình, để cậu ấy lại bên người mình.”

An Đình khoát tay: “Tôi thấy không có gì khác nhau.”

Hồng Chính Minh nắm tay, đập xuống mặt bàn: “Tôi thích Gia Bảo. Tôi rất thích cậu ấy. Tôi muốn quan tâm, chăm sóc cậu ấy.”

An Đình cười nhạo: “Tôi thấy là Gia Bảo chăm sóc cậu mới đúng, cậu ấy nấu cơm, giặt quần áo cho cậu, quét tước dọn dẹp. Nếu không có cậu ấy, nhà cậu sớm đã thành chuồng lợn.”

Hồng Chính Minh bất đắc dĩ lộ ra vẻ mặt tự giễu: “Ồi, được rồi, cho dù là như vậy nhưng mà tôi thực sự thích Gia Bảo, tôi nguyện ý ở cùng một chỗ với cậu ấy, loại cảm giác này tôi chưa từng có khi ở bên Lý Giai Nghi. Nếu ở bên Gia Bảo, tôi nguyện ý gánh vác hết tất cả. Khi ở cạnh cậu ấy tôi có cảm giác rất thoải mái, giống bạn bè, giống người nhà, lại giống huynh đệ. Còn có khi ở bên cậu ấy trong lòng tôi thấy rất ấm áp. Tôi rất khát vọng loại cảm giác này. Có có hiểu không?”

An Đình mỉm cười giải thích: “Tôi hiểu, nhưng mà những lời này cậu nên đối diện với Gia Bảo nói mới đúng.”

“Tôi sợ.” – Hồng Chính Minh lộ ra vẻ khó xử – “Tôi sợ nếu nói ra không biết Gia Bảo sẽ nghĩ thế nào? Nếu cậu ấy không muốn thì phải làm sao? Cậu ấy cảm thấy tôi là loại người giậu đổ bìm leo thì sao? Nếu không đồng ý sẽ bị tôi đuổi đi? Tôi sợ, tôi không muốn cậu ấy hiểu lầm tôi.”

An Đình suy tư một lúc, khó hiểu hỏi: “Này, cậu không định bắt tôi đi chuyển lời cho cậu đấy chứ?”

“Không, không.” – Hồng Chính Minh vội vàng lắc đầu – “Tôi nghĩ là chính mình nói ra sẽ tốt hơn, chỉ là do tôi vẫn chưa thể xác định được tình cảm của cậu ấy? Tôi sợ là cậu ấy sẽ bỏ đi.” Vừa nói, Hồng Chính Minh vừa ôm đầu.

An Đình an ủi vỗ tay Hồng Chính Minh: “Đừng lo lắng, hãy cho bản thân một thời gian nữa xem sao. Nhưng mà, tôi có thể chắc chắn Lý Giai Nghi không hợp với cậu.”

Hồng Chính Minh trầm mặc.

Ngày qua ngày, Hồng Chính Minh dù có cố gắng thế nào cũng không có dũng khí thổ lộ với Lộ Gia Bảo.

Đài truyền hình có một đợt công tác ở Nam Kinh, cần cử một tổ đi. Cấp trên quyết định lần này để Hồng Chính Minh đi đảm nhiệm công tác chụp ảnh lần này. Hồng Chính Minh không cự tuyệt, anh cũng chưa từng đi Nam Kinh lần nào, hơn nữa đi có thể mang quà về.

Lần công tác này kéo dài hai tuần lễ. Hồng Chính Minh không ngờ, chính vì lần công tác này, chính xác hơn là vì anh không đủ thẳng thắn, quan hệ giữa anh và Lộ Gia Bảo có một thay đổi lớn.

Lúc này, Tiểu Hà đang làm việc tại một khách sạn cao cấp, lần này khách sạn tổ chức một buổi tiệc lớn, cần thêm nhân viên phục vụ tạm thời, cũng không thể đăng thông báo tuyển nhân viên bên ngoài mà chỉ nhờ nhân viên trong khách sạn tìm người quen giúp đỡ.

Tiểu Hà nghĩ tới Lộ Gia Bảo.

Trong điện thoại, Tiểu Hà nói: “Hai buổi tối thôi, chỉ cần có hai buổi. mà chỉ cần phục vụ bên ngoài là được, chén đĩa không cần rửa, cậu giúp tôi đi, lần này chúng ta phải làm thật tốt, lần sau mới có thể có khách đến, thời gian gấp quá nên không thể dễ dàng tìm người được.”

Lộ Gia Bảo cười: “Tôi biết, tôi sẽ thu xếp, cậu đừng vội mừng. Nếu thời gian bên này cho phép, tôi sẽ qua giúp đỡ.”

Tiểu Hà còn nói thêm: “Lương không tệ đâu nha, lại có thể có tiền boia nữa. Cậu lại đẹp trai như thế, quản lý chỗ tôi mà nhìn thấy nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Lộ Gia Bảo tới khách sạn gặp quản lý của Tiểu Hà. Vị quản lý kia thấy Lộ Gia Bảo đã liên tục gật đầu, lại biết cậu làm việc ở nhà hàng, để cho cậu làm thử cách dọn bàn cùng rót rượu, sau đó gật đầu hài lòng. “Hảo, hảo, chính là cậu.”

Tiệc tối đến, Lộ Gia Bảo thay áo sơ mi trắng cùng quần tây, thêm áo gile, thắt nơ ở cổ, thoạt nhìn rất đẹp trai, được rất nhiều người làm cùng khen ngợi.

Lộ Gia Bảo nhận vị trí phục vụ ở đại sảnh. Công việc cũng không thật dễ dàng, cần luôn luôn mỉm cười, toàn tâm toàn ý phục vụ khách, với các vị khách khác nhau thì phải biết lựa chọn khẩu vị để giới thiệu các loại rượu khác nhau, còn phải biết ứng phó với các tình huống bất ngờ. Đang đứng, đột nhiên Lộ Gia Bảo nghe thấy một thanh âm phía sau: “Xin lỗi...”

Lộ Gia Bảo vội vàng xoay người, mỉm cười: “Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách?” Trước mắt cậu lúc này là một phụ nữ mặc váy màu xanh ngọc.

“Cậu có thể giúp tôi tìm một chỗ ngồi được không? Giày của tôi cọ vào chân đau quá.”

Lộ Gia Bảo nhìn người phụ nữ này đang nhăn nhó, cậu gật gật đầu: “Xin chờ một lát.”

Cậu đưa người phụ nữ đó vào đại sảnh, đỡ cô ngồi xuống, lại lấy một đôi dép lê tới, ngồi xổm bên chân, cởi giày giúp cô, đổi sang dép lê.

Ngồi xổm trên đất, ngẩng đầu lên, Lộ Gia Bảo hỏi: “Xin hỏi quý khách có cảm thấy tốt hơn không?”

Cô gái cúi xuống nhìn Lộ Gia Bảo, trên mặt là nụ cười hơi lạnh lùng khách sáo, nhưng trong mắt lại kiêu ngạo khác.

“Cậu là nhân viên khách sạn này?”

“Không phải. Tôi chỉ đến giúp tạm thời thôi.”

“Hèn gì, dưới tay Mã Lâm làm sao có phục vụ đẹp trai như vậy chứ.” – Giọng điệu của cô giống như là rất quen với quản lý khách sạn.

Cúi người, cô đó sờ vào cổ chân mình “Tiệm giày nói đôi này đi rất tốt, vậy mà chưa được bao lâu đã phải cởi ra rồi.”

Lộ Gia Bảo nói: “Có thể là do quý khách đứng quá lâu, khiến chân bị tê, nên mới khó chịu.”

Cô gái ngồi thẳng lên, điều chỉnh lại tư thế ngồi, xong quay sang Lộ Gia Bảo nói: “Tôi ngồi một lát rồi sẽ ra về, cậu cứ đi làm việc đi. Cảm ơn cậu.”

“Không có gì.” – Lộ Gia Bảo xoay người rời đi.

Ngày hôm sau ở tiệc rượu, Lộ Gia Bảo lại gặp người này. Hôm nay, cô mặc một bộ váy màu tím, vẫn xinh đẹp hào phóng như hôm qua. Phát hiện người này nói chuyện rất khiêm nhường, Lộ Gia Bảo đoán cô ta nhất định thuộc tầng lớp thượng lưu.

Cô gái đó đi tới chỗ Lộ Gia Bảo, nói lời cảm tạ: “Hôm qua, thực sự rất cảm ơn cậu.”

“Quý khách không cần để tâm.” – Lộ Gia Bảo lúc này mới quan sát cô gái này. Cô trang điểm hài hòa với kiểu tóc, dáng người rất đẹp, nhưng Lộ Gia Bảo vẫn có thể nhìn thấy cô không còn trẻ, chắc cũng phải ngoài ba mươi, trong ánh mắt lộ ra vẻ thông minh năng động, là một cô gái có sự nghiệp.

Cô gái cũng đánh giá Lộ Gia Bảo, ngay lúc Lộ Gia Bảo rời đi, cô đột nhiên mở miệng: “Cậu... tối nay có thời gian không?”

Lộ Gia Bảo sững sờ: “Cái gì?”

“Tôi muốn mời cậu đi uống một chén. Cậu chưa đủ mười tám sao?”

“Tôi...” – Lộ Gia Bảo do dự, đương nhiên đối phương không phải kẻ xấu, nhưng bọn họ cũng không phải quen biết.

“Không muốn làm bạn bè sao?” – Cô gái đó cười hỏi

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Được.”

“Tôi chờ cậu.”

Xong việc thì đã quá nửa đêm, Lộ Gia Bảo thay quần áo, ra khỏi khách sạn. Cậu thấy cô gái đó đứng cách đây không xa, cô tựa vào một chiếc xe, vậy Lộ Gia Bảo. Lộ Gia Bảo đến gần, mới nhận rõ chiếc xe kia, đó là một chiếc xe Porsche thể thao mới nhất.

“Đi thôi.” – Cô gái tự nhiên mở cửa xe.

“Đi đâu?” – Lộ Gia Bảo hỏi.

Cô quay đầu, đánh giá trang phục trên người Lộ Gia Bảo, nói: “Đi đến nơi có thể thay bộ quần áo này cho cậu.”

Ngồi trong một quán bar, Lộ Gia Bảo đánh giá bốn phía, hơi căng thẳng. Quán bar này không tệ, trang trí rất đẹp, không có người khách nào hút thuốc. Tuy rằng âm nhạc không hợp với cậu lắm, nhưng cũng không sao, Lộ Gia Bảo cảm thấy cả người trầm tĩnh, lại rất thoải mái.

Bồi bàn đưa rượu lên.

Cô cười hỏi: “Cậu đủ mười tám chưa?”

“Tôi đã hai mươi hai.”

Nhấp một ngụm rượu, cô cười: “Thực không giống..”

Lộ Gia Bảo uống một ngụm rượu “Xin hỏi, có thể cho tôi biết tên được không?”

Cô nở nụ cười: “À, tôi là Trịnh Quân Đình, Quân trong quân tử, Đình trong lâu các. Cậu thì sao?”

“Lộ Gia Bảo.”

Trịnh Quân Đình cười: “Gia Bảo, tên rất hay, bảo bối trong nhà.” Sau đó cô lại hỏi: “Hai mươi hai, đã tốt nghiệp hay vẫn học tiếp?”

Lộ Gia Bảo cúi đầu: “Tôi tốt nghiệp trung học xong liền thôi học, tôi học không giỏi lắm.”

Trịnh Quân Đình nhẹ giọng cười nhạt: “Làm gì có nhiều người thông minh, chỉ là tự cho mình thông minh thôi.”

Hai người cùng nhau uống rượu, nghe nhạc. Uống rượu xong, Trịnh Quân Đình đứng lên hỏi Lộ Gia Bảo: “Cậu... muốn tới nơi đó với tôi không?”

Lộ Gia Bảo kinh ngạc ngẩng đầu, cậu không nghĩ tới chuyện này sẽ xảy ra với mình. Cậu hơi sợ hãi, lại không muốn về nhà, Hồng Chính Minh không có nhà, cậu cũng không muốn ở trong ngôi nhà yên lặng cô đơn như thế.

Trịnh Quân Đình vuốt ve tóc với lỗ tai Lộ Gia Bảo, ánh mắt mang theo vài phần quyến rũ, “Đi thôi.” Lộ Gia Bảo giống như mộng du, theo sát Trịnh Quân Đình, về đến nhà cô. Vào trong nhà, Lộ Gia Bảo thấy đời sống kinh tế của cô rất tốt, có thể ở khu nhà cao cấp thế này.

Trịnh Quân Đình vào phòng ngủ, thả tóc, ngồi trước bàn trang điểm tháo trang sức.

Lộ Gia Bảo hơi bồn chồn ngồi trên sofa.

Qua gương, Trịnh Quân Đình chăm chú nhìn Lộ Gia Bảo. Tóc nâu mềm mại, làn da trắng trẻo, trắng nõn nã, cằm nhỏ, thoát nhìn giống thiếu niên mười bảy hơn là hai mươi hai.

Ánh mắt Trịnh Quân Đình chuyển lên gương mặt mình, cô cười khổ. Đi đến trước mặt Lộ Gia Bảo, kéo cậu đứng lên, lại vòng tay cậu ôm lấy thắt lưng mình, thân thể tiếp xúc nhau chặt chẽ.

Đèn.... Vụt tắt.

Trời tờ mờ sáng, Lộ Gia Bảo tỉnh. Nhìn cô gái bên người, trong lòng cậu tư vị nói không nói nên lời, ảo não, lại hối hận. Không hiểu tại sao, Lộ Gia Bảo lại nghĩ tới Hồng Chính Minh, nếu là Chính Minh, liệu anh có làm vậy không? Cùng một cô gái xa lạ về nhà. Sao mình phải làm thế..... Là vì cô đơn sao?

Trịnh Quân Đình thức dậy, nhìn thấy Lộ Gia Bảo, cô tựa sát vào cậu, vuốt ve vai Lộ Gia Bảo: “Trước tiên tôi cũng nói rõ ràng, tôi không phải là cô gái tùy tiện lên giường cùng người khác.”

“Tôi biết.”

“Tôi thấy cậu là người tốt. Tình hình kinh tế của cậu lại không tốt lắm, nếu cậu đồng ý, có thể đến đây, tôi muốn có người chăm sóc mình. Bình thường cậu làm gì tôi sẽ không quan tâm, chỉ cần khi tôi nói chuyện cậu nghe là được. Nếu có người hỏi, cậu cứ nói là trợ lý riêng của tôi, tôi sẽ trả lương cho cậu, cậu cứ suy nghĩ.” – Trịnh Quân Đình nói thẳng.

Lộ Gia Bảo quay sang: “Tôi với cô...Tôi không phải vì tiền.”

“Tôi biết, nên tôi mới tìm cậu.” – Trịnh Quân Đình dựa đầu vào vai Lộ Gia Bảo – “Tôi rất cô đơn, tôi cần người quan tâm, tôi không muốn về nhà chỉ có một mình tôi, đặc biệt là khi trời mưa.”

Lời nói của Trịnh Quân Đình khiến Lộ Gia Bảo xúc động, cậu cũng cô đơn như thế, cũng không muốn trở về nhà mà chỉ có một mình. Hơn nữa, cậu không có nhà.

Lộ Gia Bảo tìm Tiểu Hà bàn bạc.

Tiểu Hà mở to hai mắt nhìn: “Cái gì! Sao có chuyện này?”

Lộ Gia Bảo gật đầu.

“Cô ta là ai? cậu cẩn thận không mắc lừa.”

Lộ Gia Bảo lấy danh thiếp Trịnh Quân Đình đưa cho Tiểu Hà. lúc đầu khi nhận nó cậu ngại ngần không xem.

Tiểu Hà cầm danh thiếp: “À, cô ta làm ở công ty Lưu Thị.”

Lộ Gia Bảo nghe xong, sửng sốt, thành phố có mấy dòng họ nổi tiếng, đều là mấy đời đều theo thương nghiệp, trên thương trường rất có danh tiếng, là Lý Thị, Quách Thị, Hoắc Thị, còn có Lưu Thị.

“Trịnh Quân Đình làm ở tập đoàn Lưu Thị, ở công ty Hạ Kỳ, đây là công ty điện tín rất có tiếng, cô ấy là giám đốc tiêu thụ, chính là kiểu phụ nữ lương một năm vượt qua một trăm vạn.”

Lộ Gia Bảo gật đầu, không nghĩ tới Trịnh Quân Đình lại là một phụ nữ mạnh mẽ như vậy.

“Cậu tính thế nào?” – Tiểu Hà hỏi.

“Đang muốn bàn bạc với cậu.”

“Như vậy, xem ra cô ấy cũng là người đứng đắn, nhưng mà.... Ôi, đầu năm nay phụ nữ đều tìm cách tiêu tiền như thế này a.” – Tiểu Hà tiếp tục nói – “Theo tôi thấy thì có thể. Cô ta không phải là phụ nữ hư hỏng, chỉ là cô đơn mà thôi. Cô ta chắc là muốn cùng cậu quan hệ lâu dài, cậu ở cùng cô ta cũng thấy không có gì không tốt. Hơn nữa, nhà của Chính Minh, cậu cũng không thể ở mãi được, Chính Minh cũng phải kết hôn. Cậu không cần nghĩ nhiều, yêu đương bình thường thôi....”

Lộ Gia Bảo cúi đầu, xoắn xoắn tóc.

“Đúng rồi, Chính Minh đâu? Sao cậu không hỏi anh ta?”

“Chính Minh đi công tác ở Nam Kinh rồi.”

Nghe Tiểu Hà nói xong, Lộ Gia Bảo quyết định đến ở chung cùng Trịnh Quân Đình.

Khi Hồng Chính Minh từ Nam Kinh trở về, Lộ Gia Bảo đã chuyển toàn bộ đồ đạc đến nhà Trịnh Quân Đình.

“Em phải đi?” – Hồng Chính Minh rất sửng sốt, anh chưa từng nghĩ tới cậu sẽ đi, hơn nữa lại nhanh như vậy.

“Bạn gái của em bảo em tới ở cùng.”

“Em có bạn gái.” – Hồng Chính Minh càng ngạc nhiên hơn, mới vài ngày, mà Lộ Gia Bảo đã tìm được bạn gái, lại còn ở chung.

“Dạ.” – Lộ Gia Bảo gật đầu, cậu vẫn không dám nhìn thẳng vào Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh sửng sốt, đông cứng cả nửa ngày. Sao lại có thể nhanh như vậy, Lộ Gia Bảo muốn rời đi, phải rời khỏi anh, anh cũng không muốn hiểu rõ. Hồng Chính Minh hít một hơi thật sâu, cười miễn cưỡng “Anh hiểu.”

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn Hồng Chính Minh, bả vai rộng, cánh tay rắn chắc, tuy rất tốt, nhưng không phải là nơi mình có thể tựa vào. Anh có bạn gái. Lộ Gia Bảo đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, cậu gục đầu xuống, không dám để Hồng Chính Minh nhìn thấy sắc mặt mình lúc này.

Lộ Gia Bảo đi ra, Hồng Chính Minh vỗ vai cậu: “Chúc em may mắn.” Cậu chỉ cười rồi xoay người đi.

Hồng Chính Minh về đến nhà, ôm đầu ngã vào sofa.

An Đình thấy vẻ mặt Hồng Chính Minh từ sau khi đi công tác về có vẻ uể oải, tinh thần sa sút, liền hỏi thăm: “Chính Minh, có chuyện gì thế?”

“Gia Bảo đi rồi.”

“Cái gì?”

“Gia Bảo đi rồi. Cậu ấy tới chỗ bạn gái, ở chung.”

An Đình “A” một tiếng, vỗ vai Hồng Chính Minh: “Chính Minh đáng thương.”

Hồng Chính Minh che mặt, lắc lắc đầu: “Quên đi.”

Sắp xếp lại tâm tình, Hồng Chính Minh lại vùi vào công việc. Đã không có Lộ Gia Bảo anh muốn đi đâu cũng không cần lo nghĩ. Cuối tuần có thời gian, Hồng Chính Minh liền hẹn Lý Giai Nghi đi chơi, hai người vẫn giữ quan hệ không mặn không nhạt này.

5. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 5

Lộ Gia Bảo ở lại nhà Trịnh Quân Đình, chăm sóc cuộc sống hằng ngày của cô, nấu cơm, quét tước, sửa sang lại phòng. Bọn họ lúc đó vừa là quan hệ tình nhân, lại vừa là chủ tớ, mối quan hệ phức tạp hơn so với ban đầu rất nhiều, nhưng hai người ở chung cũng không xấu. Tay nghề nấu ăn của Lộ Gia Bảo khiến Trịnh Quân Đình rất hài lòng, thậm chí cô còn gọi chị em đến nhà ăn cơm. Tất cả các nữ tri thức đó đều rất vừa lòng với bạn trai mới của Trịnh Quân Đình.

Bên dưới, các cô nhỏ nhẹ bàn tán “Không tệ nha, gia đình trong sạch, làm đồ ăn ngon, biết làm việc nhà, nghe lời, lễ phép.”

“Không có bằng cấp, mới học hết trung học.”

“Ôi, còn nói bằng cấp cái gì. Tôi cảm thấy cậu ta không tệ, lại anh tuấn, cũng nghe nói cậu ta không hề ra ngoài tìm hoa.”

“Tôi cảm thấy có hơi quê mùa, rượu cũng không phân biệt rõ, lại không biết khiêu vũ, chỉ được mỗi cái mặt đẹp.”

“Cậu nghĩ cậu ta đúng là Tiểu Bạch [con thỏ nhỏ]?”

“Chính là Quân Đình có cho cậu ta tiền mà.”

Thời gian dần trôi, Trịnh Quân Đình ở chung với Lộ Gia Bảo càng nhiều, hai người lại bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn. Trịnh Quân Đình là giám đốc công ty, là thủ trưởng chuyên quản lý nhân viên, không cần phải nhìn sắc mặt người khác, thường đem uy phong tại nơi làm việc về nhà, bắt đầu vênh mặt hất hàm sai bảo Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo ban đầu còn làm việc ở nhà ăn, nhưng Trịnh Quân Đình chán ghét mùi dầu khói, bắt cậu nghỉ việc. Cả ngày ở nhà không làm gì khiến Lộ Gia Bảo cảm thấy buồn chán, cậu liền nhận đánh máy văn kiện giấy tờ cho một nhà sách ở gần đấy, Trịnh Quân Đình biết được rất không vui, “Vì sao cứ phải đi kiếm mấy đồng lẻ như vậy?”

Cuộc sống khác biệt, bằng cấp chênh lệch, giá trị nhìn nhận khác biệt, tất cả khiến cho vách ngăn giữa hai người càng ngày càng cao.

Trịnh Quân Đình cảm thấy không cần phải quan tâm gì về Lộ Gia Bảo, cậu muốn cái gì. Cái cô cần phải lo là ý muốn của khách hàng lẫn sếp của mình, hơn nữa, áp lực công việc lớn, cô không còn hơi sức đâu mà để ý xem cậu muốn cái gì. Thái độ trên cao nhìn xuống của Trịnh Quân Đình làm tổn thương Lộ Gia Bảo nhiều.

Mỗi khi có thời gian rảnh Trịnh Quân Đình sẽ dạy Lộ Gia Bảo phân biệt các loại rượu, học cách mặc quần áo, khiêu vũ, thậm chí bắt cậu đi học tiếng Pháp. Tất cả những thứ đó làm cho Lộ Gia Bảo thấy mệt chết đi được. Cô muốn biến cậu thành hình mẫu như mình mong muốn, chính là quên không hỏi xem cậu có thực sự muốn và hợp với cái hình mẫu đó không.

Lộ Gia Bảo đôi khi rất muốn đi xem một trận bóng, hoặc là đi dạo bên ngoài hít thở không khí. Nhưng những cơ hội như vậy không nhiều lắm, Trịnh Quân Đình luôn giục cậu nhanh chóng lên.

Mỗi khi ra ngoài dạo phố, Lộ Gia Bảo không tự chủ nghĩ đến Hồng Chính Minh, nhớ lại tình cảnh hai người cùng đi dạo phố. Ở bên cạnh Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo không mệt mỏi như vậy, khi đó cậu tự do tự tại. Hai người quan tâm nhau như anh em, gặp chuyện cùng nhau bàn bạc, giống như bạn bè. Hồng Chính Minh là người có thể tin cậy dựa vào, hai người cùng nhau lớn lên, có rất nhiều điều không cần nói, nhưng vẫn hiểu nhau.

Lộ Gia Bảo tựa vào cột đèn, nhìn ra xa, trong mắt là một mảnh mờ mịt.

Có một ngày Trịnh Quân Đình dẫn Lộ Gia Bảo tham dự một bữa tiệc tối, ở đó Lộ Gia Bảo gặp lại Hồng Chính Minh, trong lòng cậu trào dâng một loại cảm giác đã lâu không thấy.

Hồng Chính Minh theo các đồng nghiệp trong đài tối, anh không đến quay phim, anh là khách.

Lộ Gia Bảo đứng ở xa nhìn anh, thân hình cao lớn, mặc tây trang, dáng người cao ngất, mái tóc ngắn ngủn lại rất nhẹ nhàng khoan khoái. Lộ Gia Bảo lẳng lặng chăm chú nhìn bóng dáng Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh vừa quay mặt, cũng nhìn thấy Lộ Gia Bảo. Hôm nay cậu mặc tây trang, mái tóc che khuất trán, đôi mắt to sáng ngời. Bộ tây trang trên người khiến cậu trưởng thành hơn, Hồng Chính Minh không tự nhủ được ý nghĩ, cậu nhóc này thật đúng là rất đẹp.

Cách một đám người, Lộ Gia Bảo yên lặng nhìn Hồng Chính Minh, yên lặng lặp lại tên anh, đôi môi nhẹ nhàng động đậy, lặp đi lặp lại “Chính Minh, Chính Minh, Chính Minh,....”

Hồng Chính Minh cũng ngóng nhìn Lộ Gia Bảo, trong lòng không khỏi thầm gọi tên cậu, “Gia Bảo, Gia Bảo, Gia Bảo,....”

Trong đại sảnh rộng lớn này, ánh đèn tựa như vụt tắt, bóng người tựa hồ biến mất, tất cả xung quanh dường như yên lặng, chỉ còn hai người yên lặng đối diện nhìn nhau.

Bóng dáng Trịnh Quân Đình xuất hiện, cô tới chỗ Lộ Gia Bảo, dẫn cậu đi xung quanh. Đến khi Lộ Gia Bảo quay đầu lại, bóng dáng Hồng Chính Minh đã biến mất, cậu cố gắng tìm kiếm trong đám đông kia nhưng vô vọng.

Lộ Gia Bảo về đến nhà, nằm trên giường, trần trọc không ngủ được.

Hồng Chính Minh nằm trên giường, cũng trần trọc, không ngủ được.

Lộ Gia Bảo phát hiện ra trong lòng cậu đã thích Hồng Chính Minh mất rồi. Cậu không biết là từ khi nào, trong lòng cậu đã chỉ có mỗi Hồng Chính Minh mà thôi. Lộ Gia Bảo đột nhiên cảm thấy chua xót, muốn khóc, cậu cố gắng kìm những giọt nước mắt đang chực rơi xuống.

Lộ Gia Bảo hẹn Tiểu Hà cùng đi ăn cơm.

“Gần đây khỏe không?” – Tiểu Hà hỏi.

“Rất tốt. Sao gần đây không liên lạc được với Tiểu Triệu?”

“Anh ta a, đi Macao rồi.”

Lộ Gia Bảo ngạc nhiên: “Sao đột nhiên lại qua đây?”

Tiểu Hà cười: “Anh ta tìm được bạn gái, cô gái đó làm việc ở bên đây, anh ta cũng muốn qua đây làm ăn luôn.”

Lộ Gia Bảo gật gật đầu.

Tiểu Hà đầy hâm mộ nói “Bạn gái Tiểu Triệu rất được nhá, hiền lành nét na, hai người đấy ngọt ngào lắm, làm tôi hâm mộ quá chừng.”

Lộ Gia Bảo nở nụ cười: “Cậu cũng tìm một người đi.”

“Đâu có thể dễ dàng tìm được, nhiều người như vậy, tìm một người hợp với mình khó lắm.”

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Đúng, thực sự là không dễ.” – Nói xong cậu cười rộ lên – “Ta với Hồng Chính Minh cũng có thể nói là một.”

Tiểu Hà bĩu môi: “Hai người hợp nhau ở khoản khi dễ tôi. Đúng rồi, lâu lắm rồi không gặp Chính Minh.”

“Tôi mới gặp anh ấy gần đây.”

“Anh ấy khỏe không? Công việc bận rộn lắm sao? Có thể ra ngoài gặp mặt một bữa không?”

“Chúng tôi không nói chuyện.” – Gia Bảo cúi đầu, không muốn để cho Tiểu Hà nhìn thấy nét mặt đau thương của mình.

“Sao lại không nói chuyện? Thật vất vả mới gặp nhau được, giờ muốn gặp cậu khó lắm.” – Tiểu Hà oán giận.

Lộ Gia Bảo chỉ mỉm cười cúi đầu.

Buổi tối về đến nhà, Trịnh Quân Đình đang ngồi ở bàn xem xét giấy tờ, thấy cậu trở về, ngẩng đầu, cau mày: “Anh lại đi uống rượu, lêu lổng?”

“Tôi không có. Tôi chỉ tìm bạn làm chung trước kia nói chuyện phiếm.” – Lộ Gia Bảo vội giải thích.

“Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần là không cần đi lại với những người đó rồi.”

“Quân Đình, bọn họ không phải người xấu, đều là người bình thường làm công việc của mình thôi.”

“Được rồi, được rồi.” – Trịnh Quân Đình không kiên nhẫn ngắt lời cậu, quay đầu tiếp tục xem tư liệu – “Tôi nói mà anh vẫn không thèm nghe.”

“Tôi giới thiệu bạn bè tôi cho em, em cũng có thể thỉnh thoảng đi ra ngoài cùng bọn họ.”

“Những thứ bọn họ nói em không hiểu.”

“Nghe không hiểu có thể học, có thể đọc sách, như vậy có thể nâng cao hiểu biết.” – Lộ Gia Bảo bình thản nói

“Em thấy lúc này em như vậy không có gì là không tốt.” – Trịnh Quân Đình nói lớn tiếng lên.

“Đó là vì cô ở chung với tôi nên mới có cảm giác như vậy.”

“Nhưng mà em không muốn anh quan hệ với mấy người đó.”

“Sao lại thế? Em biết họ là người thế nào sao? Em lại nghĩ bọn họ là loại người gì?” – Lộ Gia Bảo cũng lớn tiếng- “Mấy người kia..... Mấy người kia chẳng qua cũng chỉ giả vờ đạo mạo mà thôi.”

Trịnh Quân Đình nghiêm túc đứng lên: “Anh nói gì?”

“Tôi không nói sai.”

Trịnh Quân Đình vung tay lên: “Anh đi ra ngoài.”

Lộ Gia Bảo nhìn cô, bất đắc dĩ cúi đầu, sau đó đi ra ngoài.

Trịnh Quân Đình đi làm rồi, Lộ Gia Bảo mới ngồi suy nghĩ thật kỹ, câu quyết định rời đi. Nơi này không thích hợp cho cậu ở lại. Cậu với cô ấy không thích hợp, tranh thủ lúc còn chưa tổn thương nhau quá nhiều, rời đi vẫn là tốt hơn.

Sửa sang lại hành lý đơn giản, Lộ Gia Bảo để lại giấy cho Trịnh Quân Đình. Tiền nạng đưa cho cậu cũng chưa dùng qua, cũng để lại cho cô luôn. Sau đó cậu để chìa khóa lại, xách vali, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Mang theo một vali nhỏ nhỏ, Lộ Gia Bảo đi trên đường, rời khỏi nơi đó, cậu có thể đi đâu được đây? Thành phố lớn như vậy, liệu có chỗ nào cho mình ở không đây? Đi mãi đi mãi, Lộ Gia Bảo đi tới Trữ Trữ Tĩnh Lộ, đây là nơi cậu sinh ra, lớn lên, vô tình lại trở về.

Quán ăn Lộ Ký trước kia, giờ đã thành một thẩm mỹ viện.

Đứng dưới khu chung cư, Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, nhìn cửa sổ quen thuộc trên lầu, hiện tại không biết là người nào đang ở. Đứng dưới lầu thật lâu, đến khi cổ họng dâng lên một cổ chua xót, Lộ Gia Bảo mới cúi đầu, chậm rãi rời khỏi. Bất tri bất giác, cậu lại đi tới cột đèn nơi đó, nơi trước kia cậu vẫn đứng chờ người, chếch qua bên kia đường là nhà Hồng Chính Minh.

Tựa vào cột đèn, Lộ Gia Bảo nhìn chân trời dần chuyển sang màu đen. Hôm nay có khi phải đến khách sạn ở vậy. Lộ Gia Bảo muốn rời đi.

Có người vỗ vai cậu, Lộ Gia Bảo mơ màng tỉnh táo lại, trước mặt cậu lúc này là thân hình cao lớn của Hồng Chính Minh.

“Sao em lại ở đây? Muốn lấy đồ gì sao?”

Lộ Gia Bảo cúi đầu, do dự mãi: “Em, em với cô ấychia tay.”

Hồng Chính Minh nghe được nhẹ giọng “À” một tiếng.

“Vậy em định ở đâu?” – Hồng Chính Minh nhẹ giọng hỏi.

“Không biết.....”

Lộ Gia Bảo lại ngẩng đầu nhìn Hồng Chính Minh, anh cũng đang nhìn cậu, ánh mắt hai người gặp nhau.

Trong mắt Hồng Chính Minh tràn đầy thương tiếc, anh mỉm cười, cầm lấy tay Lộ Gia Bảo: “Đi, theo anh về nhà.”

Lộ Gia Bảo nắm tay Hồng Chính Minh, lại nhớ tới căn nhà quen thuộc kia.

Buông hành lý, Lộ Gia Bảo nhìn xung quanh: “Vẫn như trước đây.”

Hồng Chính Minh rót nước cho Lộ Gia Bảo: “Lộn xộn hơn.”

“Em giúp anh dọn dẹp.”

“Cảm ơn em. Đúng rồi phòng ngủ kia vẫn là của em, em dọn đồ vào đấy nhé.”

Lộ Gia Bảo sắp xếp đồ đạc, cậu phát hiện ra nơi này không có gì thay đổi cả, trên giá vẫn còn treo khăn mặt của mình, nơi để bàn chải đánh răng, còn có cốc uống nước, vẫn nguyên vẹn như lúc mình rời đi.

Lộ Gia Bảo chợt cảm thấy mũi mình cay cay, không nghĩ tới Hồng Chính Minh thoát nhìn là người vô tâm, ai ngờ....

Sắp xếp xong, Lộ Gia Bảo bắt đầu lo lắng về tương lai. Đương nhiên là lại phải đi tìm việc, nhưng mà muốn ở lại đây cậu phải giải quyết các vấn đề với Trịnh Quân Đình, vì thế cậu chủ động gọi điện cho Trịnh Quân Đình, hẹn cô ra gặp mặt.

“Anh cứ thế mà đi sao? Ngay cả một câu nói cũng không có.” – Ngồi trong quán cà phê, Trịnh Quân Đình hỏi Lộ Gia Bảo.

“Tôi đã để giấy lại cho cô.”

“Anh có ý gì?”

Lộ Gia Bảo cúi đầu: “Tôi cảm thấy.... Chúng ta không hợp nhau, không thể ở cùng một chỗ được. Tôi nghĩ.... Cô cũng nghĩ như vậy.”

Trịnh Quân Đình nhìn Lộ Gia Bảo: “Tôi thừa nhận, tôi.....không đúng.”

“Không, cô tốt lắm. Chính là chúng ta không hợp nhau.”

Trịnh Quân Đình đẩy cái chén trong tay: “Sao cậu không cầm tiền?”

Lộ Gia Bảo lắc đầu: “Không, tôi không cần.”

“Sau này cậu định thế nào? Hiện cậu đang ở đâu?”

“Tôi ở nhờ nhà bạn, rồi tôi sẽ tìm việc.”

Trịnh Quân Đình suy nghĩ một chút, định nói gì nhưng lại thôi, một lát sau, cô mới nói: “Tôi cảm thấy cậu nên đi học một lớp về nấu ăn, sau này sẽ có lợi.”

“Tôi cũng định như thế.”

Uống xong cà phê, Lộ Gia Bảo đứng lên: “Tôi phải đi đây.”

Trịnh Quân Đình lưu luyến nhìn người đàn ông trước mắt, cô muốn tìm được một người giống như vậy chắc còn phải rất lâu nữa.

“Số điện thoại của tôi, cậu vẫn nhớ chứ?”

Lộ Gia Bảo gật đầu, mỉm cười, đứng lên rời đi.

Lộ Gia Bảo đã giải quyết xong vấn đề của mình, còn Hồng Chính Minh thì vẫn dậm chân tại chỗ.

An Đình bực tức nhìn anh: “Đồ nhát gan.”

Hồng Chính Minh ôm đầu: “Tôi không muốn cậu ấy hiểu lầm, tôi không muốn cậu ấy nghĩ tôi là kẻ cơ hội.”

An Đình tròng mắt nhìn Hồng Chính Minh: “Ngu ngốc.”

“Tôi cần suy nghĩ kỹ đã, cuối tuần tôi muốn rời đảo.”

An Đình nói: “Tùy cậu thôi, muốn làm gì thì làm, nhưng đừng có hối hận. Cậu rõ ràng là thích Lộ Gia Bảo như vậy..... Bỏ qua lần nữa, cậu đừng có khóc.”

Cuối tuần, Hồng Chính Minh rời đảo.

Tiểu Hà cùng bạn bè rời bến lấy được không ít cá, đi ngang qua nhà Hồng Chính Minh, anh ta thuận tiện mang cho Chính Minh một ít.

Cửa vừa mở, Tiểu Hà thấy Lộ Gia Bảo, hoảng sợ: “Sao cậu lại ở đây? Chính Minh đâu?”

“Chính Minh rời đảo rồi.”

“Cậu.....”

“Tôi chia tay Trịnh Quân Đình rồi. Hiện tại đang ở nhờ nhà Chính Minh.”

“Chia tay?” – Tiểu Hà tròn tròn mắt – “Mới mấy hôm trước không phải vẫn còn cùng nhau sao? Đã chia tay rồi?”

“Ừ.” – Lộ Gia Bảo gật đầu.

“Vì sao? Ở cùng cô ấy không tốt sao?”

“Chúng tôi vốn dĩ không hợp nhau.” – Lộ Gia Bảo suy nghĩ một lát – “Tôi không phải vì tiền mới ở cùng cô ấy. Tôi thật lòng hi vọng ở cùng cô ấy có thể thay đổi hoàn cảnh của tôi, nhưng mà tôi phát hiện ra cuộc sống như vậy không hợp với mình. Hơn nữa đó không phải là cảm giác đối với người mình yêu, cứ như vậy thì không công bằng với cô ấy.”

Tiểu Hà gãi đầu, không nói nên lời.

“Không sao, tôi tự biết cách chăm sóc bản thân.” – Lộ Gia Bảo an ủi Tiểu Hà.

Hồng Chính Minh rời đảo hai ngày. Mỗi khi anh buồn bực hoặc có tâm sự, hoặc đau khổ, anh sẽ lại ra đảo, khi bình ổn cảm xúc sẽ lại quay về.

Gần Hương Đảo có mấy đảo nhỏ, còn có hai cảng cá lớn, hơn nữa cũng có không ít các quán rượu hải sản. Từ Hương Đảo chỉ cần ngồi thuyền khoảng mười phút là có thể đến nơi, du khách rất thích đến đó ăn hải sản. Để thu hút khách du lịch, chính quyền đã đầu tư rất nhiều để xanh hóa nơi đây. Đường xoay vòng là quốc lộ lớn nhất của đảo, dài gần bảy kilomet, mỗi khi có tâm sự, Hồng Chính Minh thường đến đây, đi dọc con đường, buồn bực trong lòng sẽ tan hết.

Lúc này, Hồng Chính Minh vẫn đang thực sự lo lắng, một lần nữa anh lại tự hỏi chính mình, tình cảm của anh với Lộ Gia Bảo là gì.

Đáp án cuối cùng vẫn là – Yêu

Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo ở chung mới được gần một năm, thời gian đó cũng không thể nói là dài, nhưng mà tình cảm của anh với cậu thì có thể chắc chắn. Lộ Gia Bảo ôn hòa, quan tâm, nhiệt tình, tốt bụng, tất cả những điều đó đều hấp dẫn anh, khiến cho anh muốn ở bên cậu, yêu thương cậu. Không phải là đồng cảm, là tình yêu thực sự xuất phát từ trái tim anh.

Hồng Chính Minh muốn thổ lộ với Lộ Gia Bảo, hy vọng từ nay hai người có thể bước sang một trang mới về tình cảm.

Suy đi nghĩ lại, Hồng Chính Minh đã quyết định sau khi trở về sẽ nói hết tâm tư với Lộ Gia Bảo, anh hi vọng có thể tiếp tục giữ cậu ở lại bên cạnh mình.

Anh không muốn lại mất cậu thêm một lần nữa.

Kết thúc cuối tuần, Hồng Chính Minh về đến nhà, anh nhìn gương mặt xinh đẹp của Lộ Gia Bảo, vuốt ve mái tóc mềm mại của cậu, anh đột nhiên nói không nên lời.

Thật sự là quá gần, cảm giác lúc này khiến anh rất muốn nắm lấy, cho nên lại càng sợ hãi sẽ bị cự tuyệt, càng sợ sẽ bị tổn thương. Trong đúng lúc Hồng Chính Minh vẫn còn đang suy nghĩ xem có thổ lộ hay không thì anh nhận được tin tức: Lý Giai Nghi mang thai.

Hồng Chính Minh vô cùng ngạc nhiên, không hề tức giận, mà là kinh ngạc, hóa ra cô ấy đã cùng người khác thân thiết đến thế.

Lộ Gia Bảo lại bị tin này dọa cho sợ hãi. Cậu cảm thấy rất khủng hoảng, lẽ nào Hồng Chính Minh sẽ phải kết hôn sao? Cậu chưa từng nghĩ tới ngày Hồng Chính Minh sẽ kết hôn, vậy cậu phải làm sao bây giờ? Cảm giác mình sẽ phải mất Hồng Chính Minh khiến cho cậu rất sợ hãi, thương tâm.

Hồng Chính Minh đi làm về, yên lặng ngồi ăn cơm. Lộ Gia Bảo ngồi bên cạnh mở to mắt nhìn anh, chờ anh nói, vậy mà anh lại không nói gì hết.

Lộ Gia Bảo nhìn theo bóng dáng Hồng Chính Minh về phòng, bờ vai cùng cánh tay rắn chắc kia sẽ không bao giờ.....ôm mình nữa, cậu lặng lẽ khóc.

Đêm khuya, Lộ Gia Bảo không ngủ được, cậu lặng lẽ đi vào phòng Hồng Chính Minh, ngồi bên giường anh. Nhìn người đang ngủ trên giường, cậu thì thầm nói: “Anh đừng thích Giai Nghi, em không muốn anh thích cô ấy, cô ấy không thích anh đâu. Em sợ lắm, em sợ anh sẽ lại rời xa em, không cần em nữa, em không muốn rời khỏi anh.” – Lộ Gia Bảo nói năng lộn xộn, lại vô cùng đau khổ.

“Em sợ, anh đừng rời bỏ em.....” – Lộ Gia Bảo cúi đầu, trán tựa vào vai Hồng Chính Minh, cầm tay anh – “Em sợ, em sợ lắm.....”

Lộ Gia Bảo không biết lấy dũng khí ở đâu, cậu cúi xuống, hôn lên môi Hồng Chính Minh. Hai đôi môi mềm gặp nhau, có một thứ gì đó theo gương mặt Lộ Gia Bảo tiến vào khóe miệng, cũng chạm vào môi Hồng Chính Minh. Lộ Gia Bảo đang khóc, âm thanh nức nở nhỏ nhỏ như tiếng con vật gì đó về đêm, cậu dựa mình lên ngực Hồng Chính Minh, nặng nề ngủ. Lúc này, Hồng Chính Minh thong thả mở to mắt, anh không hề ngủ, tất cả những lời nói của Lộ Gia Bảo anh đều nghe thấy rõ ràng.

Hồng Chính Minh cảm thấy một cổ ngọt ngào dâng lên trong lòng, một loại cảm giác không thể nói nên lời, anh vuốt ve mái tóc cậu, những sợi tóc đen quăn lấy tay Hồng Chính Minh cũng như quăn quanh tim anh vậy.

Hồng Chính Minh vẫn luôn lo sợ, sợ Lộ Gia Bảo không thể nhận cảm tình này, sợ nếu như anh thổ lộ sẽ đẩy cậu vào tình thế không có đường lui, không nhà để về. Nhưng mà hiện tại, đã nghe được tiếng nói từ đáy lòng của Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh cảm thấy vững tâm nhiều hơn, đáp án trong lòng anh sáng tỏ hơn. Từng kỉ niệm trong quá khứ, tình cảm khi hai người sống chung, Hồng Chính Minh cảm thấy chính mình đã không thể rời bỏ Lộ Gia Bảo được nữa rồi.

Tối hôm sau, Hồng Chính Minh ngồi đối diện với Lộ Gia Bảo ở bàn ăn cơm. Nhìn nét mặt Hồng Chính Minh nghiêm túc, Lộ Gia Bảo hoang mang.

Ho khan vài tiếng, Hồng Chính Minh mở miệng: “Bảo Bảo, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Dạ.”

Hồng Chính Minh cầm lấy tay Lộ Gia Bảo, nhìn vào đôi mắt to của cậu: “Bảo Bảo, chúng ta.... Chúng ta tìm hiểu nhau được không?”

Lộ Gia Bảo nhất thời không thể phản ứng kịp thời: “Cái gì?”

“Anh nói.... Anh muốn nói, Bảo Bảo, anh thích em, chúng ta ở cùng một chỗ được không?”

Lộ Gia Bảo liếc mắt: “Chúng ta?”

“Đúng. Anh đã lo lắng rất lâu, anh đã không đủ dũng cảm để nói điều này. Thực ra anh đã muốn nói với em rồi, nhưng mà anh sợ.... Anh không có đủ dũng khí, anh sợ em cự tuyệt anh, cũng sợ em không thể tiếp nhận, càng sợ vì lời thổ lộ của anh mà em cho anh là kẻ giầu đồ bìm leo, anh....” – Hồng Chính Minh giải đầu – “Anh đã suy nghĩ rất lâu, rồi anh nhận ra anh thích em, anh muốn cùng em sống, muốn chăm sóc em. Chúng ta tìm hiểu nhau được không?”

“Anh..... thích em?”

“Đúng!”

“Vậy Giai Nghi thì sao?”

“Đã lâu rồi anh không gặp cô ấy, chỉ là thỉnh thoảng nói chuyện điện thoại mà thôi.” – Hồng Chính Minh vội vàng giải thích.

“Nhưng mà Giai Nghi đã mang thai.”

Hồng Chính Minh mở to hai mắt: “Không phải em nghĩ đó là của anh chứ? Không phải đâu! Anh với cô ấy chỉ gọi điện thoại, đã rất lâu rồi chưa hề gặp nhau.”

Trong lòng Lộ Gia Bảo cuối cùng cũng thở phào.

“Được không? Hả?” – Hồng Chính Minh cẩn thận quan sát sắc mặt Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo ngưỡng chừng gật đầu: “Được.”

Hồng Chính Minh thở phào nhẹ nhõm, ôm lấy Lộ Gia Bảo: “Em đồng ý?”

“Phải.”

“Thật tốt quá.”

Tựa đầu trên vai Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo ôm lấy bờ vai vững chắc của anh, lúc này, cậu đã không muốn phải cách xa anh thêm lần nào nữa.

“Về chuyện Giai Nghi, anh sẽ gặp cô ấy nói chuyện.”

“Được.”

Hồng Chính Minh đặc biệt hẹn gặp Lý Giai Nghi.

“Anh biết chuyện rồi.” – Lý Giai Nghi xoay tách cà phê, không nhìn Hồng Chính Minh.

“Ừ, anh đã biết.”

Lý Giai Nghi trầm mặc.

Hồng Chính Minh mỉm cười: “Anh chúc phúc cho hai người. Chúc em hạnh phúc.”

Lý Giai Nghi ngạc nhiên nhìn Hồng Chính Minh. Tại sao anh ta không tức giận? Không tranh cãi ầm ĩ? Không muốn đoạt cô trở về hoặc làm gì đó khác? Sao anh ta có thể bình tĩnh đến thế?

“Em nhất định là rất yêu người đó, Giai Nghi, chúc mừng em.” – Hồng Chính Minh thành tâm thành ý nói, hiện tại anh đã có được tình yêu của đời mình, đương nhiên cũng hi vọng bạn gái cũ có thể hạnh phúc.

“Anh chỉ muốn nói thế thôi sao?” – Lý Giai Nghi hỏi.

“Phải, chúc mừng em, chúc em hạnh phúc.”

Hồng Chính Minh chia tay Lý Giai Nghi một cách yên bình.

Về nhà, Lộ Gia Bảo đã đang đợi Hồng Chính Minh.

“Cô ấy nói gì?”

“Cũng không nói gì. Nhưng mà anh thấy cô ấy phải yêu người kia nhiều thế nào mới có thể làm như thế, không biết bao giờ thì họ kết hôn.”

6. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 6

Chương này có H, đề nghị đồng bào chuẩn bị kỹ trước khi đọc.

Ăn cơm chiều xong, Hồng Chính Minh giúp Lộ Gia Bảo dọn dẹp phòng bếp, sau đó tìm đồ của mình, bỗng nhiên phát hiện trong lúc mình không có nhà, Lộ Gia Bảo đã đem đồ của cậu đến phòng của anh rồi, nhìn quần áo của mình treo cùng quần áo của Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh cười khoái trá.

Cuối cùng thì cũng có thể ở bên nhau.

Hai người cùng nhau ngồi ở sofa xem ti vi, như chưa hề có chia xa. Lộ Gia Bảo ngồi bên người Hồng Chính Minh, vai kề vai. Hồng Chính Minh cảm thấy như thế vẫn còn chưa đủ, rõ ràng còn muốn ôm cậu ấy vào ***g ngực. Hai người nhìn nhau mỉm cười, cũng không có chuyện gì buồn cười, thế nhưng cười là cười vậy thôi.

Mặc dù khi ngủ chung giường, hai người vẫn thẹn thùng. Vuốt ve cánh tay rắn chắc Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo hâm mộ: “Em nhớ rõ trước đây anh cũng gầy như em, sao chớp mắt đã thấy anh đồ con thế này.”

“Cái gì? Đồ con?” – Hồng Chính Minh nghiêng người ngăn Lộ Gia Bảo – “Em nói gì?” – Tay anh hướng về phía nách cậu đe dọa.

Lộ Gia Bảo nhột giã nảy.

Giơ lên cánh tay rắn chắc, Hồng Chính Minh nói: “Xem này, người anh khỏe mạnh thế này là do anh tập luyện đấy.”

“Em còn nghĩ anh thích đá bóng cơ, sao tự nhiên anh lại đi học quyền anh?”

“Hồi trung học anh rất kén ăn, mẹ anh phát hiện sau khi học quyền anh anh ăn uống tốt hơn, cũng không kén ăn nữa, nên bà bắt anh học.”

“Anh học bao lâu?”

“Cho đến khi học đại học vẫn còn luyện, nhưng anh vẫn chưa nghĩ đến đó là cái nghề của anh.”

Lộ Gia Bảo mân mê cánh tay Hồng Chính Minh, khi ngẩng đầu lên đã thấy anh đang nhìn mình.

Hồng Chính Minh từ từ tiến tới gần, Lộ Gia Bảo thấy mặt anh càng ngày càng to lớn trước mắt, cậu nhắm mắt lại. Sau đó cảm giác đôi môi Hồng Chính Minh nhẹ nhàng đặt lên môi mình. Cảm giác hạnh phúc lan truyền khắp người, hai người ôm lấy nhau, quần quýt.

Tay Hồng Chính Minh tiến vào trong áo ngủ của Lộ Gia Bảo, vuốt ve làn da trơn bóng mềm mại của cậu, Lộ Gia Bảo nhắm mắt ôm sát Hồng Chính Minh, hơi uốn éo thân thể. Cởi bỏ quần áo, Hồng Chính Minh, ghé tai cậu: “Bảo Bảo, anh muốn ôm em.”

“A...”

Nhìn Lộ Gia Bảo ngoan ngoãn nằm trong lòng mình như chú thỏ con, Hồng Chính Minh rất thương, nhưng lại có một khát vọng mãnh liệt muốn chiếm giữ lấy cậu, muốn cậu hoàn toàn thuộc về anh.

Nụ hôn dịu dàng đặt xuống trán, hôn qua lông mi, sống mũi, tai, hai má, cuối cùng dừng lại trên cánh môi mềm, Hồng Chính Minh nhẹ nhàng hôn Lộ Gia Bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ ửng lên, đáng điệu ngượng ngùng vô cùng đáng yêu.

Da thịt trơn mềm của Lộ Gia Bảo khiến Hồng Chính Minh quyến luyến không rời, anh tỉ mỉ hôn từng cm cơ thể cậu, quần lấy đầu lưỡi Lộ Gia Bảo, tay mơn trớn hai bên sườn cậu, bàn tay thô ráp lưu luyến trên da thịt mẫn cảm, khiến Lộ Gia Bảo nhẹ nhàng rên rỉ.

Hồng Chính Minh hôn, chậm rãi chuyển dần xuống dưới, cái lưỡi mềm mại lượn vài vòng quanh rốn cậu, từng đợt cuồng nhiệt dồn xuống bụng dưới Lộ Gia Bảo, khiến khát vọng trong cậu ngày càng bức thiết, càng ham muốn nhiều hơn. Lộ Gia Bảo nằm trong lòng Hồng Chính Minh, vịn vịn, ma sát liên tục, cả người phủ lên một tầng mồ hôi, càng nhìn càng thêm xinh đẹp.

Đưa tay cầm lấy nơi đó của Lộ Gia Bảo nhẹ nhàng xoa nắn, thấy nơi đó vì khát vọng mạnh mẽ đã ngừng đầu, Hồng Chính Minh khẽ mỉm cười, anh không nhìn được cúi xuống hôn cậu. Trong nụ hôn nồng nhiệt, Hồng Chính Minh nhẹ nhàng tách hai chân Lộ Gia Bảo, ngón tay dò xét vào mật huyết vẫn đang khép kín, giúp nơi đó nở lỏng.

Nơi tư mật bị vật lạ xâm nhập, Lộ Gia Bảo lo lắng vặn vẹo người, ngón tay bám chặt lấy bờ vai Hồng Chính Minh.

“Bảo Bảo, thả lỏng, không cần sợ hãi, đón nhận anh nhé.” – Hồng Chính Minh ghé sát tai Lộ Gia Bảo nỉ non, lời nói mang theo kích động tình cảm, Lộ Gia Bảo cảm thấy có một dòng điện chạy dọc cơ thể mình.

Hồng Chính Minh ôm lấy vai Lộ Gia Bảo, để cậu nằm úp sấp xuống giường, lại lấy một cái gối đầu kê dưới thắt lưng. Lộ Gia Bảo hết sức phối hợp, nâng thắt lưng lên.

Cái hông giống như trái đào trắng nõn đáng yêu ở ngay trước mắt, Hồng Chính Minh đã không thể ép chế dục vọng trong lòng, anh cúi người, hôn lên đùi và cánh hông của Lộ Gia Bảo, sau đó tiến đến ***.

Cảm giác được đầu lưỡi nóng ẩm không ngừng liếm lộng tại nơi tư mật của mình, Lộ Gia Bảo không kìm nén được bật ra tiếng rên rỉ của bản thân, ngón tay bám chặt ga giường. “A.....Không nên..... Chính Minh.....”

Nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng tinh tế của Lộ Gia Bảo để trấn an, Hồng Chính Minh dùng đầu lưỡi để nơi đó có thể chấp nhận mình, sau đó cảm phân thân đã sớm kích động của bản thân, chậm rãi sáp nhập.

Một hồi đau đớn truyền đến, Lộ Gia Bảo không nén nổi nhíu mày. “Đừng...”

Động tác của Hồng Chính Minh chậm lại, anh vuốt ve, đồng thời đặt vô số nụ hôn lên tấm lưng trần trắng muốt của Lộ Gia Bảo.

“Bảo Bảo, thả lỏng.....”

Cảm giác được thân thể Lộ Gia Bảo trầm tĩnh lại, Hồng Chính Minh ra sức xâm nhập.

Bên trong mềm nhuyễn ẩm áp bao vây, như thiêu đốt, Hồng Chính Minh không nhịn được thở ra thỏa mãn, chậm rãi co lại, khoái cảm lập tức lan ra toàn thân.

Cảm giác đau đớn dần dần mất đi, thay vào đó là mê loạn khiến Lộ Gia Bảo không thể nói nên lời, Hồng Chính Minh cầm lấy phân thân của cậu, nhẹ nhàng âu yếm, Lộ Gia Bảo mê như đang say, khoái cảm trong thân thể bốc lên, đau đớn ban đầu hóa ngọt ngào, phối hợp với di chuyển của Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo vặn vẹo thắt lưng, nhẹ giọng rên rỉ.

Khoái cảm cực hạn khiến hai người như rơi vào vực sâu không đáy, Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo thở dốc, hai người ôm nhau nằm trên giường. Hồng Chính Minh nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng Lộ Gia Bảo, lại tiến đến hôn lên đôi môi đang hé mở của cậu, chờ thể lực khôi phục, anh ôm cậu vào phòng tắm, vệ sinh sạch sẽ cho cậu. Nhìn Lộ Gia Bảo trong lòng mình ngượng ngùng cúi đầu, Hồng Chính Minh chịu không được tiến đến hôn cậu.

Sáng hôm sau, Hồng Chính Minh tỉnh lại thấy Lộ Gia Bảo đang mở to mắt nhìn mình, khuôn mặt trắng mịn gần trong gang tấc, đôi mắt to trong suốt rất đẹp, lông mi dài, Hồng Chính Minh vươn tay ôm lấy cậu, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt đấy.

“Bảo Bảo.....”

“Dạ.....”

“Anh rất vui, Bảo Bảo....”

“Em cũng thế...” – Lộ Gia Bảo dựa đầu vào trong ngực Hồng Chính Minh, ngượng ngùng nói.

“Bảo Bảo, anh yêu em.”

Khi nhóm đồng nghiệp của Hồng Chính Minh đến nhà chơi, An Đình phát hiện hai người đã ở chung rồi, vì thế nhẹ nhàng nói với Hồng Chính Minh:

“Chúc mừng cậu nhé!”

Hồng Chính Minh sờ sờ gáy vui sướng.

Nhóm đồng sự của Hồng Chính Minh đều biết Lộ Gia Bảo, hơn nữa bọn họ cũng rất thích cậu, khi mọi người biết hai người ở chung đều nói lời chúc phúc. Đối với lời chúc mừng của mọi người, Hồng Chính Minh cũng cảm thấy thực ấm áp, anh vẫn lo lắng sẽ có người kỳ thị, anh thì không sao, nhưng mà cái anh để ý chính là cảm giác của Lộ Gia Bảo.

Tình cảm đã ổn định làm cho Hồng Chính Minh yên tâm làm việc. Trước kia anh vẫn không thích đi công tác, vì đó đều không phải là các đài truyền hình lớn, nên anh cũng không đặt nhiều tâm tư vào công việc, chỉ làm cho xong rồi về. Chính là bây giờ không thể như thế được, anh có nhà, có người bầu bạn, phải chăm sóc gia đình, phải gánh vác trách nhiệm.

Thái độ làm việc của Hồng Chính Minh thay đổi 180 độ, còn lắng nghe ý kiến của đồng nghiệp. Hơn nữa lại đang chìm đắm trong ngọt ngào của tình yêu nên trên mặt anh lúc nào cũng là tươi cười, tính tình cũng ôn hòa mà khoan dung hơn rất nhiều, tất cả các chuyển biến đó đều bị nhóm đồng nghiệp phát hiện ra.

An Đình nói với Tiền Nhạc: “Từ khi Chính Minh yêu Gia Bảo, cậu ấy thay đổi hẳn.”

“Đúng thế, tính tình tốt hơn, cũng kiên nhẫn hơn, công việc mệt mỏi cũng không hề kêu ca.”

“Tôi không ngờ sức mạnh của tình yêu lại lớn như vậy.”

“Ừ, cả đào núi lấp biển đều có thể làm.”

Lộ Gia Bảo tìm được công việc mới, trên đường Trữ Tĩnh có một nhà hàng mới khai trương, cậu làm đầu bếp ở đây.

Làm đầu bếp thực vất vả, mỗi tuần Lộ Gia Bảo chỉ có một ngày để nghỉ ngơi.

Mỗi khi Lộ Gia Bảo được nghỉ ngơi, Hồng Chính Minh không muốn cậu làm việc nhà nhiều quá, nhưng mà không ngăn được cậu, vì thế hai người cùng nhau dọn dẹp. Hồng Chính Minh cũng sửa được thói quen vứt đồ bừa bãi, luôn nhớ để các thứ vào đúng nơi quy định. Hồng Chính Minh cảm thấy, cả anh và Lộ Gia Bảo đều rất quý trọng tình cảm này, đều muốn chăm sóc cho đối phương nhiều hơn.

Ôm Lộ Gia Bảo, nhìn khuôn mặt của cậu, Hồng Chính Minh luôn kìm nén không được luôn muốn hôn cậu.

Thành Bắc Vệ Tinh có không ít công nhân về hưu, thỉnh thoảng, có một số các cô, các bác cũng ghé vào hỏi thăm kể chuyện, vì vậy gần đây Hồng mẫu cũng nghe được không ít tin tức. Có người kể chuyện con nhà ai đó sau khi kết hôn, mỗi ngày đều chăm lo cho cha mẹ vợ, còn cha mẹ mình thì không thèm để ý, khiến cha mẹ đau lòng; có nhà thì con trai chỉ tiền cho em vợ đi ra nước ngoài du học, còn em mình thì không thèm để ý tới, mặc cho tự sinh tự diệt; có nhà thì bên nhà gái đòi lễ vật cao quá, kết quả là không thể lấy nhau.

Người nói vô tình, chỉ đơn giản là kể chuyện, nhưng người nghe lại hữu ý, Hồng mẫu dần thấy có một tảng đá lớn đè nặng trong lòng mình.

Hồng mẫu đã gặp qua Lý Giai Nghi, bà không thực sự là vừa lòng với cô gái này. Hồng mẫu thấy Hồng Chính Minh là người có thông minh, có điều lại không biết chi tiêu, bà muốn con mình tìm được một người dịu dàng biết quan tâm để bầu bạn, chăm sóc nó, chỉ dẫn cho nó, giúp nó quản lý tài sản, quản lý giờ giấc đi về. Hồng mẫu xem Lý Giai Nghi là ‘Công chúa mặt trăng’, hơn nữa cô lại không biết làm việc nhà. Con mình làm việc vất vả như vậy, tan tâm về nhà không có cơm canh sốt dẻo để ăn, vậy phải làm sao. Hơn nữa công việc của Hồng Chính Minh lại bẽ bộn, không có thời gian nghỉ ngơi, Lý Giai Nghi giúp cha mẹ quản lý chuỗi siêu thị, cũng tuần làm bảy ngày, vậy thì ai sẽ chăm sóc đây?

Nhưng mà con trai thích, bà cũng không thể nói gì.

Hồng mẫu nhớ đến một câu ngôn ngữ phương Tây: ‘Một đứa con chỉ là con mình cho đến khi kết hôn, một cô gái là người con gái của mình đến hết cuộc đời’, bà thở dài. Nếu Chính Minh có đối tượng là một giáo sư, y tá hoặc công chức, v.v... bà nghĩ bà cũng không hài lòng như vậy. Bà định hôm nào đó sẽ đến thăm con trai.

Một ngày, Hồng Chính Minh tan tầm trở về, nhìn phía xa xa thấy Lộ Gia Bảo đang đứng ở ngọn đèn nơi góc phố, trong tay là một túi đồ to.

Hồng Chính Minh vội vàng chạy tới: “Chờ anh sao?”

Lộ Gia Bảo nhìn thấy Hồng Chính Minh, cười hạnh phúc: “Không phải, xì dầu sắp hết, em đi mua, tiện thể mua thêm vài thứ.”

Hồng Chính Minh cầm lấy túi đồ trên tay Lộ Gia Bảo, dùng đầu vai cọ vào lưng Lộ Gia Bảo: “A, hóa ra là không phải đang đợi anh.” – Anh biết Lộ Gia Bảo chỉ là lấy cớ thôi, cậu nhất định là đang đợi anh về. Hồng Chính Minh mỗi tối đều thấy bóng dáng Lộ Gia Bảo đứng dưới ngọn đèn đường chờ anh, mỗi lần nhìn thấy dáng người gầy yếu đấy, anh lại càng yêu thương cậu hơn.

Lộ Gia Bảo cười đẩy anh ra: “Không phải, nhanh về nhà thôi.”

Về đến nhà, mở cửa, Hồng Chính Minh bất ngờ thấy mẹ mình đang ngồi ở phòng khách.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Hồng mẫu cười: “Mẹ đến thăm con.” – Sau đó bà liếc mắt thấy Lộ Gia Bảo đứng sau lưng Hồng Chính Minh – “Gia Bảo hả?”

Lộ Gia Bảo lễ phép chào: “Hong bá mẫu.” – Sau đó cầm lấy túi đồ trong tay Hồng Chính Minh, đi vào bếp.

Hồng mẫu nhỏ giọng hỏi con trai: “Gia Bảo vẫn ở đây? Không phải là chuyển đi rồi sao?”

Hồng Chính Minh lắc đầu: “Không có, cậu ấy vẫn ở đây.”

Hồng mẫu biết chuyện Lộ Gia Bảo từng nói đến việc chuyển đi, vốn định đến giúp con trai làm việc nhà, không ngờ đến đây lại thấy nhà cửa gọn gàng sáng sủa, phòng bếp sạch sẽ, không có quần áo bẩn, bà còn cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì Lý Giai Nghi sẽ không làm mấy chuyện thế này, hóa ra là Lộ Gia Bảo vẫn còn ở đây.

Ăn cơm chiều xong, Lộ Gia Bảo đi khỏi phòng khách, để hai mẹ con thoải mái nói chuyện.

“Con với Giai Nghi thế nào rồi?” – Hồng mẫu quan tâm hỏi.

“Chúng con đã chia tay rồi.”

“Hả?”

“Chúng con không hợp nhau. Giai Nghi đã tìm được người hợp với mình, hiện tại đã có thai rồi.”

“Vậy à.” – Hồng mẫu gật đầu – “Thôi, quên đi, hai đứa không có duyên phận.”

Ngưng một lát, bà lại hỏi: “Con với Gia Bảo là có chuyện gì? Mẹ thấy trong phòng khách không có thứ gì hết. Sao quần áo của Gia Bảo đều ở phòng con?”

Hồng mẫu tới sớm, đã đi một vòng quanh nhà, bà phát hiện mấy nơi kỳ quái: trong nhà tắm có hai bàn chải đánh răng, nội y trong tủ của Hồng Chính Minh không phải là của anh. Hồng mẫu càng nghĩ càng thấy có gì đó bất thường, bạn bè có thể thân thiết như vậy sao?

Hồng Chính Minh ngồi ngay ngắn nhìn Hồng mẫu, nói: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.”

“Ừ.”

“Con và Gia Bảo, chúng con đang ở chung một phòng.”

“Mẹ biết.”

“Không, ý của con là, chúng con... chúng con chính thức tìm hiểu, chúng con ở chung.”

Hồng mẫu mở to mắt: “Cái gì? Con với ai?”

“Gia Bảo.”

Hồng mẫu tý nữa đã gào to: “Chính Minh, Gia Bảo là nam đấy.”

Ngược lại Hồng Chính Minh vô cùng bình tĩnh: “Con biết.”

“Sao con có thể.....Sao con có thể làm như vậy? Gia Bảo không có nhà để về, con giúp đỡ cậu ấy, đưa về ở chung chúng ta không phản đối, nhưng con sao có thể..... Sao con có thể làm ra chuyện này?”

“Mẹ, chúng con không làm gì xấu, con thích Gia Bảo, con yêu cậu ấy, chúng con đương nhiên phải ở cùng một chỗ.”

Nghe được tiếng nói lớn trong phòng khách, Lộ Gia Bảo nhẹ nhàng mở cửa, đứng đó.

Hồng mẫu nhìn gương mặt nho nhỏ của Lộ Gia Bảo, đứa nhỏ thanh tú xinh đẹp như vậy, bà muốn tức cũng không được. Dù sao Hồng gia và Lộ gia cũng ở chung một khu đã lâu như vậy, bà biết Lộ Gia Bảo không phải là đứa trẻ hư hỏng.

Hồng mẫu mạnh mẽ lắc đầu: “Không được, cái này không được, tuyệt đối không được! Hai đứa lập tức chia tay ngay, hai đứa không thể ở chung một chỗ.”

Hồng Chính Minh đứng lên: “Không, mẹ! Con sẽ không chia tay, con đã suy nghĩ rất kỹ rồi.”

“Được lắm, con không cần phải nói nữa, chính con phải hiểu rõ. Mẹ đi đây.” – Thấy thái độ cương quyết của con trai, bà không thể khuyên răn nó được, vì thế liền tức giận bỏ về, Hồng Chính Minh chạy theo bà xuống lầu.

“Chính Minh.” – Lộ Gia Bảo bất an nhìn Hồng Chính Minh quay về.

Hồng Chính Minh tiến đến ôm Lộ Gia Bảo vào ngực, sờ đầu cùng hai má cậu: “Không có việc gì, không có việc gì đâu. Lòng anh đã rõ ràng lắm rồi.”

“Nhưng mà Hồng bá mẫu tức giận như vậy.”

“Lúc này chắc chắn là mẹ sẽ tức giận, chờ một thời gian nữa sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng gì cả, mọi việc đã có anh lo rồi.” – Hồng Chính Minh cũng có thể đoán được phản ứng của cha mẹ, nhưng mà anh cũng không muốn giấu diếm điều gì. Anh đã trưởng thành, phải chịu trách nhiệm với những hành vi của mình, nếu đã thản nhiên đối mặt với tình cảm của mình, thì còn có gì phải sợ?

Hồng phụ đã biết chuyện, giận dữ: “Chính Minh sao có thể làm ra loại chuyện như thế này! Trong đầu nó đang nghĩ cái gì thế không biết! Lúc trước, Lộ Vĩnh còn nhờ nó chăm sóc Gia Bảo, vậy mà nó..... nó.... Nó lại có thể chăm sóc như vậy đấy! Hàng xóm láng giềng mà biết chuyện, còn không chửi vào mặt Hồng gia chúng ta sao? Chúng ta đường đường mười mấy năm là gia đình văn hóa của phường, sao nó lại có thể làm ra cái loại sự tình này!”

Hồng mẫu khuyên nhủ Hồng phụ: “Ông không cần phải tức giận như vậy, có chuyện gì từ từ rồi nói.”

“Nói cho nó, nếu không phân biệt tốt xấu, tôi sẽ không nhận nó là con nữa! Nó vĩnh viễn đừng có xuất hiện trước mặt tôi! Tôi không có đứa con như nó!”

Lộ Gia Bảo cũng rất lo lắng, cậu không muốn làm cho Hồng Chính Minh phải khó xử với cha mẹ.

Sáng hôm đó, Hồng Chính Minh đã quyết định, trong lòng bình tĩnh vô cùng.

Tiểu Hà đã biết chuyện, đến thăm hai người.

“Anh tính thế nào?” – Tiểu Hà hỏi cậu, hấn sợ Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo chia tay, nếu thế thì Lộ Gia Bảo sẽ ra sao đây?

“Tôi? Đương nhiên là sẽ ở bên Gia Bảo rồi, chúng tôi sẽ không chia tay.”

Tiểu Hà yên tâm: “Vậy cha mẹ anh thì tính sao?”

“Một thời gian nữa, chờ ông bà bớt giận tôi sẽ đến giải thích. Lúc này hai người vẫn còn giận, chuyện gì cũng không nghe đâu. Tạm thời tôi sẽ không gặp ông bà.”

“Này, thế cũng không tốt lắm đâu. Hơn nữa, nếu Gia Bảo biết anh đối xử cha mẹ như vậy, chắc chắn cậu ấy cũng không vui về đâu.”

“Về Gia Bảo tôi sẽ nói chuyện với cậu ấy, yên tâm, chúng tôi sẽ không chia tay.”

Nghe xong quyết định của Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo do dự: “Chuyện này, Chính Minh em thấy không được tốt lắm, em không còn cha mẹ, em không muốn anh cũng..... Mà bác trai bác gái lại yêu thương anh như vậy.”

“Anh biết, nhưng mà anh không mất đi hai người mà, hai người vẫn khỏe mạnh đúng không? Chúng ta chỉ tạm thời không gặp mặt là được. Yên tâm, hàng tháng anh sẽ chuyển tiền vào tài khoản cho cha mẹ, việc gì nên làm anh sẽ làm, chỉ là không xuất hiện trước mặt hai người để bị mắng là được.”

“Nhưng, nhưng mà....” – Lộ Gia Bảo nhìn Hồng Chính Minh, mắt to nhòa lệ – “Không cần, không cần vì em. Cha anh sẽ đau lòng lắm.”

“Anh và ông ấy là cha con, cho dù thế nào thì vẫn là cha con. Cái chúng ta cần chính là cho nhau thời gian để có thể hiểu lẫn nhau. Nhưng em lại không phải thế. Nếu anh bỏ em đi theo cha mẹ, anh thấy việc này không đúng. Anh không thể làm như thế. Anh sẽ không mất đi cha anh, ông ấy vĩnh viễn vẫn là cha anh. Nhưng, nếu để em rời đi, anh không thể làm như thế được.” – Không, không thể, Hồng Chính Minh không muốn Lộ Gia Bảo lại đứng dưới ngọn đèn đường dưới góc phố kia, cô đơn hiu quạnh, bóng dáng đau khổ.

Hồng Chính Minh yêu cha mình, anh cũng rất yêu Lộ Gia Bảo, yêu rất nhiều, không khác nhau.

An Đình và Tiễn Nhạc biết chuyện, họ đều đồng ý với lựa chọn của Hồng Chính Minh.

Tiến Nhạc nói với Hồng Chính Minh: “Chính Minh, tôi cảm thấy cậu làm thế là đúng. Nếu lựa chọn chia tay, cậu sẽ mất đi Gia Bảo, còn bác trai thì sao? Ông ấy vẫn tức giận, hơn nữa cậu lại để lại ấn tượng không tốt. Lúc này mọi chuyện chỉ là tạm thời, hai bác sớm hay muộn cũng sẽ chấp nhận hai người, sớm muộn gì cũng sẽ cảm thông. Chính Minh, cậu trưởng thành rồi.”

An Đình thì an ủi Lộ Gia Bảo đang bất an: “Cái này không phải là lỗi của cậu. Chính Minh chỉ là tạm thời không gặp bác trai bác gái thôi, hai bác vẫn là cha mẹ của cậu ấy mà. Cho hai bác một chút thời gian để chấp nhận cậu, tôi cảm thấy cả các cậu lẫn hai bác đều cần thời gian.”

Cứ như vậy, Hồng Chính Minh đã lâu không đi Bắc Vệ Tinh thành.

Trời đã chuyển sang mùa hè, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo ở chung ngày càng hòa hợp.

Một buổi sáng, có cảnh báo bão, nhưng mà công việc cần thiết nên Hồng Chính Minh vẫn phải ra ngoài. Chạng vạng thì bão đổ bộ, tuy rằng mưa không lớn, nhưng mà gió lại giật mạnh, Hồng Chính Minh đứng ở sảnh của Đài truyền hình lo lắng. Không biết Gia Bảo có về nhà chưa?, nhà hàng hôm nay chắc cũng không kinh doanh. Anh gọi điện thoại về nhà, trong nhà không ai nghe máy.

Công việc xong, chính là vì gió quá lớn, xe bus công cộng đã ngừng chạy, thời tiết này rất khó gọi taxi, Hồng Chính Minh lại không có xe, không thể trở về, đang do dự.

Vương Tề gọi Hồng Chính Minh: “Chính Minh, Gia Bảo đến đây.”

Hồng Chính Minh nghe thấy vội quay đầu lại, thấy Lộ Gia Bảo mặc áo mưa, trong tay là ô che, đứng ngoài cửa.

“Sao em lại đến đây?” – Hồng Chính Minh vội vàng chạy tới.

“Em xem dự báo thời tiết hôm nay, không yên tâm nên đến đón anh.”

“Em đến đón anh?”

“Buổi trưa nhà hàng đã đóng cửa rồi, em thấy gió càng lúc càng lớn, đoán là anh sẽ khó đón xe để về, em liền bắt taxi tới đón anh. Anh xong việc rồi phải không? Vừa nãy em có gọi điện thoại hỏi qua.”

Hồng Chính Minh cảm thấy trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, gạt đầu: “Ừ, công việc xong rồi.”

“Chúng ta đi thôi.”

Đi ra ngoài vài bước, Hồng Chính Minh quay đầu: “Tôi về đường Trữ Tình, có ai tiện đường thì đi cùng luôn, cùng nhau về nhà.”

Vài đồng nghiệp tiện đường không ngớt lời nói cảm ơn.

Về đến nhà, Lộ Gia Bảo đem cơm canh nóng ra.

Hồng Chính Minh đang ăn, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lộ Gia Bảo, nói: “Bảo Bảo, nếu không có em anh biết phải làm gì bây giờ?”

Lộ Gia Bảo bỗng chốc sửng sốt, sau đó cười: “Nếu không có anh, em cũng không biết mình phải làm gì bây giờ?”

Hồng Chính Minh ngồi trên sofa xem báo, nhìn chăm chú vào dáng vẻ Lộ Gia Bảo đang lau dọn bàn ăn, đột nhiên gọi cậu: “Bảo Bảo.”

“Chuyện gì?”

“Đến đây?”

Lộ Gia Bảo dừng lại, đi tới: “Có chuyện gì thế? Anh muốn uống trà?”

Hồng Chính Minh giữ chặt Lộ Gia Bảo, ôm cậu vào lòng, bàn tay vuốt ve tóc, hai má, lỗ tai Lộ Gia Bảo. Càng nhìn cậu, anh lại cảm thấy đôi mắt to với gương mặt nhỏ này đáng yêu muốn chết, chịu không được cúi xuống hôn cậu.

Lộ Gia Bảo ôm lấy cổ Hồng Chính Minh, tay ở đầu vai anh vuốt ve.

Hồng Chính Minh vừa hôn vừa kéo áo sơ mi của cậu, bàn tay lần vào trong, vuốt ve tấm lưng bóng loáng cậu ấy.

Hai người đều dịu dàng vuốt ve như thế, thế nào cũng không đủ, càng khát khao tiếp xúc nhau nhiều hơn.

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo đi về phía phòng ngủ.

“Bảo Bảo, em gầy quá.”

“Ai béo như anh.”

“Ai bảo là béo, đây là cơ thể cường tráng.”

“Hừ, em thấy anh mà uống bia đã hơn nửa năm, bụng anh sẽ thành bụng bia.”

Hồng Chính Minh một tay đẩy Lộ Gia Bảo lên giường, nằm đè lên: “Bảo Bảo, em nói gì? Có gan lặp lại lần nữa?” – Vừa nói tay vừa kéo quần Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo cười trốn tránh: “Không có, em chỉ nói là, anh uống bia rượu thì không sao, nhưng mà mỗi lần nên uống ít một chút, sẽ tốt hơn.”

Hồng Chính Minh hôn lên môi Lộ Gia Bảo: “Anh biết, Bảo Bảo hiểu rõ anh nhất mà.”

Công việc của Hồng Chính Minh phải làm một chương trình trực tiếp vào sáng sớm. Theo điều tra cho biết, rất nhiều người đi làm thích xem một chương trình vào giờ này, đặc biệt là chương trình tin tức. Đài truyền hình hi vọng có thể hướng tới phần người xem này, tăng người xem đa dạng hơn. Chương trình này cần hai tổ nhân viên, mỗi ngày làm từ ba giờ sáng, trong vòng một tháng. Rất nhiều đồng nghiệp thấy vất vả, không muốn làm.

Hồng Chính Minh nghe thấy mức lương thì dao động, chỉ là sáng dậy sớm thôi mà. Kiếm nhiều tiền một chút, có thể cho cha mẹ nhiều tiền tiêu vặt một chút, hơn nữa có thể nhanh chóng trả hết khoản nợ mua nhà.

Hồng Chính Minh bàn bạc với Lộ Gia Bảo, Lộ Gia Bảo không hề phản đối “Nếu anh không ngại khó thì tốt, vào buổi sáng đâu có xe bus tới Đài truyền hình?”

“Không có xe bus, nhưng đi ra quảng trường có thể đi tàu điện ngầm, đến Đài vẫn đúng giờ.”

“Vậy được rồi, nhưng mà Đài truyền hình cách đường Trữ Tinh khá xa, em thấy anh hai giờ đã phải dậy rồi, vậy có sớm quá không?”

“Không vấn đề gì.”

“Vậy em cũng dậy làm bữa sáng cho anh.”

Hồng Chính Minh muốn Lộ Gia Bảo không cần phải dậy sớm làm bữa sáng cho mình, công việc ở nhà hàng đã rất vất vả, anh muốn cậu nghỉ ngơi nhiều hơn, nhưng mà không cần cậu được.

Mỗi ngày, hai giờ sáng, đồng hồ báo thức vang lên. Lộ Gia Bảo tắt đồng hồ, nhẹ nhàng đứng dậy, chuẩn bị bữa sáng, đồng thời đánh thức Hồng Chính Minh.

Vài ngày như vậy, Hồng Chính Minh thì không sao, chính là trên mặt Lộ Gia Bảo có một đôi mắt gấu mèo thật to.

Hồng Chính Minh hơi tức giận: “Em không cần dậy sớm nữa, nếu em còn thể, anh sẽ ra phòng khách ngủ.”

“Không ăn sáng sao được, nếu em không lo lắng, anh sẽ không ăn hoặc mua mấy thứ lung tung, em sẽ lo lắng.”

Cuối cùng Hồng Chính Minh cũng nghĩ được biện pháp. Anh bảo Lộ Gia Bảo làm bánh sandwich kẹp thịt vào tối hôm trước, lại mua thêm sữa nữa. Buổi sáng chỉ cần cho vào lò vi ba hâm nóng lại, Lộ Gia Bảo không có ý kiến.

Hồng Chính Minh để đồng hồ báo thức để bên chỗ mình, dưới gối. Sau khi dậy, anh nhẹ nhàng đứng lên, cũng không bật đèn, cứ thế đi vào phòng tắm, sau đó đánh răng rửa mặt. Hồng Chính Minh ăn sáng xong, nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời vẫn còn tối đen.

Bật bóng đèn nhỏ trong phòng khách, Hồng Chính Minh sửa sang lại ba lô, tính ra ngoài. Trong lòng khẽ động, Hồng Chính Minh lại nhẹ nhàng về phòng ngủ, nhìn Lộ Gia Bảo đang ngủ, ừ cậu không bị đánh thức. Rón rén đến bên giường, anh cúi xuống, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc của Lộ Gia Bảo, chịu không được lại hôn lên môi cậu một cái, lúc này mới nhẹ nhàng ra ngoài, khẽ đóng cửa lại.

Lộ Gia Bảo đã tỉnh nhưng không tỉnh hẳn. Cậu mơ hồ thấy Hồng Chính Minh ăn sáng, sửa sang đồ đạc, sau đó lại mơ hồ thấy anh bước vào, hôn mình một cái, lúc này mới đi làm. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê như thế, Lộ Gia Bảo cảm giác tình cảm nồng nàn của Hồng Chính Minh dành cho cậu, cảm giác được cậu đang được yêu, dường như có thể nắm được hạnh phúc trong tay vậy.

Lộ Gia Bảo khóc, rõ ràng cảm thấy hành động này ấu trĩ, thực ngây thơ, nhưng mà nước mắt vẫn cứ rớt xuống.

Mỗi sáng sớm Hồng Chính Minh lại đến đài truyền hình báo danh, sau đó cùng đội đi làm việc. Vất vả vô cùng, nhưng chương trình nhận được những phản hồi rất tích cực, anh cảm thấy vất vả như vậy cũng đáng.

Một ngày, chương trình buổi sáng làm xong, mọi người về đài. Ngồi trên xe, Hồng Chính Minh nghe thấy hai nữ đồng nghiệp nhỏ giọng tâm sự.

“Thế là cậu dậy sớm như vậy, tự mình đến đây?”

“Đúng thế, anh ấy một câu cũng không nói gì. Mình đi sớm về tối, thế mà cũng không hỏi thăm được một câu. Tuy rằng trước đó mình đã bảo là phải tham gia chương trình vào buổi sớm, phải dậy sớm để đi. Vậy mà anh ấy không có biểu hiện gì hết, hoàn toàn không có ý thay đổi cuộc sống hiện tại, chưa bao giờ nói khi mình về muộn thì sẽ chờ mình, đều là đi ngủ trước, cũng chưa bao giờ sáng sớm dậy giúp mình làm bữa sáng, hoặc là hỏi mình mấy giờ đi, mặc mình tự sinh tự diệt. Nghĩ lại thấy đau lòng. Mình cũng có yêu cầu gì đâu, vậy mà một câu hỏi thăm cũng không có. Mà giữ gìn gia đình này mình cũng nỗ lực hết sức.”

Hồng Chính Minh hiểu ra là nữ đồng nghiệp oán giận chồng không chăm sóc.

Mỗi người biểu đạt tình cảm cũng không giống nhau, nếu đã ở cùng nhau, sẽ chấp nhận hết tất cả.

Chương trình buổi sáng đã làm xong, Hồng Chính Minh không cần phải đi làm vào lúc sáng sớm nữa.

7. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 7

Vì chúc mừng dự án thành công, Đài truyền hình tổ chức một chuyến du lịch trên biển, thuê một chiếc du thuyền lớn, lại chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon, các tiết mục biểu diễn, còn có tiệc chúc mừng, có thể đưa người nhà đi cùng.

Hồng Chính Minh đưa Lộ Gia Bảo cùng lên du thuyền đi chơi.

An Đình nhìn thấy Lộ Gia Bảo, liền đến nói chuyện với cậu, trò chuyện hồi lâu thì hỏi: “Khi Chính Minh sáng nào cũng phải dậy sớm, cậu có làm bữa sáng cho cậu ta không?”

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Có.”

An Đình kinh ngạc: “Vậy cậu dậy từ mấy giờ?”

“Tầm hai giờ.”

“Sớm vậy sao?”

“Nhưng mà được vài ngày thì anh ấy không cho em làm nữa, anh ấy bảo chỉ cần hâm nóng lại bữa sáng làm sẵn là được.”

An Đình nghe xong đầy hâm mộ, cười, vươn tay nhéo nhéo mặt Lộ Gia Bảo

“Tiểu tử này.”

Bên kia, Vương Tề đang nói chuyện phiếm cùng Hồng Chính Minh, nhìn thấy An Đình với Lộ Gia Bảo đứng ở phía xa, Vương Tề đột nhiên nói: “Tôi cảm thấy, hai người ở cùng nhau..... kỳ thật cậu có thể tìm được người rất tốt.”

Hồng Chính Minh đẩy Vương Tề một chút: “Anh nói gì vậy, Gia Bảo còn chưa đủ tốt sao?”

“Không phải, tôi chỉ cảm thấy cậu ấy ngoài bộ dáng đáng yêu ra, không có ưu điểm gì nữa, cảm giác là cậu phải chịu thiệt nhiều hơn.”

Hồng Chính Minh nhìn Vương Tề, cười cười: “Tình cảm của tôi với Gia Bảo đều xuất phát tận đáy lòng, tôi cam tâm tình nguyện, tôi không ngại vì cậu ấy làm bất cứ chuyện gì, tôi tuyệt đối chưa bao giờ cảm thấy mình phải chịu ủy khuất, hay oán hận gì hết. Tôi chấp nhận tất cả những gì của Gia Bảo, khuyết điểm của cậu ấy, tôi biết, nhưng tôi nguyện ý bao dung. Hơn nữa, Gia Bảo tốt như vậy, làm gì có khuyết điểm nào.”

“Không phải, tôi chỉ thấy..... Làm bạn của cậu, tôi cảm thấy cậu ấy không chịu thiệt thòi như cậu.”

Hồng Chính Minh lắc đầu: “Làm gì có, Gia Bảo chịu thiệt nhiều chứ, anh đừng hiểu lầm. Hai người bên nhau, quan trọng là..... Chúng tôi đều cảm thấy quý trọng cảm tình này, cả hai cùng cố gắng giữ gìn yêu thương với người kia, đây là điều cả hai giống nhau. Không nên tính toán ai vì ai làm chuyện gì. Hai người ở chung đó là tình cảm, chứ không phải chỉ một chuyện vui đùa, anh làm cho em chuyện này, em cũng làm cho anh chuyện kia, không phải thế. Anh chỉ thấy tôi vì Gia Bảo, nhưng anh không thấy Gia Bảo vì tôi.”

Vương Tề gật đầu: “Có lẽ cậu đúng.”

Hồng Chính Minh bá cổ Vương Tề: “Có lẽ cái gì, tôi nói đúng là đúng.”

Vương Tề kêu to: “Ô hô, bỏ tay ra, nghẹn thở mất, cậu luyện ở đâu được cái công phu này thế?”

Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo đi mua sắm, nhưng mà hôm đó không mua được cái gì, trên đường về, Hồng Chính Minh chợt nhớ ra điều gì, nói: “Bảo Bảo, đi, anh đưa em đến chỗ này.”

“Ở đâu?”

“Đi rồi sẽ biết.”

Xuống xe ở đầu phố Trữ Tĩnh, hai người tay tay trong tay, đến trước một tòa nhà sừng sững.

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu nhìn: “Quán bar Thiên Bình.”

“Đúng vậy, là một người bạn giới thiệu cho anh, nghe nói rất vui, vào thử xem.”

Hai người đi vào quán bar, gọi rượu cùng một chút đồ nướng, Lộ Gia Bảo nhìn quan sát xung quanh quán bar, bốn phía có gắn các đồ trang trí bằng thủy tinh, trên tường là bức tranh sơn dầu phong cảnh, cả quán được bố trí rất độc đáo. Không khí ở đây rất tốt, không ai ồn ào, tất cả mọi người nói chuyện đều nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Quan sát một lúc, Lộ Gia Bảo đột nhiên nhận ra, tất cả các vị khách ở đây đều là đồng tính

“Chính Minh, chỗ này...”

“Em nhận ra rồi?”

“Ừm

“Đừng ngại, xã hội đã văn minh rồi. Chỗ này bầu không khí ấm áp, đồ ăn cũng ngon, mọi người đến đây đều ngay thẳng.”

Rượu và đồ nướng được đem lên, Hồng Chính Minh cầm lấy một xiên thử: “A, Bảo Bảo, mau ném thử xem, thơm lắm.”

Lộ Gia Bảo cũng lấy một xiên thịt gà nướng, ăn thử, quả nhiên rất ngon, thịt còn tươi, lửa nướng vừa phải, nước chấm tương ớt cũng ngon, rất hoàn hảo.

Hồng Chính Minh lại gọi thêm một phần nữa.

Vừa ăn vừa nhìn xung quanh, Hồng Chính Minh nói chuyện Lộ Gia Bảo: “Em có thấy không, đến đây đều là các đôi, nếu đến một mình thì đều chỉ để tìm bạn, nếu vừa ý ai thì đến nói chuyện làm quen.”

Lộ Gia Bảo lại nhìn xung quanh lần nữa, nơi này không có những người nào lộ liễu, mọi người đều che giấu rất khéo, mọi người đều khéo léo che giấu, cũng không ai tùy tiện thô lỗ. Âm nhạc từ máy hát truyền đến, tuy rằng là các ca khúc thịnh hành, nhưng không hề ảm ỉ.

Tại S thị còn có nơi có thể ngồi thoải mái, lại có đồ ăn ngon, Lộ Gia Bảo cảm thấy bản thân mình cũng trầm ổn lại, nhìn Hồng Chính Minh, mỉm cười.

Hồng Chính Minh nói nhỏ: “Bảo Bảo, có không ít người đang nhìn em.”

“Hả, không có đâu!”

“Là em không chú ý thôi.”

“Nhìn em làm gì?”

“Vì em đáng yêu.”

Lộ Gia Bảo chưa từng thấy mình đáng yêu, cậu chỉ cảm thấy gương mặt của mình như búp bê mang đến cho cậu không ít phiền toái.

Hồng Chính Minh lại nói nhỏ: “Bảo Bảo, em nhìn bên kia kìa, bên kia có một người đang nhìn em.”

Lộ Gia Bảo lặng lẽ quay sang, quả nhiên có một bàn hai người đang nhìn cậu, Lộ Gia Bảo vội vàng quay mặt lại.

“Là ai vậy?”

“Mặc kệ họ, dù sao cũng không phải người xấu.

Lộ Gia Bảo kìm không được lại nhẹ nhàng quay đầu lại, muốn nhìn đối phương lần nữa.

Bàn bên kia ngồi hai người, trong đó có một người lớn tuổi hơn một chút, tướng mạo anh tuấn, khí chất bất phàm, thoạt nhìn giống một nam nhân thành đạt, trầm ổn, mà người còn lại nhìn nhỏ tuổi hơn một chút, tóc ngắn, mắt sáng ngời, da trắng, cười tươi như hoa, bộ dáng thanh tú.

Lộ Gia Bảo nhỏ giọng nói với Hồng Chính Minh: “Thoạt nhìn giống như là một đôi.”

“Hai người đó được chứ?”

“Đúng vậy.”

Hồng Chính Minh kinh ngạc: “A, em muốn cả hai người đó.”

Lộ Gia Bảo trừng mắt: “Anh nói gì thế! Hai người họ là một đôi, đẹp đôi không?”

“Đúng, giống như chúng ta vậy.”

Lộ Gia Bảo lại nhìn trộm bàn bên kia, phát hiện nam nhân lớn tuổi đứng lên, người ít tuổi hơn cũng vội vàng hơn, nhưng đàn ông đó chỉ đến chỗ máy hát. Sau đó, một bản nhạc nhẹ nhàng vang lên. Lộ Gia Bảo thấy tiếc vì hai người đó không khiêu vũ, cũng không có người đi vào sân khấu nhỏ của quán bar. Nhưng sau đó, hai người khách bàn bên kia hôn nhau.

Lộ Gia Bảo vô cùng ngưỡng mộ, hai người đó thật là hào phóng.

Một lát sau, hai vị khách đó nắm tay nhau rời đi.

Hồng Chính Minh cũng nhìn thấy, hâm mộ nói: “A, tuyệt thật, nhanh chóng thế mà đã thu phục rồi.”

“Hai người đó là cùng nhau đến.”

Hồng Chính Minh lắc đầu: “Không biết, anh không để ý.”

“Bảo Bảo, chúng ta cũng đến?”

Lộ Gia Bảo biết, Hồng Chính Minh đương nhiên cũng muốn chọn bài hát và làm như vậy

Vội vàng chuyển đề tài, Lộ Gia Bảo chỉ món nướng trên bàn: “Món này về nhà em sẽ làm.”

“Thật chứ?”

“Đương nhiên.” – Lộ Gia Bảo tràn đầy tự tin nói – “Có thể không ngon bằng ở đây, vì ở đây họ có tương ớt riêng tự pha chế, nhưng mà em chắc mình sẽ làm được. Hay là thế này, hôm nào mời chị Đình và anh Tiến đến, chúng ta cùng ăn thịt nướng?”

Hồng Chính Minh gật đầu: “Ý kiến hay đấy, mai đi mua thịt.”

Đêm đã khuya, hai người rời khỏi quán bar Thiên Bình, đi bộ về nhà.

Vừa mới vào cửa, Hồng Chính Minh liền ôm lấy Lộ Gia Bảo, ép vào tường: “Em nghĩ là em thoát sao?”

“Cái gì?” – Lộ Gia Bảo vội vàng giãy dụa.

“Em cho rằng anh không biết?” – Hồng Chính Minh nói rõ, một tay túm lấy hai tay của Lộ Gia Bảo, ép lên tường, một tay đỡ thắt lưng cậu.

“Chính Minh, buông em ra, sao lại không bật đèn?”

“Bật đèn làm gì?” – Hồng Chính Minh tiến đến gần Lộ Gia Bảo, chớp mũi hai người cách nhau chỉ một tấc, anh cười xấu xa – “Em còn giả bộ à?”

“Giả bộ gì chứ?”

“Chuyện vừa rồi, sao em lảng tránh hả!!.”

Lộ Gia Bảo hiểu được, người trước mặt mình còn không quên chuyện muốn làm trong quán bar.

“Không có.”

“Không có gì?” – Hồng Chính Minh hơi nhếch mi – “Còn nói không có.....”, nói xong liền tiến tới hôn ngăn miệng Lộ Gia Bảo.

“Uhm....”

Lộ Gia Bảo nằm trong ngực Hồng Chính Minh, giãy dụa. Hồng Chính Minh buông tay Lộ Gia Bảo ra, Lộ Gia Bảo cũng ôm lấy lưng anh. Nụ hôn dài chấm dứt, hai người nhìn vào mắt nhau, trong bóng đêm, vẫn có thể nhận ra trong mắt người kia chỉ có hình bóng của mình.

Hai người vừa hôn vừa đi về phòng ngủ, quần áo từng món được cởi ra ném xuống sàn nhà. Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, đặt cậu lên giường, liền nhào lên người cậu, Lộ Gia Bảo vừa cười vừa thở dốc.

“Anh, nặng quá....”

“Vậy chúng ta làm một biện pháp không nặng nữa.” – Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, xoay người, đặt cậu ngồi trên người mình. Lại một đêm âu yếm mặn nồng, trong phòng ngủ không bao lâu đã vang lên âm thanh khiến người ta phải thẹn thùng.

Giữa tháng Chín là một năm ngày Lộ Gia Bảo và Hồng Chính Minh chính thức bên nhau. Hồng Chính Minh hy vọng có thể làm một bữa tiệc kỉ niệm, hơn nữa anh cũng hi vọng Lộ Gia Bảo ngày kỉ niệm này. Thực ra, anh đã sớm có kế hoạch nhưng đó chỉ là ý nguyện của riêng anh. Bây giờ anh hi vọng ngày kỉ niệm này sẽ trở thành kỷ niệm đẹp nhất của anh và Gia Bảo.

Nhưng mà muốn thực hiện kế hoạch lần này cần có tiền.

Từ khi ở chung, Hồng Chính Minh giao hết lương cho Lộ Gia Bảo quản lý, hai người đều để tiền mình kiếm được dùng cho các chi tiêu hằng ngày. Tiền trả góp nhà và các chi phí khác sau khi chi tiêu ra, mỗi tháng hai người sẽ gửi một khoản cho cha mẹ. Lộ Gia Bảo tính toán chi tiêu hợp lý trong gia đình, chi phí sinh hoạt bình thường với các khoản cần mua sắm, và các khoản liên hoan tiệc tùng, số còn lại thì để dành. Tiền thường cùng các trợ cấp khác thì Hồng Chính Minh tự giữ.

Hồng Chính Minh không mua vàng, ngay từ đầu anh đã có ý định tiết kiệm tiền trong vòng một năm tạo một kinh hỉ với Lộ Gia Bảo. Tính toán qua số tiền gửi ngân hàng, Hồng Chính Minh cảm thấy không đủ, lúc này chỉ mới có bảy tháng, làm sao để có thể kiếm thêm tiền đây? Tiền gửi ngân hàng của anh và Gia Bảo đương nhiên là có thể dùng, nhưng nếu động đến, Lộ Gia Bảo sẽ biết, cậu ấy sẽ không hỏi, nhưng mà Hồng Chính Minh không muốn cho cậu biết, nếu nói sớm, kinh hỉ sẽ không còn là kinh hỉ, Hồng Chính Minh cảm thấy hơi đau đầu.

Ngay Hồng Chính Minh đang tính toán thiệt hơn, Đài truyền hình có một cơ hội đi công tác. Một tổ chuyên săn tin, quay phim tìm hiểu về các thành phố khác nhau, nếu chương trình này hay, thì sẽ biên tập thành chuyên mục, và có thể ra tạp chí trong hai năm. Yêu cầu cần một người chuyên đi chụp ảnh cách thành phố, thời gian liên tục trong vòng một tháng.

Điểm đến đều là các thành phố lớn như Bắc Kinh, Thượng Hải, Thiên Tân, Trùng Khánh, Hàng Châu, Trữ Ba, Thanh Đảo, Côn Minh, thời gian khá dài, nên hầu hết các nhân viên đều có ý kiến từ chối.

Đã biết mức lương cho chuyến công tác lần này, Hồng Chính Minh hơi dao động. Con số so với dự đoán của anh lớn hơn nhiều, hơn nữa còn có nhiều loại trợ cấp, ăn uống ngủ nghỉ đều tốt, anh rất muốn mình tham gia. Nếu có thể làm xong chuyên mục này, kế hoạch của Hồng Chính Minh có thể đạt được.

Hồng Chính Minh đến bàn bạc với Tiền Nhạc, Tiền Nhạc cười nói: “Cấp trên đã chọn được người quay phim, nhưng nhà hần gần đây có chút chuyện, nên hần cũng không muốn đi, đang định từ chối. Nếu cậu muốn đi, tôi sẽ nói với cấp trên, nhưng mà nếu cậu đi, Gia Bảo ở nhà một mình có không sao chứ?”

Hồng Chính Minh suy nghĩ một lát, hơi khó xử: “Tôi cũng không muốn để cậu ấy ở nhà một mình, nhưng mà tôi hi vọng có thể cùng Gia Bảo đi du lịch một chuyến, cần tiền, cho nên...”

Tiền Nhạc gật đầu: “Tôi hiểu, tôi sẽ giúp cậu thực hiện. Một tháng tới rất vất vả đấy, cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Chờ đến khi tuyển người đi công tác có danh sách chính thức, Hồng Chính Minh mới nói với Lộ Gia Bảo chuyện này.

Lộ Gia Bảo kinh ngạc: “Cái gì? Anh đi công tác?” – Lộ Gia Bảo rất nhạy cảm với đi công tác.

Hồng Chính Minh trấn an cậu: “Không có chuyện gì đâu, nơi đến đều là các thành phố lớn, em không cần lo lắng, anh biết chăm sóc bản thân mà. Quay phim xong anh sẽ về.”

“Nhưng mà lâu như vậy, một tháng lận đó.”

“Không có cách nào khác.” – Hồng Chính Minh buông tay – “Công việc đòi hỏi phải thế.”

Lộ Gia Bảo phụng phịu: “Em biết.”

Vuốt ve mái tóc Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh an ủi: “Em chỉ cần chờ anh về là được rồi.”

Lần công tác trước, hai người khó khăn chia lìa.

Hồng Chính Minh đi rồi, Lộ Gia Bảo ngày nào tan tầm cũng không tự chủ dừng lại dưới ngọn đèn đường một lát, sau đó nghĩ đến cho dù có đợi thêm chút nữa thì người kia cũng không đến, vì thế lại thở dài, từng bước về nhà.

Trong nhà đột nhiên thiếu một người, cảm giác rất vắng vẻ. Khi Hồng Chính Minh ở nhà, hai người thường ngồi trên sofa xem tường thuật trực tiếp bóng đá, hoặc là xem một chương trình ti vi nào đó, hoặc vừa uống bia vừa nói chuyện trời đất. Lúc này, cả căn phòng rộng thênh thang chỉ có mình Lộ Gia Bảo.

Điều làm cho Lộ Gia Bảo vui mừng nhất chính là Hồng Chính Minh ngày ngày đều đúng giờ gọi điện về. Qua điện thoại, Hồng Chính Minh báo cáo hành trình, kể chuyện chuyện mới mẻ ở các nơi đến.

Chờ điện thoại giờ đã trở thành điều quan trọng nhất trong cuộc sống của Lộ Gia Bảo vì thế cậu giảm bớt thời gian tăng ca để chờ điện thoại của anh.

Một buổi tối, Hồng Chính Minh hưng phấn nói: “Bảo Bảo, anh mua được một cái áo sơ mi rất đẹp cho em.”

“Loại nào thế anh?”

“Hắc hắc, có hai cái, cái lớn anh mặc, còn cái nhỏ hơn cho em, đều là màu trắng, trên đó còn có hình vẽ trái dưa hấu, rất đẹp” – Thanh âm của Hồng Chính Minh có vẻ rất vui thích.

Lộ Gia Bảo nở nụ cười: “Anh mới là trái dưa hấu thì có.”

“Đúng rồi, Bảo Bảo, hôm nay anh đến quán ăn bên cạnh đài truyền hình ăn trưa, không hỏi không biết, hỏi ra mới thấy không ngờ, ở đây có rất nhiều người hâm mộ Từ Táp.”

Lộ Gia Bảo không tin: “Cái gì? Từ Táp là ở đội Minh Châu của Hương Đảo, bên đó cũng có đội bóng của thành phố, làm sao còn hâm mộ Từ Táp.”

“Thật đấy, họ bảo kĩ thuật của Từ Táp rất tuyệt vời, ở đâu cũng có người hâm mộ.”

“Chờ anh về chúng ta cùng nhau đi xem đội Minh Châu.”

“Vậy trước tiên em phải mua được vé đã.”

“Em biết.”

Lộ Gia Bảo muốn khi Hồng Chính Minh về cậu sẽ có món quà gì đó cho anh, cậu hi vọng một năm ở chung có thể tặng anh một món quà đáng giá để làm kỉ niệm, nhưng lễ vật này không dễ dàng mua được, không chỉ bỏ tiền ra mà còn dựa vào vận may của mình nữa.

Hồng Chính Minh đi công tác, nhóm người đồng nghiệp rất quan tâm chăm sóc Lộ Gia Bảo. Sau khi anh đi không lâu, Tiền Nhạc, Vương Tề, cùng Tiểu Hà lần lượt đến nơi quán ăn Lộ Gia Bảo làm việc, thuận tiện xem Lộ Gia Bảo thế nào.

Trong vòng vài hôm mà có mấy nam nhân đến tìm Lộ Gia Bảo khiến cho quản lý nhà hàng là Triệu Ba chú ý.

Từ khi Lộ Gia Bảo đến làm, Triệu Ba đã chú ý đến cậu, một mỹ thiếu niên như trong tranh vẽ, đặc biệt là thanh niên tầm tuổi như cậu lại chọn nghề đầu bếp, khiến gã rất kinh ngạc.

Nhìn gương mặt xinh đẹp như búp bê đứng xào rau trong phòng bếp, Triệu Ba thấy có một cảm giác khác thường. Nhìn cánh tay mảnh khảnh của Lộ Gia Bảo, Triệu Ba cảm thấy có điều kỳ diệu nào đó. Có một lần, gã vô tình thấy Lộ Gia Bảo thay quần áo, gã nhận thấy thân thể Lộ Gia Bảo tuy gầy, nhưng lại thực rắn chắc, không to cao nhưng cũng có cơ thịt, cũng không có vết sẹo nào thuần khiết.

Gương mặt búp bê không hề tương xứng với thân thể rắn chắc khiến cho Triệu Ba có chút động tâm.

Sau đó có mấy lần, Triệu Ba cố ý tìm cơ hội để tiếp cận Lộ Gia Bảo, phát hiện ra cậu tựa hồ thường xuyên tham gia các hoạt động bên ngoài, làn da rám nắng, lại mịn màng nhẵn nhụi, thoát nhìn giống như là chocolate sữa, mỗi lần nhìn thấy lại làm cho gã muốn vuốt ve thân hình đó, dục vọng dâng trào.

Triệu Ba không biết là do Hồng Chính Minh thường dẫn Lộ Gia Bảo đi tập thể thao, lại hay đưa cậu đi ra biển bơi, nên chả mấy chốc mà Lộ Gia Bảo thay đổi như thế.

Bằng trực giác, Triệu Ba cảm giác Lộ Gia Bảo là dựa vào nam nhân mà sống, hoặc là có thể nói thường sinh hoạt cùng người đàn ông khác. Sau khi biết điều này, gã luôn tìm cơ hội tiếp cận Lộ Gia Bảo, gã muốn thăm dò, nếu có thể nắm tay một lần thử xem sao.

Từ khi thấy mấy người đàn ông khác nhau đến tìm Lộ Gia Bảo, Triệu Ba càng khẳng định suy nghĩ của mình, gã cho rằng Lộ Gia Bảo là loại người tham tiền, bằng không, sao cậu ta phải qua lại với nhiều người như vậy, mà không phải chỉ có một người duy nhất.

Không lâu sau, An Đình cũng đến.

Triệu Ba lại kinh ngạc, không ngờ Lộ Gia Bảo có thể vừa phục vụ đàn ông, còn phục vụ phụ nữ. Triệu Ba càng tin tưởng mình sẽ trở thành một trong số các ‘vị khách’ của Lộ Gia Bảo. Triệu Ba bắt đầu có kế hoạch tiếp cận Lộ Gia Bảo, thỉnh thoảng bóng gió thăm dò ý cậu.

Lộ Gia Bảo không có phản ứng gì với những ám chỉ của Triệu Ba. Cậu vẫn đi làm đều đặn mỗi ngày, đúng giờ tan tầm, trước kia còn hay tăng ca, nhưng giờ kiên quyết không chịu, sau mười giờ tối nhất định sẽ về.

Triệu Ba có chút không hiểu, chẳng lẽ gã ta bóng gió như vậy còn chưa đủ sao?

Một hôm, trong giờ nghỉ, phát hiện Lộ Gia Bảo ngồi một mình trong phòng, Triệu Ba cũng đi vào.

Ngồi bên cạnh Lộ Gia Bảo, gã làm bộ hỏi thăm: “Gia Bảo, gần đây cậu có chuyện gì sao?”

“Đâu có chuyện gì đâu?”

“Không có chuyện gì sao ngày nào cũng nhanh chóng về nhà vậy, không phải là về chăm sóc người nào chứ?”

Lộ Gia Bảo lắc đầu: “Không có.” – Cậu nghĩ người mà mình muốn chăm sóc bây giờ đã đi công tác rồi.

Nhìn Lộ Gia Bảo nghiêng nghiêng cúi đầu, lông mi dài, cằm đầy đặn, Triệu Ba thấy động lòng, vươn tay nắm chặt tay Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo sửng sốt, vội rút tay về: “Có chuyện gì vậy?”

“A, không nghĩ là ngón tay cậu lại đẹp thế, không giống tay đầu bếp chút nào.”

Lộ Gia Bảo nở nụ cười: “À, tay của đầu bếp thì có gì mà xem chứ.” – Xong cậu liền đứng lên – “Tôi ra ngoài một chút.”

Sau đó cậu liền rời khỏi phòng nghỉ.

Triệu Ba nhìn theo bóng dáng Lộ Gia Bảo, có chút đăm chiêu.

Vài ngày sau, Tiễn Nhạc ra ngoài làm việc, tiện đường đi qua nhà hàng, nên vào tìm Lộ Gia Bảo, báo cho cậu khoảng tầm mười hôm nữa Hồng Chính Minh sẽ kết thúc công việc trở về Hương Đảo.

“Thật sao?” – Lộ Gia Bảo vẻ mặt vui mừng, cao hứng đến chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Đúng thế. Kế hoạch quay rất thuận lợi, được rất nhiều thành phố ủng hộ, báo đài chỗ đó còn giúp đỡ, đồng nghiệp hỗ trợ, cung cấp tài liệu thực tế. Vì thế cậu ta sắp về rồi.”

Mấy ngày sau đó, Lộ Gia Bảo rất vui vẻ.

Triệu Ba nhìn thấy, nghĩ thầm, quả nhiên là tuổi tác không quan trọng, chỉ cần thực lực tốt, chỉ cần có nhiều tiền là được.

Gã quyết định hành động.

Buổi tối, cố ý tìm cớ, gã bảo Lộ Gia Bảo ở lại giúp đỡ, qua mười giờ một chút. Sau khi đóng cửa, khách hàng cũng đã về gần hết, chỉ còn lại vài ba người đang chuẩn bị về, đèn cũng tắt gần hết.

Thay quần áo xong, Lộ Gia Bảo chuẩn bị ra về.

Triệu Ba nhìn Lộ Gia Bảo trong chiếc áo sơ mi mận chín phối với quần jean, tuy rằng người hơi gầy gò, nhưng lại lộ ra những đường cong nhu hòa, hơn nữa cậu ta lại có eo nhỏ, chân dài, nhưng đáng người nhìn đẹp, với gương mặt búp bê, nhìn thoáng qua, Lộ Gia Bảo như là một chú thỏ con vậy.

Gọi Lộ Gia Bảo vào văn phòng mình, Triệu Ba bảo cậu ngồi xuống.

Lộ Gia Bảo muốn nhanh nhanh về nhà, không ngồi, hỏi luôn: “Triệu quản lý, còn có chuyện gì không? Nếu không có chuyện gì thì tôi về đây.”

“Làm sao phải nhanh chóng về nhà như vậy? Ở nhà có ai chờ cậu sao?”

Lộ Gia Bảo nhìn Triệu Ba, không nói gì.

Triệu Ba đi tới, vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Gia Bảo, lại sờ đầu cậu.

Lộ Gia Bảo cảm giác chuyện lúc này không phải như là đồng sự vui đùa nhau, hơi kinh ngạc, vội tránh ra.

Triệu Ba không buông tha cậu, liền kéo cậu vào lòng: “Sợ gì chứ? Có điều kiện gì cứ nói.”

“Ông, ông nói cái gì?”

“Dù sao cậu có nhiều đàn ông như vậy, thêm tôi thì có việc gì đâu.”

Lộ Gia Bảo đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn gã: “Ông nói cái gì?”

Triệu Ba hé ra nụ cười mỉa mai: “Sao? Không phải là cậu ngủ với đàn ông khác nhau sao?”

Lộ Gia Bảo ngây dại.

Giữ chặt vai Lộ Gia Bảo, ấn cậu vào tường, thân thể kề sát nói “Tôi nói có sai không?”

Lộ Gia Bảo giãy dụa thoát ra: “Đúng thế thì sao? Tôi nguyện ý ở cùng một chỗ với anh ấy, đâu phải chuyện của ông?”

“Tôi không quan tâm, chỉ là muốn cho cậu kiếm nhiều tiền một chút mà thôi. Nói đi, hần ta cho cậu bao nhiêu, tôi cũng có thể cho cậu như thế, thậm chí là nhiều hơn.”

Lộ Gia Bảo hiểu được ý của Triệu Ba, ra sức đẩy gã ra: “Tôi không phải loại người như ông nghĩ, tôi chỉ muốn chung sống với người tôi yêu thôi.”

Triệu Ba cười: “Tôi cũng có thể là người yêu cậu, cậu muốn bao nhiêu tôi cũng có thể cho cậu.”

Lộ Gia Bảo tức giận nhìn Triệu Ba, xoay người bước đi.

Triệu Ba nhanh chóng giữ cậu lại, ấn cậu lên bàn: “Cậu thích nhẹ nhàng đúng không? Tôi sẽ cùng cậu.”

Lộ Gia Bảo kêu to: “Không phải!”

Hai người giằng co nhau, Lộ Gia Bảo vùng tay đấm Triệu Ba một quyền vào mặt, bị đau bất ngờ, Triệu Ba buông tay, Lộ Gia Bảo nhân cơ hội vùng chạy ra ngoài.

Triệu Ba rất tự tin, gã cho rằng cho dù có kháng cự gã cũng có khả năng được cậu ta, cho nên gã không khóa cửa, Lộ Gia Bảo chạy ra ngoài hành lang.

Triệu Ba đuổi theo. Hành lang của nhà hàng trống rỗng, vang lên âm thanh dồn dập.

Lộ Gia Bảo hoảng hốt, lảo đảo chạy về phía cầu thang, Triệu Ba ở phía sau đuổi sắp đến nơi.

Khoảng cách của hai người ngày càng gần.

Đúng lúc này, trong một gian phòng có ba cô gái đi ra.

Triệu Ba lập tức chạy chậm lại. Gã chợt nhớ ra đã gần cuối tháng, nhân viên phòng tài vụ phải tăng ca để xử lý bảng biểu, thẩm tra đối chiếu thu chi. Bất quá mấy cô gái trẻ này cũng dễ nói chuyện, chỉ cần tùy tiện bịa ra một cái lý do là được.

Triệu Ba lại đuổi theo.

Lộ Gia Bảo sợ hãi cứ chạy không quay đầu lại.

Lúc này quản lý tài vụ của nhà hàng đi ra, trùng hợp là hôm nay ông cũng ở lại để làm việc, thấy Triệu Ba liền hỏi: “Lão Triệu, vẫn chưa về sao?”

Triệu Ba ngừng lại, lúc này Lộ Gia Bảo đã chạy đến dưới lầu.

Ngày hôm sau, Lộ Gia Bảo không đi làm.

Một mình nằm trên sofa, Lộ Gia Bảo giống như một con thỏ nhỏ kinh hoàng, cuộn tròn người lại.

Lộ Gia Bảo đã rất chán ghét gương mặt búp bê này của mình, từ trước đến giờ, khuôn mặt này luôn đem đến hiểu lầm cùng phiền toái cho cậu. Hiện tại, cậu không muốn đến nhà hàng làm việc nữa, cũng không muốn gặp ai cả. Lộ Gia Bảo cứ ngây người nằm trên sofa như vậy.

Buổi tối, Hồng Chính Minh gọi điện thoại, Lộ Gia Bảo nhỏ nhẹ hỏi: “Khi nào thì anh mới có thể về?”

“Em nhớ anh sao? Anh sẽ nhanh trở về thôi mà.”

Ngập ngừng một hồi, Lộ Gia Bảo cũng nói: “Chính Minh, em bỏ việc rồi.”

Hồng Chính Minh nghe xong cũng không có để ý: “Hả, vậy sao. Nếu không vui thì không cần làm. Không sao đâu, có thể tìm công việc mới.”

“Anh không tức giận?”

“Sao anh phải tức giận? Em làm vậy nhất định có nguyên nhân, không thích thì đổi nơi khác, không việc gì cả, ông chủ cũng không thể đánh tới nhà.”

Lộ Gia Bảo nghe vậy, nhẹ nhõm: “Vâng, em sẽ tìm một công việc mới là được.”

Hồng Chính Minh chợt nhớ ra điều gì đó: “Bảo Bảo, không cần vội vàng tìm việc, chờ anh về rồi nói sau.”

“Vì sao?”

“Khụ khụ...Không nên hỏi, dù sao cũng nhớ đợi anh về rồi nói sau. Ngoan, nghe lời anh.”

Lộ Gia Bảo không hiểu Hồng Chính Minh muốn gì, nhưng vẫn đồng ý: “Vâng, em biết rồi.”

Tiểu Hà tiện đường ghé thăm Lộ Gia Bảo, biết cậu thôi việc, rất ngạc nhiên: “Đang làm tốt sao lại phải bỏ. Chỗ đó gần nhà, không phải cậu luôn hi vọng có thể làm việc lâu dài ở đó sao?”

Lộ Gia Bảo chỉ lắc đầu, cậu không muốn cho người khác biết nguyên nhân thực sự.

Lộ Gia Bảo ở nhà một mình, từng giây từng phút đợi chờ Hồng Chính Minh về. Trong thời gian chờ đợi, Lộ Gia Bảo muốn mua một món quà cho Hồng Chính Minh, điều này làm cho tinh thần Lộ Gia Bảo đang sa sút lại tươi vui trở lại, nhanh chóng đi mua quà.

Đến ngày dự tính, Hồng Chính Minh vẫn chưa về.

Lộ Gia Bảo lo lắng vô cùng, vội vàng gọi điện đến Đài truyền hình, Vương Tề nói: “Còn một ít công việc phải xử lý, cho nên về muộn vài ngày, hơn nữa tháng Chín có nhiều người đi du lịch, cho nên đặt vé cũng khó.”

Lộ Gia Bảo yên tâm, nhưng lại buồn rầu. Đợi chờ lâu như vậy, anh ấy vẫn chưa về.

8. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 8

Ba ngày trôi qua, Lộ Gia Bảo một mình lang thang trên phố, cậu nhớ tới Hồng Chính Minh đang đi công tác chắc chắn không được ăn ngon, cần phải mua vài món ngon khi anh ấy quay về sau đó có thể nấu cho anh ấy ăn..

Mang những thức ăn mua được, Lộ Gia Bảo lững thững đi về nhà. Lại theo thói quen tới đó và đứng dưới ngọn đèn đường nơi góc phố thân quen, khẽ xoay người, có thể nhìn thấy tòa nhà cậu đang ở. Lộ Gia Bảo dừng bước, tựa vào cột đèn, ngẩng đầu nhìn sắc trời đang tối dần. Trong lòng cậu không thể không nhớ tới nhiều người, nhiều chuyện đã qua. Như cơn mưa tháng năm gột rửa bụi đất trên vạn vật, đọng lại những giọt mưa long lanh như kim sa. Mặc dù mất đi rất nhiều, có rất nhiều tiếc nuối, đau khổ, đau lòng và mất mát, nhưng cậu vẫn muốn cảm ơn cuộc sống này. Điều quan trọng nhất là, gặp được người mình yêu thương. Hơn nữa, cho dù là quá khứ, hay hiện tại, hay đến tương lai, đều có thể nắm tay anh ấy song hành.

Đang suy nghĩ, Lộ Gia Bảo bỗng nhiên cảm thấy túi xách trong tay mình nhẹ bẫng, cúi đầu nhìn, hóa ra là đã có người nhận lấy túi đồ nặng trong tay cậu. Cậu quay đầu lại, thấy Hồng Chính Minh lưng mang ba lô, tay kéo vali, đang ở sau lưng cậu.

Thấy Lộ Gia Bảo quay đầu lại, nét mặt Hồng Chính Minh nở một nụ cười rạng rỡ: “Bảo Bảo, anh về rồi.”

Bất chấp tất cả, Lộ Gia Bảo giang hai tay ôm lấy Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh vui mặt mình dưới cổ Lộ Gia Bảo “Bảo Bảo, anh nhớ em muốn chết.”

“Em cũng vậy, em cũng vậy.”

Về đến nhà, Hồng Chính Minh vội vã bỏ đồ xuống, vồn dập ôm lấy Lộ Gia Bảo: “Bảo Bảo, để anh xem nào, xem có gãy đi không?” – Anh nhất quyết nắm cầm đầy đặn của cậu cao thấp đánh giá, sau đó lại sờ soạt khắp nơi trên người cậu.

Lộ Gia Bảo né trái né phải: “Nhột quá.”

Nhìn thật kỹ, Hồng Chính Minh gật đầu: “Được, hình như không gãy.” – Sau đó lại còn ghé sát vào mặt Lộ Gia Bảo – “Ăn ngon không? Ngủ được không? A, mắt có quầng thâm, đúng là ngủ không đầy đủ.”

Lộ Gia Bảo giữ chặt áo Hồng Chính Minh: “Vậy còn anh?”

Hồng Chính Minh giơ tay, cho cậu thấy bắp tay rắn chắc: “Anh á.... Mỗi ngày một tô mì thịt bò, cơ bắp cuộn cuộn này.”

Lộ Gia Bảo há to miệng: “Cái gì ngày nào cũng ăn cái này sao?”

Hồng Chính Minh xoa xoa ót: “Anh chỉ nói giỡn thôi, chỉ do món ăn vùng này rất ngon, nhưng anh ăn không ngon, không quen khẩu vị, chỉ có em là nấu đồ ăn ngon nhất.”

“Em mua rất nhiều thứ ăn, chờ anh về nấu cho anh, em biết là anh không quen ăn thức ăn ở ngoài.”

Hồng Chính Minh ôm chặt Lộ Gia Bảo, mạnh mẽ hôn cậu: “Anh biết chỉ có Bảo Bảo của anh tốt với anh nhất.”

Lộ Gia Bảo đi nấu cơm, Hồng Chính Minh vào nhà tắm tắm rửa.

Cùng nhau ăn cơm, xong, Lộ Gia Bảo giúp Hồng Chính Minh thu xếp lại đồ đạc mang về, bỏ quần áo bẩn vào máy giặt, để mấy vật dụng hàng ngày về vị trí cũ, đem quà mua cho bạn bè phân chia.

Lộ Gia Bảo lấy ra một túi to hỏi: “Cái này, quà tặng cho hai bác thì làm gì bây giờ?”

Hồng Chính Minh nhận lấy: “Mai anh thu xếp thời gian đến tặng.”

“Có thể chứ?”

“Nhân lúc cha anh không có ở nhà.”

Hồng Chính Minh đã mấy lần nhân dịp cha mình không có nhà để đi đô thị Bắc Vệ Tinh. Anh đến thăm mẹ, lại giúp kiểm tra đường dây điện trong nhà, đường ống nước với mấy thứ lặt vặt. Hồng mẫu tuy vẫn không hài lòng với lựa chọn của con trai, nhưng mà bà đã không còn tức giận, chuyện này từ đầu tới cuối, thực ra bà cũng không ghét Lộ Gia Bảo, cái bà cần chính là thời gian để chấp nhận hai người.

“Hai bác còn tức giận không anh?” – Lộ Gia Bảo sợ hãi hỏi.

Hồng Chính Minh vuốt tóc Lộ Gia Bảo, vẻ mặt ung dung: “Không có, không thể nào, cái mà hai người cần chính là thời gian, chờ thêm một thời gian nữa sẽ tốt thôi.”

Tâm sự thêm về chuyện chuyển công tác, Lộ Gia Bảo nhìn đồng hồ: “Không còn sớm nữa, ngủ đi, mai anh còn đi làm.”

“Không sao, ngày mai không có nhiều việc mà.”

Hồng Chính Minh lấy cái áo T-shirt mới mua ra: “Xem nè, không xấu chứ, có thể mặc như áo ngủ.”

Lộ Gia Bảo nhận lấy T-shirt màu trắng, có in hình Tây Qua [1] hoạt hình, nhìn rất thú vị: “Hả, thật là, không ngờ anh lại mua đồ kiểu này.”

“Đẹp đúng không? Anh nghĩ em mặc sẽ rất đẹp.” – Lấy ra một cái, Hồng Chính Minh đưa cho Lộ Gia Bảo – “Tối đây, mặc vào thử xem nào.”

Mặc chiếc áo T-shirt vào, Lộ Gia Bảo cúi đầu nhìn, vẻ mặt khó hiểu: “Sao lại thế này? Không phải anh bảo mua cỡ nhỏ cho em sao?”

Hồng Chính Minh nhìn chiếc áo che nửa cặp đùi Lộ Gia Bảo, cười ngả ra giường: “A, anh lấy nhầm rồi, em mặc áo của anh, trông rất buồn cười, trông em cứ như bơi trong áo vậy.”

Lộ Gia Bảo đỏ mặt: “Anh cười cái gì? Có gì mà buồn cười? Em không hề lùn. Thật không biết khi còn bé anh ăn cái gì mà trở nên to lớn như vậy”

Hồng Chính Minh nhào đến, đẩy ngã Lộ Gia Bảo xuống giường: “Bảo Bảo, em nói cái gì? Đồ con sao?”

Lộ Gia Bảo nằm dưới Hồng Chính Minh giãy dụa: “Ngứa em.”

“Ai bảo em mẫn cảm như vậy?”

Đang định cởi T-shirt Lộ Gia Bảo, cậu đột nhiên nhớ ra điều gì, ngăn Hồng Chính Minh lại: “Chính Minh, khoan đã.”

“Chờ cái gì? Anh không chờ được nữa.”

“Chờ một chút, em có chuyện muốn nói với anh.”

Hồng Chính Minh dừng lại: “Chuyện gì?”

Lộ Gia Bảo đứng dậy, lấy từ trong tủ đầu giường ra một phong bì lớn, đưa cho Hồng Chính Minh.

“Có món quà, em muốn tặng anh.”

Hồng Chính Minh đón nhận, vẻ mặt vui sướng: “Cái gì vậy?” – Mở phong bì ra, vừa thấy thứ bên trong, Hồng Chính Minh hét to lên – “A, Bảo Bảo, em thật tuyệt vời.”

Trong phong bì là vé xem trận đấu của đội Hương Đảo Minh Châu trong một năm. Bộ vé này không phải dễ dàng mà mua được, thứ nhất là số lượng bán ra có hạn, người muốn mua rất nhiều, thậm chí còn có người ở đứng chờ ở bên ngoài chỉ có mỗi việc chờ để mua, cần phải lên mạng đặt hàng trước; Thứ hai, cho dù là đặt trước, cũng cần phải tham gia rút thăm may mắn mới có thể xác nhận người cuối cùng mua được. Nói cách khác là phải giao tiền trước, nếu không được thì chỉ trả lại 90% số tiền đó thôi

Vì có thể tăng cơ hội xác suất đó, Lộ Gia Bảo lên mạng đặt trước năm mươi bộ phiếu, cậu may mắn nhận được hai dãy số nhận trước, nói tóm lại là sang năm cậu có thể cùng Hồng Chính Minh đi xem các trận đấu của đội Minh Châu trên sân nhà.

Gắt gao ôm lấy Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh cầm vé hỏi: “Sao đột nhiên lại muốn tặng quà cho anh.”

Lộ Gia Bảo cười xấu hổ nói: “Cái đó, chúng ta không phải sắp ở bên nhau được một năm rồi sao? Mà anh lại thích đội Minh Châu như thế, hai năm rồi anh chưa mua được cả bộ, mà mỗi lần trước trận đấu lại phải đi mua, chắc gì đã mua được, cho nên em.....”

Hồng Chính Minh cười, nắm tay Lộ Gia Bảo, sau đó hôn lên mu bàn tay cậu: “Cảm ơn em.”

“Chỉ cần anh thích là được rồi.”

Hồng Chính Minh đứng dậy mở ngăn kéo tủ tìm kiếm, Lộ Gia Bảo đứng sau lưng anh hỏi: “Chính Minh, anh muốn tìm cái gì vậy?”

Lấy một vật gì đó, Hồng Chính Minh đến bên người Lộ Gia Bảo, đưa cho cậu: “Này, em xem đi.”

Lộ Gia Bảo nhận lấy, là tư liệu giới thiệu của công ty du lịch.

“Muốn đi du lịch sao?”

“Đúng thế, muốn đi cùng em, anh đã đặt trước rồi.”

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, nhìn Hồng Chính Minh: “Đi đâu? Bắc Kinh? Thượng Hải? Thành Đô?”

Hồng Chính Minh lắc đầu: “Anh luôn suy nghĩ xem là nên chúc mừng một năm chúng ta bên nhau thế nào, nhất định phải để lại những kỉ niệm tốt đẹp, anh nghĩ phải đi xa một chút.”

Lộ Gia Bảo cúi đầu nhìn trang giới thiệu: “Nơi nào chứ? Đi Mông Cổ?”

“Không, là Tây Ban Nha.”

“Cái gì?” – Lộ Gia Bảo giật mình, vui mừng mở to mắt.

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, lặp lại từng chữ một: “Tây-Ban-Nha.”

Lộ Gia Bảo tròn mắt: “Thật sự?”

“Phải.” – Nói xong, Hồng Chính Minh rút hai tấm vé ra – “Xem nè, anh đã đăng kí với công ty lữ hành rồi, chúng ta đi cùng đoàn, nhưng mà cũng có thể lựa chọn một số hành trình cá nhân. Chúng ta sẽ đi Madrit, Barcelona, Valencia Tây Ban Nha, mười lăm ngày. Anh đã báo với bên đài truyền hình là sau lần công tác này sẽ xin nghỉ phép, anh không muốn em tìm việc ngay cũng vì lý do này, chờ chúng ta đi du lịch về, vừa là nghỉ ngơi dài hạn, sau đó em đi tìm việc cũng chưa muộn.”

Lộ Gia Bảo không thể tin vào tai mình, thực sự là cậu có thể cùng Hồng Chính Minh đi du lịch nước ngoài?

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn của Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh nở nụ cười: “Còn có.”

“Còn có?”

Hồng Chính Minh gạt đầu: “Anh đã thông qua công ty du lịch, đặc biệt đặt trước hai vé.”

“Cái gì vậy?”

“Đương nhiên không phải là xem đấu bò.”

“Là gì thế?” – Lộ Gia Bảo vội vàng giữ chặt lấy Hồng Chính Minh.

“Hê hê, lúc chúng ta ở Madrit có thể xem đá bóng, đội bóng hoàng gia Madrit sẽ đấu với Barcelona trên sân nhà.”

Lộ Gia Bảo mở to mắt: “Thật sự! A, Chính Minh, thật thế sao?!”

“Đúng.”

Lộ Gia Bảo hưng phấn nhảy dựng lên, giống như chú thỏ con nhảy tung tung trên giường, hưng phấn không thể nói nên lời: “A, a, a có thể đi xem trận đấu của Real Madrit đấu với Barcelona! Cái này cứ như là nằm mơ vậy.”

Đợi đến khi Lộ Gia Bảo bình tĩnh lại, Hồng Chính Minh để quyền tư liệu sang một bên, kéo Lộ Gia Bảo vào lòng: “Bảo Bảo.”

“Dạ.”

“Bảo Bảo.”

“Vâng.”

Hồng Chính Minh mỉm cười, nhìn đôi mắt to của Lộ Gia Bảo: “Bảo Bảo, anh vẫn luôn nghĩ rằng, trước khi anh biết em, anh thấy cuộc sống của mình không có gì đáng để nhớ, quá vô vị. Từ khi có em, bất kể là vui

về hay đau thương, hay là bất cứ cái gì đó, anh đều muốn lưu lại những kỉ niệm đáng giá với em. Anh hi vọng từ nay về sau, mỗi năm mỗi tháng, mỗi ngày, chúng ta đều có những kỉ niệm đáng nhớ. Anh hi vọng có thể cùng em tạo ra những kỉ ức tốt đẹp.”

Đôi mắt to của Lộ Gia Bảo lóng lánh nước mắt, cậu ôm lấy Hồng Chính Minh: “Chính Minh, anh thật tốt với em.”

Hồng Chính Minh cũng ôm lấy Lộ Gia Bảo: “Bảo Bảo, em cũng tốt với anh.”

Lộ Gia Bảo tiến đến gần Hồng Chính Minh, hôn lên môi anh.

Hồng Chính Minh ghé vào tai Lộ Gia Bảo thì thầm: “Bảo Bảo, anh rất nhớ em.”

“Em cũng thế.”

“Bảo Bảo, em nhớ gì về anh?”

Lộ Gia Bảo nhẹ nhàng nói: “Tất cả, cái gì cũng nhớ.”

“Bảo Bảo, em thật háo sắc.”

“Anh mới thế.”

Hồng Chính Minh tỉnh ngủ, trời đã sáng, nheo mắt, nhìn cửa sổ quen thuộc, ngăn tủ, giường, Hồng Chính Minh vẫn chưa quen, nhưng cuối cùng thì cũng đã chấm dứt chuyến công tác, về nhà rồi. Ôm chặt, Hồng Chính Minh lại ngã vào giường, lúc này trong ***g ngực là hơi thở quen thuộc của gia đình.

Lộ Gia Bảo đi vào: “Dậy đi nào. Không nhanh anh sẽ bị muộn đấy.”

Hồng Chính Minh bật dậy như cá chép nhảy xuống giường: “Bảo Bảo, bữa sáng có gì thế?”

“Anh đến xem sẽ biết.”

Hồng Chính Minh ngồi xuống bàn. Sáng sớm Lộ Gia Bảo đã đi mua sủi cảo tôm, xiu mại về, còn nấu thêm một nồi cháo hải sản thơm ngào ngạt.

“A, cảm giác lâu lắm rồi không được ăn bữa sáng ngon như vậy.” – Hồng Chính Minh thỏa mãn thở dài.

“Về sau ngày nào em cũng làm cho anh ăn.”

Ăn sáng xong, Hồng Chính Minh vừa sửa sang lại ba lô, vừa quay sang Gia Bảo nói: “Bảo Bảo, anh phải đi làm, có một nhiệm vụ giao cho em.”

“Cái gì?”

Hồng Chính Minh lấy ra một bảng kê khai: “Đây là bảng kê khai của công ty lữ hành, chúng ta phải điền thông tin vào đó, sau đó còn phải chuẩn bị thủ tục xuất cảnh, chứng minh thư với bảo hiểm của anh đều ở trong này rồi, của em đâu? Cần phải đi photo để làm hồ sơ, còn có bên công ty du lịch kia có chút việc chưa xử lý tốt, tiền phí anh đã đóng cho họ rồi, họ chiếu với thị thực thì công ty du lịch sẽ làm, nhưng sẽ nhanh chóng liên lạc với chúng ta. Trước khi đi còn phải tham gia cuộc hội nghị với bên họ nữa, để chú ý vài việc linh tinh, tóm lại là có rất nhiều chi tiết, anh không có thời gian nên giao cho em, mặt khác trước khi đi cũng cần mua một ít đồ dùng, em tự quyết định là được rồi, biết không?”

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Vâng, em biết rồi, để em làm.”

Hồng Chính Minh đưa tay vuốt ve mái tóc của Lộ Gia Bảo, ghé môi hôn cậu: “Anh đi làm đây.”

Trước khi đi du lịch, Hồng Chính Minh mời mấy người bạn về ăn cơm. Một bàn lẩu hải sản với một nhóm người vô cùng náo nhiệt. Tuy rằng mới tháng chín ăn lẩu thì hơi nóng, nhưng mà mọi người không ngại, ăn đến không còn gì.

An Đình vô cùng hâm mộ chuyến du lịch của Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo: “Đi nửa tháng, tha hồ ngắm cảnh thăm thú mọi nơi, trở về lại là kì nghỉ dài hạn. Hồng Chính Minh, tới giờ chị chưa từng thấy cậu vui như bây giờ.”

Hồng Chính Minh giơ hai tay để sau gáy: “Khi em mệt thì chị có thấy đau. Thật vất vả mới có được một chuyến nghỉ dài hạn.”

“Đi du lịch cũng tốt, chị cứ nghĩ hai cậu ra nước ngoài phải chọn New York hoặc Paris.”

“Tây Ban Nha cũng rất tốt, phải không Bảo Bảo?” – Hồng Chính Minh nhìn Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Vâng.”

Vương Tề đẩy Hồng Chính Minh: “Nhìn hai người kẻ xướng người họa thật là ghét quá.”

Lộ Gia Bảo nở nụ cười: “Không có mà.”

An Đình yêu cầu: “Nhớ là phải mua quà về đấy.”

“Biết rồi.”

Tiến Nhạc một tay nắm đũa: “Đi vào cửa hàng bán đồ của câu lạc bộ thấy cái gì cũng phải mang về một bộ, đặc biệt là áo thi đấu, khăn mặt, tóm lại nhìn thấy cái gì cũng mang một bộ trở về.”

“Đã biết, tôi đã chuẩn bị túi hành lý rất to rồi, nhất định là sẽ vơ vét tất cả những thứ có thể đem về.”

An Đình thắc mắc: “Không phải hai người đều thích Từ Táp sao? Sao giờ lại thay đổi rồi?”

Vương Tề lắc đầu: “Đây là hai việc khác nhau. Từ Táp là Từ Táp, đội bóng là đội bóng, không thể đánh đồng lại được. Chúng tôi vẫn thích Từ Táp đấy chứ.”

Giữa tuần tháng chín, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo bước vào chuyến du lịch Tây Ban Nha. Hai người đi theo đoàn, có hai mươi người, phần lớn đều là người trẻ tuổi, hướng dẫn viên du lịch là một cô gái rất xinh. Thấy Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo là một đôi đồng tính, cô ấy vẫn thấy bình thường, thậm chí còn rất hâm mộ. Một cặp đôi thoát nhìn yêu nhau như vậy, chiều cổ chăm sóc không muốn rời xa người kia, dù việc lớn hay nhỏ đều bàn bạc với nhau, các cặp đôi khác phái cũng chưa chắc đã được như vậy.”

Điểm dừng đầu tiên của chuyến đi là Barcelona. Barcelona nằm trên bờ biển Địa Trung Hải là thành phố của Catalonia, thành phố nổi tiếng về du lịch, là thành phố được coi là viên ngọc của bán đảo Iberia, là một thành phố phát triển cả về văn hóa nghệ thuật và công thương nghiệp, được coi là bờ biển Manhattan của Địa Trung Hải.

Xuống máy bay, lên xe của công ty lữ hành, ngồi trên xe vào nội thành, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo cảm nhận được rõ nét sự khác biệt giữa đô thị nơi đây và Hương Đảo. Hương Đảo cũng là thành phố lớn tầm quốc tế, phát triển với định hướng đa văn hóa, là nơi mà mọi người đến từ khắp nơi trên thế giới, nhưng mà vẫn mang hơi thở của văn hóa Trung Quốc. Barcelona thì hoàn toàn khác, các tòa nhà theo phong cách Gothic, Phục Hưng ở khắp mọi nơi, đan xen với cả những tòa nhà hiện đại.

Hướng dẫn viên du lịch giới thiệu: “Barcelona là thành phố phát triển dựa vào hàng hải, địa thế hùng vĩ, khí hậu thoải mái. Có ánh mặt trời rực rỡ, biển rộng xanh thẳm, bờ cát vàng mềm mại, cùng với lịch sử văn hóa lâu đời, hàng năm thu hút hàng vạn du khách. Thời đại văn hóa Phục hưng cũng để lại dấu ấn ở thành phố này với các tác phẩm nghệ thuật, và Barcelona đã được các nhà nghệ thuật thừa nhận là thành phố của Tây Ban Nha xinh đẹp nhất thế giới.”

“Đây là nhà hát nhạc Catalaca, là nơi tháng mười hàng năm tổ chức những sự kiện âm nhạc lớn tầm cỡ thế giới. Khiêu vũ cùng với âm nhạc cây đàn ghita là những vũ điệu múa dân gian nổi tiếng thế giới. Hàng năm cứ vào tháng tư, lễ hội đấu bò tốt cùng các hoạt động hội chợ triển lãm hoa hồng là các sự kiện thu hút đông đảo du khách. Nơi đây còn có thức ngon nhất nhì thế giới.”

Lộ Gia Bảo nghe hướng dẫn viên du lịch giới thiệu, hưng phấn không mãi. Hồng Chính Minh ở bên cạnh nhẹ nhàng nói: “Sớm biết thế này tháng mười chúng ta mới đi.”

“Không sao, hiện tại cũng rất tuyệt rồi.”

“Anh cứ nghĩ là hoa hồng nổi tiếng ở Bulgaria cơ.”

“Đây cũng có thể coi là nơi xuất khẩu hoa hồng đó.”

Xe lữ hành đưa mọi người đi thăm thú bộ mặt thành phố một chút, khi về đến khách sạn, sau một chặng đường dài, ai nấy đều mệt mỏi. Hướng dẫn viên sau khi sắp xếp phòng cho mọi người, để lại cách liên lạc với mình, sau đó mới mời mọi người tự về phòng nghỉ ngơi.

“Ngày mai, chín giờ sáng tôi sẽ đến đón mọi người, đưa tất cả đi thăm một số địa điểm nổi tiếng của thành phố.”

Vào phòng, Hồng Chính Minh đi rửa mặt trước, Lộ Gia Bảo lấy đồ đạc trong hành lý ra, sắp xếp lại.

Nhìn đến giường lớn trong phòng ngủ, Lộ Gia Bảo ngạc nhiên: “Sao chỉ có một giường?”

Hồng Chính Minh lấy khăn mặt đến: “Sao vậy, em còn định ngủ một mình?”

“Không phải thế.”

“Vậy em còn thắc mắc cái gì? Bảo Bảo, nhanh đi rửa mặt đi, sau đó chúng ta đi ăn cơm.”

Nhìn quyển menu bằng tiếng Tây Ban Nha, Lộ Gia Bảo nhăn mặt: “A, này, này.” – Bồi bàn liền lấy quyển menu bằng tiếng Trung đến.

Gọi đồ ăn xong, chờ phục vụ mang lên, Lộ Gia Bảo nhỏ giọng hỏi: “Ở đây còn có cả thực đơn bằng tiếng Trung nha.”

“Đương nhiên rồi, đây là thành phố du lịch mà.”

Món ăn đặc biệt ở đây có xúc xích đậu, lại được thưởng thức rượu Catalanca chính tông, Hồng Chính Minh gật đầu: “Tuy rằng ăn không quen lắm, nhưng rất ngon.”

“Đây là hương vị của nước ngoài.”

“Đúng rồi, có cơ hội chúng ta đến phố người Hoa đi.” – Hồng Chính Minh đề nghị.

“Tốt quá.”

Ba ngày tiếp theo, dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo đi thăm quan thành phố Barcelona, quảng trường Tây Ban Nha, địa điểm tổ chức thể vận hội, làng văn hóa dân gian, La Sagrada Familia (Nhà thờ Thánh Gia), cũng như nhà thờ chính tòa Barcelona, tượng đài Columbus, Quảng trường Columbus, bãi biển thể vận hội Olympic tại bãi biển Địa Trung Hải, làng Olympic.

Ấn tượng sâu sắc nhất của hai người là La Sagrada Familia. Cho đến bây giờ, tất cả các hình ảnh của nó trên TV đều là hình ảnh chưa được hoàn thiện, nhưng đứng trước công trình này, Lộ Gia Bảo có một cảm giác rất lạ. Tất cả những tháp nhỏ tạo kết cấu lên nhà thờ hướng thẳng lên trời, là biểu tượng của thành phố Barcelona. Tiếc là lần này bọn họ chỉ có thể thăm thú bên ngoài chứ không thể vào trong.

Vài ngày sau đó, Hồng Chính Minh đều mang theo máy quay ghi lại những điều được nghe thấy, nhìn thấy. Tòa nhà dùng xương người làm vật trang trí, công viên giống như cuộn sóng, nhà chờ Comilla. Đi tới mỗi nơi, mỗi công trình kiến trúc, mỗi ngã tư đường, Hồng Chính Minh đều ghi lại những điều làm cho anh và Lộ Gia Bảo kinh ngạc, cảm động, những cảnh tượng hoàn toàn khác biệt không hề có ở phương đông, làm cho hai người thấy vô cùng mới mẻ.

Đọc một vạn quyển sách không bằng đi một dặm đường

Nhìn Hồng Chính Minh đang chăm chú quay phim, Lộ Gia Bảo cười hỏi: “Anh lại phải quay phim phóng sự hay sao thế?”

“Không, anh chỉ hi vọng ghi lại tất cả những gì mình nhìn thấy, đó là một cảm giác rất thú vị.” – Quay ống kính về phía Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh cười nói: “Bảo Bảo, nào giới thiệu một chút về chuyến du lịch này nào.”

Lộ Gia Bảo cười trốn tránh ống kính: “Không, em không nói đâu.”

Buổi tối, hai người đi ra ngoài, tìm kiếm phố người Hoa. Dựa vào bản đồ và một cuốn từ điển Trung Quốc-Tây Ban Nha, hai người tìm được phố người Hoa tại Barcelona. Nhìn thấy những gương mặt phương đông, cùng với các kiến trúc Trung Hoa quen thuộc, có thể thấy tinh thần đoàn kết Trung Quốc, các hoa

văn rỗng phượng, khiến cho hai người có cảm giác thật kỳ diệu. Bất luận là ở nơi đâu, người Trung Quốc vẫn luôn cố gắng bảo trì văn hóa truyền thống đặc biệt của mình từ thế hệ này sang thế hệ khác.

Đạo qua phố người Hoa một vòng, đi qua một cửa hàng bán hoa quả khô, Hồng Chính Minh nhìn nhìn: “Bảo Bảo, sò điệp khô ở đây không tồi.”

Lộ Gia Bảo cũng đi đến nhìn kỹ, gật gật đầu: “Ừ, rất tốt, so với lần trước em mua còn tốt hơn.” – Để ý thấy ánh mắt của Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo liền giữ chặt lấy anh – “Chính Minh, anh đừng nghĩ là sẽ mua sò điệp khô ở đây mang về đây chứ?”

Hồng Chính Minh cười xấu hổ: “Không phải thế, nhưng mà đột nhiên anh rất muốn ăn sò điệp khô với cơm.”

Lộ Gia Bảo đỏ mặt nhìn anh: “Ai nha, anh thật là, khi nào về em sẽ làm cho anh.”

“Em nhớ đấy, nhất định phải nấu.”

“Em nhớ rồi.”

Ở Barcelona, Hồng Chính Minh cùng Lộ Gia Bảo mua vài tập tranh chép lại các tác phẩm nổi tiếng của Picasso, còn đến quảng trường Columbus mua đồ trang trí với áo choàng.

Trong lịch trình của công ty lữ hành không đến phòng tranh Miro nên Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo tự mình tìm đường đến đây. Phòng tranh Miro trưng bày các tác phẩm của họa sĩ người Tây Ban Nha Joan Miro, có các tác phẩm điêu khắc, màu nước, bản vẽ và các công trình trang trí nghệ thuật, hơn 200 công trình lớn. Ngoài ra hai người cũng đến nhà hát Opera, được xây dựng theo kiểu nhà hát La Scara của thành phố Milan. Nhưng vì hai người không am hiểu về opera lắm nên cũng không vào nghe hát.

Trước khi rời khỏi Barcelona, hai người lại một lần nữa đến với đại lộ La Rambla, con đường dành riêng cho người đi bộ nổi tiếng ở Tây Ban Nha, hai bên là các cửa hàng, nhà hàng, khách sạn cùng rạp hát. Từ bắc đến nam chia thành khu cửa hàng đồ vật, khu phố hoa, các cửa hàng sách cùng với các nghệ sĩ hát rong. Ở phía Bắc là khu thượng lưu với các khách sạn cao cấp, và các ngân hàng.

Tay trong tay, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo đi thăm thú các cửa hàng, Hồng Chính Minh thỉnh thoảng lại ghi lại được những khoảnh khắc rất đẹp.

Hoàng hôn buông xuống, hai người đi về phía quảng trường. Ven đường có một nhóm các nghệ sĩ đang biểu diễn một khúc nhạc.

Nắm tay Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh khẽ thì thầm bên tai cậu: “Chúng ta khiêu vũ được không?”

Lộ Gia Bảo cười cúi đầu: “Không nên.”

Hồng Chính Minh gờ má quay hướng về phía Lộ Gia Bảo đang tránh né: “Nào. Khiêu vũ một chút thôi, không sao đâu, không ai chú ý đến chúng ta.”

Lộ Gia Bảo nắm lấy tay Hồng Chính Minh, theo giai điệu dập dùi của đàn accordion và violin cùng nhau xoay tròn. Hai người chìm đắm trong ánh hoàng hôn trên đường phố của Barcelona, khiêu vũ.

Nhìn khuôn mặt của Lộ Gia Bảo hồng lên dưới nắng, trong lòng Hồng Chính Minh dâng trào một loại cảm xúc, nếu lúc trước bỏ qua, anh vĩnh viễn sẽ không biết được, hóa ra là giữ được Bảo Bảo ở bên người là một việc cực kỳ hạnh phúc.

Cuối đại lộ La Rambla có một đài phun nước nhỏ. Theo truyền thuyết, nếu uống nước ở đây, cả đời sẽ vĩnh viễn không thể rời khỏi Barcelona. Đi đến đây, Hồng Chính Minh cười hỏi: “Muốn uống không?”

Lộ Gia Bảo cười trả lời: “Nếu anh tính là sẽ bỏ mấy trận đấu kia, em sẽ theo anh.”

Hồng Chính Minh vội vàng lắc đầu: “Không, không.”

Lộ Gia Bảo thoải mái cười to.

[1]Tây Qua: dưa hấu

9. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 9

Sau khi kết thúc chuyến tham quan ở Barcelona, công ty lữ hành sắp xếp cho mọi người đi tàu hỏa đến Madrid. Từ Barcelona, ngồi tàu hỏa đến Madrid chỉ mất khoảng 8 giờ đồng hồ, hơn nữa có thể ngắm phong cảnh hai bên đường.

Tới Madrid, hướng dẫn viên lại sắp xếp cho mọi người đến khách sạn nghỉ ngơi, sau đó mới thông báo hành trình thăm thú.

Trên xe bus, hướng dẫn viên du lịch giới thiệu: “Madrid nằm ở trung tâm của bán đảo Iberia, là nơi mang phong cách Hoàng gia rõ rệt, là thủ đô đồng thời cũng là trung tâm văn hóa chính trị kinh tế của Tây Ban Nha. Đây cũng là trung tâm nghệ thuật lớn của Châu Âu, tồn tại rất nhiều phong cách kiến trúc khác nhau, các quảng trường kỉ niệm, các pho tượng đặc sắc của các doanh nhân, mới cũ song hành, đông tây kết hợp, đồng thời đây cũng là thiên đường mua sắm, hằng năm có hàng vạn du khách tới đây để mua sắm.”

“Madrid lấy quảng trường Puerta del Sol làm trung tâm, mọi con đường của thành phố đều bắt nguồn từ đây. Ở Madrid còn có các tuyến đường dành riêng cho người đi bộ, ven đường có những bức tượng danh nhân nổi tiếng.”

Công ty du lịch sắp xếp cho cả đoàn đi thăm quan Quảng trường Mayor Plaza, Cung điện Hoàng gia Tây Ban Nha, tượng đài nhà văn Miguel de Cervantes cùng với hai nhân vật trong tác phẩm nổi tiếng của ông, tượng nữ thần Cibeles ngồi trên chiếc xe sư tử kéo, tượng của vua Phillip II, các đấu trường cổ, thời gian tương đối thoải mái nên mọi người có thể tự do đi thăm nơi mình thấy hứng thú.

Madrid có rất nhiều quảng trường và công viên, đều là những nơi rất đáng để đi, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo khi thì đi theo hướng dẫn viên du lịch, khi thì tự đi riêng. Ở công viên Ray và công viên Los, Lộ Gia Bảo không muốn đi: “Chỗ này thật tuyệt vời, thật là không nỡ đi.” – Hồng Chính Minh cũng rất thích các tác phẩm điêu khắc, các tấm bia kỉ niệm, cùng với các kiến trúc đặc biệt, anh đều quay lại hết.

Mọi người trong đoàn cùng nhau đến đấu trường Plaza de Toros để xem môn võ thuật truyền thống của người Tây Ban Nha – Đấu bò tót.

“Cảm giác như là anh chàng đấu sĩ kia đang khiêu vũ vậy.” – Lộ Gia Bảo nhìn tư thế oai hùng của đấu sĩ, nói với Hồng Chính Minh.

“Ừ, cũng không giống với đấu võ truyền thống của chúng ta.”

“Chúng ta thì sao?”

“Võ thuật, công phu, mà công phu không giống khiêu vũ.”

“Nhưng mà có công phu để đánh cũng đã rất được rồi.”

Ở Madrid, có thể thấy cửa hàng bán chân giò hun khói ở mọi nơi. Hồng Chính Minh hỏi Lộ Gia Bảo: “So với chân giò hun khói Kim Hoa thì thế nào?”

Lộ Gia Bảo lắc đầu: “Khẩu vị mỗi người khác nhau.”

“Anh vẫn thích đồ của mình hơn, khi về nhà nấu canh chân giò hun khói với cải trắng nhé.”

Ăn thử cơm hải sản Tây Ban Nha, cùng với súp lạnh Andalusia, lợn sữa quay kiểu Tây Á, đồ hầm theo phong cách Madrid, Hồng Chính Minh bắt đầu thưởng niệm mì thịt bò cùng cơm của Lộ Gia Bảo nấu, khiến cậu cười thầm không thôi.

Hai người rủ nhau đi mua sắm, mua quần áo theo phong cách đấu sĩ bò tót, còn có một bức tượng đồng nhỏ của Don Quixote và Sancho, đồ gốm, đồ thủ công mỹ nghệ từ ngà voi. Hồng Chính Minh còn mua mấy chai rượu vang để khi về tặng cho bạn bè.

Ngày thứ tư ở Madrid, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo đi xem đá bóng, Real Madrid gặp Barcelona trên sân nhà. Đi vào sân vận động Santiago Bernabeu đã từng được nhìn qua tivi rất nhiều lần, hai người đều

cảm thấy hưng phấn không thôi. Ngồi trên khán đài, Hồng Chính Minh nhìn mọi người xung quanh, cảm thán nói: “Tuy trong lòng anh vẫn bảo nhất định phải luôn ủng hộ đội bóng của mình, nhưng không hiểu vì sao nhìn đến đội bóng có lịch sử lâu đời như vậy, thành lập từ năm 1902, cả một thời gian dài phát triển, lại được cả Hoàng gia của Tây Ban Nha ủng hộ, thật là không thể ngờ được.”

Hồng Chính Minh hỏi: “Bảo Bảo, em ủng hộ đội nào?”

“A, em á? Đội chủ nhà.”

“Thật là khó chọn, bởi vì hai đội anh đều thích.”

Hai người xem trận đấu, vừa la hét vừa nhảy nhót, la hét gần như là 90 phút luôn. Dù sao ở đây không ai biết họ, nhưng nhiều người cùng như vậy, nên cũng không có gì quá cả. Cho đến khi trận đấu kết thúc, Hồng Chính Minh vẫn đang trong trạng thái hưng phấn, bất kể là đội nào tấn công hay phòng thủ, đều ảnh hưởng đến tâm trạng của anh.

Hết hiệp một, Lộ Gia Bảo phát hiện Hồng Chính Minh không hề quay phim: “Sao anh không quay phim?”

Hồng Chính Minh lắc đầu: “Anh phải nhớ trong này.” – Anh gõ nhẹ lên thái dương.

“Thật không ngờ có một ngày chúng ta lại được vào xem một trận đấu hay thế này.” – Lộ Gia Bảo cảm thán.

Mãi đến khi trận đấu kết thúc, cầu thủ hai đội chào cảm ơn, Hồng Chính Minh mới lấy máy quay ra.

“Mau, chụp lại tấm vé.”

Hồng Chính Minh vừa chụp vừa cười.

Vì tâm tình vẫn chưa hết phấn khích, nên hai người chậm rãi đi bộ, định đi từ sân vận động về khách sạn luôn.

“Kỳ thật là, em vẫn thấy Từ Táp vẫn đá hay hơn.” – Lộ Gia Bảo đột nhiên nói

“Ừ.” – Hồng Chính Minh gật đầu – “Anh ấy đá rất hay, hơn nữa còn rất thân thiện.”

“Anh đã gặp anh ấy lần nào chưa?”

“Chỉ khi xem trận đấu thôi, nhưng mà ở xa quá, nhìn không rõ. Người hâm mộ anh ấy nhiều lắm, mỗi lần ra ngoài là cả đám người chạy theo, anh chỉ nhìn thấy toàn đầu người thôi.”

Lộ Gia Bảo cười rộ lên: “Bởi vì anh ấy lớn lên rất đẹp trai.”

“Từ Táp cũng gây rất nhiều tranh cãi, kỹ thuật đá bóng tốt, nhiều người hâm mộ, lại đẹp trai nên rất nhiều nữ sinh thích anh ấy, khiến cho nhiều người ham mê bóng đá chân chính bất mãn, kết quả là hai bên vẫn thường gây chiến trên mặt báo.”

“Nếu các đội bóng phương tây sang chỗ chúng ta, nhất định cũng sẽ có nhiều người theo đuổi, hơn nữa chắc chắn là sẽ có nhiều nữ sinh.”

“Đúng vậy, bởi vì không dễ mới gặp được.”

Tìm một nhà hàng nhỏ, ăn một bữa cơm, khi trời đã thực sự tối đen rồi, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo mới về tới khách sạn.

Vừa vào phòng, Lộ Gia Bảo gục xuống sofa: “Mệt chết mất, đi bộ xa như vậy.”

Hồng Chính Minh ngồi xuống bên người cậu: “Bảo em ngồi xe em lại không chịu.”

“Bởi vì đang rất hưng phấn không muốn ngồi xe.” – Dựa người vào sofa, Lộ Gia Bảo gác chân lên đùi Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh bắt lấy cổ chân cậu: “Bảo Bảo, chân có đau không?”

“Rất tốt.”

“Anh xoa bên ngoài nên không có cảm giác, em thấy sao?”

“Lòng bàn chân có đau một chút.”

Hồng Chính Minh cầm chân Lộ Gia Bảo, nhẹ nhàng xoa bóp, vừa niết vừa hỏi: “Thế nào, có thoải mái không?”

Lộ Gia Bảo kêu to: “A, nhẹ một chút, đau em.”

“Em mệt quá rồi, ấn một chút sẽ đau, ngày mai sẽ không sao.” – Xoa xoa nắn nắn, Lộ Gia Bảo vịn vịn – “Ngửa, đừng cù em.”

“Ai cù em? Là do em quá mẫn cảm, nên mới thấy ngứa thôi.” – Tuy nói thế, nhưng Hồng Chính Minh vẫn cố tình cù vào lòng bàn chân Lộ Gia Bảo.

Lộ Gia Bảo cố gắng tránh né, Hồng Chính Minh lại kéo cậu về sô pha.

Một tay cầm chân Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh nhìn cậu, trong đôi mắt ôn nhu lộ ra khát vọng sáng ngời.

Lộ Gia Bảo từ từ ngồi xuống, nở nụ cười ôn nhu, dựa vào ngực Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh ôm chặt thắt lưng Lộ Gia Bảo, tiến gần đến, hôn lên môi cậu sau đó chậm rãi cởi tất của Lộ Gia Bảo.

Bàn chân đỏ hồng bị tay Hồng Chính Minh giữ lấy, độ ấm truyền từ lòng bàn chân đến khiến cho Lộ Gia Bảo đỏ mặt, cậu vui khuôn mặt đỏ bừng vào ngực Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, để cậu khóa gối lên ngực mình, sau đó cởi quần áo cậu.

Lộ Gia Bảo chôn mặt vào đầu vai Hồng Chính Minh, khẽ nói: “Đến phòng ngủ được không? Ở đây, xấu hổ lắm.”

“Không sao đâu. Anh đã treo thẻ xin đừng làm phiền rồi, từ giờ đến sáng mai tuyệt đối sẽ không có người đến. Giờ chỉ còn có hai ta thôi.”

Cúi đầu, Hồng Chính Minh nhẹ nhàng cắn lên xương quai xanh của Lộ Gia Bảo, một bàn tay giữ chặt thắt lưng cậu, một bàn tay lần theo xương sống đi xuống, dừng lại ở khe mông.

Lộ Gia Bảo ngại ngùng, thở hổn hển, khẽ vịn vịn thân mình, không muốn để cho Hồng Chính Minh nhìn thấy khuôn mặt cậu lúc này, liền gác cằm lên vai Hồng Chính Minh

Một ngón tay của Hồng Chính Minh khẽ nhu lộng bên ngoài nụ hoa đang khép kín, đợi đến khi Lộ Gia Bảo thích ứng rồi, ngón tay mang dịch bôi trơn mới chậm rãi đi vào, nội vách mềm mại lập tức quấn lấy ngón tay anh, chặt chẽ không buông.

“Đau không em?” – Hồng Chính Minh ghé vào tai Lộ Gia Bảo hỏi.

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, vừa thở dốc vừa lắc đầu.

Vừa vuốt ve lưng cùng mông của Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh vừa động ngón tay, hi vọng người trong lòng có thể nhanh chóng tiếp nhận mình.

Ngón tay thâm nhập càng sâu, thanh âm của Lộ Gia Bảo càng thêm mê người, theo nhịp điệu đưa đẩy của ngón tay mà chậm rãi đóng đưa eo tặn sâu trong cơ thể nổi lên khoái cảm khiến cậu càng muốn tiếp xúc sâu hơn.

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, để cậu dựa lưng về phía mình, sau đó đỡ lấy thắt lưng cậu, chậm rãi ngồi xuống.

Sớm quen với thân thể đối phương, thời điểm bị xỏ xuyên thật sâu, nội vách bị kích thích mãnh liệt không ngừng co rút, kích thích cùng khoái hoạt khó có thể nói thành lời khiến cho Lộ Gia Bảo nức nở rơi lệ.

“Bảo Bảo, rất đau sao em?” – Hồng Chính Minh dừng chuyển động, nhẹ nhàng hỏi.

Lộ Gia Bảo lắc đầu.

“Có thể chứ.....?”

Lộ Gia Bảo ôm lấy cánh tay Hồng Chính Minh ý bảo anh có thể tiếp tục.

Tiếng thở dốc ngọt ngào không ngừng vang lên trong phòng.

Tận lực ôn nhu yêu thương người mình yêu, Hồng Chính Minh lại ôm cậu đến phòng tắm để tẩy rửa. Nhìn Lộ Gia Bảo ánh mắt mỗi một tựa vào bồn tắm, Hồng Chính Minh lại nhin không được hôn lên hai má phiem hồng của cậu.

Hồng Chính Minh ôm Lộ Gia Bảo đã ngủ từ trong phòng tắm đi ra, nhìn bộ dáng say ngủ của ‘vợ’, Hồng Chính Minh kéo cậu vào ngực. Lộ Gia Bảo như chú thỏ con nép mình vào ***g ngực Hồng Chính Minh, tay ôm chặt lấy anh không rời.

Kết thúc chuyến du lịch mười lăm ngày tại Tây Ban Nha, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo cùng nhau trở về Hương Đảo. Đúng dịp Quốc khánh được nghỉ dài hạn, nên hai người có thể rảnh rỗi bên nhau thêm một tuần.

Mỗi ngày, Hồng Chính Minh ngoài ở nhà nghỉ ngơi, xem TV, nói chuyện phiem với Lộ Gia Bảo ra, thì việc còn lại chính là ngồi trước máy tính chế tác những cảnh quay anh có được tại Tây Ban Nha, tự làm thành một bộ phim cho riêng mình.

Xem qua một đoạn ngắn của phim, Lộ Gia Bảo rất khen ngợi: “Thật tuyệt, cảm giác như được đi lần nữa vậy, anh quay đẹp thật, tựa như là chính mình được đến đó vậy.”

“Được đúng không? Chờ tất cả xong xuôi, anh sẽ lưu lại làm kỉ niệm.”

Sau khi kì nghỉ dài hạn kết thúc, Hồng Chính Minh đi làm, mang một số quà lưu niệm đi cho mọi người.

Lộ Gia Bảo bắt đầu lo lắng, cậu băn khoăn không biết có nên đi học một khóa đào tạo đầu bếp hay không.

Đối với ý tưởng này, Hồng Chính Minh rất ủng hộ: “Đi đi, học xong rồi tìm việc cũng không muộn mà.”

Lộ Gia Bảo liền đăng kí một khóa học nấu ăn trong ba tháng.

Hồng Chính Minh có chút không hiểu: “Ba tháng thôi à? Thời gian quá ngắn.”

“Vậy là đủ rồi. Em đã có cơ bản rồi, hiện tại chủ yếu là học thêm kiến thức thôi, ba tháng là đủ.”

Hồng Chính Minh nghi hoặc hỏi: “Như vậy sẽ không sao chứ?”

“Đương nhiên, đồ ăn em nấu không ngon sao?”

“Không phải. Nhưng nếu là anh, học ba năm chưa chắc có thể.”

Lộ Gia Bảo rất tự tin: “ Em thấy ba tháng là đủ rồi, sau đó cần phải đi thực tế. Kì thật nấu ăn cũng là một công việc trời cho, không phải nói chỉ cần đi học là được, cái quan trọng nhất là có thể tự nghĩ ra công thức nấu ăn.”

“Đúng, như món canh gà lần trước em nấu đó, ăn rất ngon.”

Lộ Gia Bảo cười: “Đó là ếch nấu thập cẩm, anh đúng là không có duyên với nhà bếp.”

Lúc này đây, Lộ Gia Bảo rất hi vọng có thể học thêm được nhiều điều, sau đó tìm một công việc tốt, có thể cùng Hồng Chính Minh chia sẻ trách nhiệm với gia đình.

Mỗi ngày, Lộ Gia Bảo lại cùng Hồng Chính Minh ra ngoài, anh đi làm, còn cậu đi học.

Hồng Chính Minh phát hiện, giấy nhớ của Lộ Gia Bảo ngày càng nhiều, lại mua thêm không ít giáo trình lẫn đĩa CD dạy nấu ăn.

Cuối tuần, Lộ Gia Bảo thực hành ngay tại nhà.

Một buổi sang thức dậy, Hồng Chính Minh vừa dậy đã ngửi thấy mùi, đi đến phòng bếp, phát hiện Lộ Gia Bảo đang nấu cháo.

Nhìn thấy Lộ Gia Bảo mặc tạp dề trắng, trán nhỏ mồ hôi, Hồng Chính Minh thấy cực kì đáng yêu. Nhẹ nhàng đi đến, ôm lấy Lộ Gia Bảo từ phía sau, Hồng Chính Minh dán mặt vào tai Lộ Gia Bảo: “Bảo Bảo, em thực đáng yêu.”

Lộ Gia Bảo cố trốn tránh.

Hồng Chính Minh nhìn nồi cháo, thèm thường: “Nấu món gì thế? Cháo hải sản?”

“Vâng, anh đi rửa mặt đi rồi mới được ăn.”

Hồng Chính Minh siết chặt tay, ôm Lộ Gia Bảo vào ngực: “Anh nếm một chút trước.”

Lộ Gia Bảo lấy một thìa nhỏ cho anh: “Cẩn thận nóng.”

Hồng Chính Minh ăn cháo: “A, ngon quá.” – Sau đó nhanh chóng chạy bay vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

Biết Lộ Gia Bảo đi học nấu ăn, đám bạn bè thường xuyên đến nhà ăn cơm, đặc biệt là hai người chưa có gia đình là Vương Tề và Tiểu Hà, có đôi khi còn mang cả rượu đến, cùng nhau ăn cơm, xem bóng đá tường thuật trực tiếp.

Hồng Chính Minh đem những đoạn video quay được khi đi du lịch chế tác thành một bộ phim ngắn, làm thành đĩa CD để giữ làm kỉ niệm.

An Đình thấy được, liền đến nhà xem. Xem xong, cô hết lời khen ngợi: “Quay rất đẹp, cảm giác như là tôi cũng được đi Tây Ban Nha vậy.”

“Thật không tồi, một kỷ niệm rất tuyệt.”

“Chị cũng muốn một cái, in cho chị một bản đi.”

Hồng Chính Minh in thêm vài bản, tặng cho các đồng nghiệp.

Tiến Nhạc xem xong, nói với Hồng Chính Minh: “Chính Minh, phim nhựa này rất tốt, cậu không ngại nếu tôi đem nó biến thành tư liệu sống chứ?”

Hồng Chính Minh đồng ý: “Nếu có thể ứng dụng được, thì anh cứ dùng đi.”

Tết Nguyên Đán sắp đến, Lộ Gia Bảo cũng đã học gần xong chương trình nấu ăn, cũng đã tìm được công việc ở một khách sạn. Thu nhập lúc này của cậu so với trước tăng hơn hẳn, tuy vui vẻ, nhưng Lộ Gia Bảo vẫn cảm thấy có tâm sự.

Nếu có thể cùng cha mẹ Hồng Chính Minh ăn Tết, Lộ Gia Bảo nghĩ là anh sẽ vui vẻ hơn, nên đã bàn chuyện này với anh. Hồng Chính Minh vuốt tóc Lộ Gia Bảo: “Anh nghĩ, chúng ta còn cần nhiều thời gian.”

Suy đi nghĩ lại, Lộ Gia Bảo nhân lúc Hồng Chính Minh tăng ca cuối tuần, cậu đến Bắc Vệ Tinh thành, hẹn bác gái ra gặp mặt.

“Chính Minh có khỏe không?” – Hồng mẫu hỏi.

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Anh ấy tốt lắm, chỉ có điều là công việc bận rộn.”

Hồng mẫu nhẹ nhàng gật đầu: “Bác biết có cháu chăm sóc cho nó, bác cũng yên tâm.”

Lộ Gia Bảo nhìn Hồng mẫu, khe khẽ hỏi: “Bác gái, sắp đến Tết rồi, Chính Minh đến gặp hai bác được không?”

“Đương nhiên là được. Nhưng mà nó có đồng ý không?”

Lộ Gia Bảo sợ hãi biện bạch: “Cháu không rõ, cháu cũng chưa nói cho anh ấy biết....”

Hồng mẫu mỉm cười ngắt lời cậu: “Gia Bảo, bác biết, bác biết là cháu không phải là đứa nhỏ như vậy. Chính Minh không về là vì chính nó không muốn về.”

” Cháu sẽ nói với anh ấy, buộc anh ấy về thăm các bác có được hay không? Bác gái, bác không nên tức giận, chúng cháu Chúng cháu chỉ hi vọng là có thể được ở bên nhau.” – Lộ Gia Bảo ngược mắt nhìn Hồng mẫu – “Nếu không có Chính Minh, cháu không biết hiện tại cháu sẽ thế nào.”

Hồng mẫu suy nghĩ một chút: “Bác muốn đến đó xem hai đứa ở thế nào, được chứ?”

Lộ Gia Bảo mạnh mẽ gật đầu: “Được. Cháu luôn chào đón bác.”

Lại đến cuối tuần, Lộ Gia Bảo đón Hồng mẫu đến thăm, nhìn thấy mẹ, Hồng Chính Minh vừa kích động lại vừa có chút ngượng ngùng.

Hồng mẫu nhìn xung quanh đánh giá một lượt, thấy nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, sạch sẽ chỉnh tề, biết tất cả các vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại, gạo củi mắm muối của Hồng Chính Minh đều được Lộ Gia Bảo lo lắng chu đáo, bà rất yên lòng. Trong ấn tượng của Hồng mẫu, Lộ Gia Bảo vẫn là một cậu bé ngoan, biết làm việc nhà, nấu ăn ngon, lại hiểu biết tiết kiệm, so với nhiều cô gái khác, Lộ Gia Bảo còn tốt hơn nhiều.

Ba người cùng nhau ăn cơm, Hồng mẫu tán thưởng: “Gia Bảo nấu ăn càng ngày càng ngon.”

Hồng Chính Minh gật đầu: “Đúng vậy, so với nhà hàng bên ngoài còn ngon hơn. Gia Bảo còn học qua một lớp chuyên môn về đầu bếp rồi.”

Hồng mẫu hỏi: “Gia Bảo, hiện tại cháu làm việc ở đâu?”

“Tại một khách sạn ạ.”

“Công việc chắc vất vả lắm.”

Lộ Gia Bảo cười: “Rất tốt ạ. Chia làm hai ca, nửa tháng làm ca ngày, nửa tháng làm ca tối.”

“Hai đứa phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Ăn cơm xong, Hồng mẫu ngồi trên sofa uống nước trà, bà xem xét căn nhà này, tuy rằng chỉ là căn hộ bình thường, nhưng lại rất có cảm giác gia đình, mặc dù đồ đạc bài trí trong nhà cũng không tính là sang trọng. Nhìn hai đứa con trai quan tâm chăm sóc lẫn nhau, ôn nhu mềm mại, Hồng mẫu cảm thấy rất yên tâm. Kỳ thật nếu không phải là lo lắng vì giới tính của Lộ Gia Bảo, Hồng mẫu vẫn cảm thấy vừa lòng khi Hồng Chính Minh có Lộ Gia Bảo bầu bạn.

Hồng Chính Minh đem đĩa CD đợt đi du lịch cho mẹ xem. Nhân dịp Lộ Gia Bảo không ở trong phòng khách, Hồng mẫu nhỏ giọng hỏi con trai: “Chính Minh, con với Gia Bảo, hai đứa..... Hai đứa vẫn định như thế mãi sao?”

Hồng Chính Minh gật đầu: “Mẹ, Gia Bảo là người như thế nào mẹ cũng biết, con thích cậu ấy, con yêu cậu ấy, con muốn cùng chung sống với cậu ấy. Mẹ, mẹ cũng thấy đấy, chúng con sống rất tốt, Gia Bảo luôn chăm sóc con. Mà mẹ với cha cũng vẫn thích Gia Bảo còn gì?”

Hồng mẫu không nói gì, sau đó bà nhẹ nhàng gật đầu.

Hồng Chính Minh ôm mẹ: “Cảm ơn mẹ.”

Lúc gần đi, Hồng mẫu ôm Lộ Gia Bảo: “Gia Bảo, Chính Minh phiền con chăm sóc rồi, đứa nhỏ này luôn hiếu động, không biết cái gì đúng, cái gì sai, lại không biết làm việc nhà, còn không biết cách tiêu tiền, con thay bác quản lý nó cho tốt.”

Chiếm được cảm thông của người nhà, Hồng Chính Minh lần Lộ Gia Bảo đều phi thường vui vẻ.

Tiền Nhạc cần một ít hình ảnh phong cảnh để làm một bộ phim ngắn, ông nhớ đến đĩa CD du lịch của Hồng Chính Minh, vì thế liền mang đến đài truyền hình, tìm một số hình ảnh có thể dùng. Trùng hợp là phó tổng biên tập đài truyền hình lại đến đây, thấy được đoạn phim Tiền Nhạc đang xem.

Đứng ở một bên nhìn, Phó tổng biên tập hỏi: “Đây là phim nhựa sao? Cảnh quay không tồi, rất có đặc sắc.”

Tiền Nhạc giải thích: “Là Hồng Chính Minh quay. Sau khi đi công tác về cậu ấy xin nghỉ phép đi Tây Ban Nha du lịch, đến mỗi nơi cậu ấy đều ghi hình lại, sau đó về làm thành một bộ phim nhựa, định để làm kỷ niệm. Tôi thấy phong cảnh nước ngoài rất đẹp, nên bảo cậu ấy để tôi tham khảo hoặc làm tư liệu sống.”

Phó tổng biên tập gật đầu: “Quay phim rất đẹp.”

“Chính Minh là học chính quy ra, cảm giác quay phim rất tốt. Cảm giác của đoạn phim này rất chân thật, làm cho người xem có cảm giác như là mình cũng đang đứng tại đó vậy, mấy người chúng tôi xem xong đều bảo là muốn đi du lịch Tây Ban Nha một chuyến.”

Phó tổng biên tập gật đầu.

Tết Nguyên Đán, Hồng Chính Minh mời cha mẹ cùng đi du lịch Côn Minh. Đương nhiên là Lộ Gia Bảo cũng đi cùng.

Gặp lại Lộ Gia Bảo, Hồng phụ cũng không còn phần nộ như trước. Hồng mẫu đã đem chuyện hai đứa con ở chung nói cho ông.

Hồng phụ xem như là ngầm đồng ý lựa chọn của con trai.

Một nhà bốn người cùng đến Côn Minh thăm Thạch Lâm, lại đi du lịch Thế Bác Viên, ăn mì sợi, thăm chợ hoa, trải qua một quãng thời gian rất vui vẻ. Nhìn Lộ Gia Bảo cùng Hồng Chính Minh quan tâm, ý lại lẫn nhau, Hồng phụ trong lòng rất cảm thán. Nếu lúc trước Hồng Chính Minh không ở cùng Lộ Gia Bảo, không biết giờ Lộ Gia Bảo sẽ thế nào; nếu không phải là Lộ Gia Bảo chăm lo cho Hồng Chính Minh, liệu Hồng Chính Minh có thể trở thành người có trách nhiệm như bây giờ không.

Hiện tại Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo cứ mỗi tháng lại đến Bắc Vê Tinh thành thăm cha mẹ. Công việc, gia đình, tình cảm đều ổn định khiến hai người có cảm giác sau cơn mưa trời lại sáng. Hồng Chính Minh không còn là con người làm việc lười biếng như trước, Lộ Gia Bảo cũng không còn một mình cô đơn dưới ánh đèn được, hết thấy đều rất tuyệt vời.

10. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 10

Hôm nay, sếp gọi Hồng Chính Minh lên văn phòng, Hồng Chính Minh không biết có chuyện gì, lo lắng ngồi nghe.

“Chính Minh, chúng ta cùng với một cổ đông lớn của đài truyền hình Thượng Hải góp vốn làm ăn, mới mở một lớp dàn dựng sân khấu.”

Hồng Chính Minh cười: “Chà, bây giờ đang hưng thịnh công việc dàn dựng sân khấu đó!”

“Đúng vậy, bây giờ đúng là thời kì dàn dựng sân khấu huy hoàng, nhưng cùng đòi hỏi những người chuyên nghiệp, nắm bắt được thị hiếu chắc chắn sẽ phát huy tốt. Bây giờ chuyện này cần xem xét, dự định thành lập một đội.”

Hồng Chính Minh mơ hồ đoán được ý định của sếp là muốn gì.

“Sân khấu mới ở Thượng Hải đã chọn được địa điểm rồi, giai đoạn này dự án rất nhiều, công việc cũng đã phân công hết cho mọi người, chỉ còn thiếu một vị trí quản lý, ý của tôi là muốn cậu qua Thượng Hải.”

Hồng Chính Minh: “Hả?” một tiếng, “Muốn em làm trâu bò khai hoang sao?”

Sếp cười: “Đúng vậy, cũng có thể nói như vậy. Ban đầu bắt đầu rất vất vả nhưng về sau sẽ tốt hơn.”

Hồng Chính Minh sờ ót mình nói: “Vì sao lại là em?”

“Phó dàn dựng đã xem qua VCD phim của cậu ở Tây Ban Nha, sau đó mới đề cử cậu. Chúng ta sẽ tuyển thêm một nhóm người mới nữa. Bên Thượng Hải cũng có mấy người lão làng cũng bắt tay xây dựng khán đài.”

“Việc này em cần suy nghĩ đã.”

Sếp nói những lời đầy thành khẩn: “Chính Minh, tuy rằng làm trâu khai hoang nhưng mà cậu xem qua hợp đồng sẽ cảm thấy không thất vọng đâu! Phó dàn dựng đã xem những ảnh chụp của cậu, cảm thấy cần phải bồi dưỡng cậu. Khán đài mới chỉ cần tiết mục là chính, cần những hình ảnh sống động cảm động người khác.

Tôi nghĩ cậu là phù hợp, đối với cậu đó còn là cơ hội tốt, đồng thời còn tạo cho mình cuộc sống tốt. Cậu còn chưa kết hôn, có cái gì vướng bận chứ?” – Nói xong, vỗ vỗ vai Chính Minh – “Tiểu tử, cố gắng lên.”

Hồng Chính Minh còn chần chờ. Nếu trước kia cậu sẽ đồng ý ngay, nhưng bây giờ.. làm sao để Lộ Gia Bảo ở một mình chứ?

Hồng Chính Minh thấy số tiền đó cảm thấy vui vẻ, đi nói chuyện với An Đình

An Đình nghe xong thì cười: “Cậu không cần buồn vì không có bạn, Vương Tề chắc chắn cũng được phái đi. Hai người các cậu đều đi Thượng Hải, ở sân khách tác chiến phải cố gắng lên.”

Hồng Chính Minh nhăn mặt: “Ai nói với chị chuyện này?”

“À, không yên lòng vì Bảo Bảo sao?”

Hồng Chính Minh gật đầu: “Đương nhiên.”

An Đình cười vỗ vai Hồng Chính Minh nói: “Được, cậu nên lo lắng cho cậu ấy, không có Bảo Bảo chăm sóc, cậu cũng không biết nấu cơm, việc nhà cũng không biết làm, xem ra kỳ này Tiểu Bạch lo lắng cho cậu thì có.”

“Nhưng tôi chỉ lo lắng cho Bảo Bảo thôi.”

An Đình cười.

Bởi vì yêu một người thì luôn luôn cảm thấy người đó rất nhỏ bé, rất ngốc, nhất định phải tự mình cẩn thận bỏ vào lòng bàn tay che chở, chăm sóc.

Nếu như không thương một người, sẽ cảm thấy hẫng giơng, không có gì không làm được

Tối cuối tuần, Hồng Chính Minh về nhà, chuẩn bị bàn bạc cùng Lộ Gia Bảo. Hai người ngồi đối diện trên sofa, Hồng Chính Minh mới chậm rãi nói: “Mấy hôm trước, cấp trên tìm anh nói chuyện.”

“Đi công tác sao?” – Lộ Gia Bảo hỏi.

Hồng Chính Minh lắc đầu

“Vậy thì làm gì?”

“Là chuyện đài bên anh hợp tác với đài Thượng Hải mở một sân khấu mới bên Thượng Hải, cần điều một nhóm nhân viên sang đấy.”

Lộ Gia Bảo nhìn Hồng Chính Minh: “Anh phải..... đi Thượng Hải?” – Hồng Chính Minh gật đầu.

“Vậy đi bao lâu?”

“Hợp đồng ghi là ba năm. Cấp trên nói nếu anh xung phong đi, làm tốt, có thể ở lại Thượng Hải luôn.”

Lộ Gia Bảo kinh ngạc hỏi: “Anh phải..... rời khỏi Hương Đảo?”

“Anh còn chưa quyết định, anh nghĩ là nên bàn với em.”

Lộ Gia Bảo cúi đầu: “Chúng ta..... Chúng ta mới bên nhau chưa lâu.”

Hồng Chính Minh ngồi xuống bên Lộ Gia Bảo, nắm vai cậu: “Anh biết, anh cũng không muốn xa em, anh không yên tâm để em lại một mình, cho nên anh chưa quyết định, tuy rằng anh biết đây là cơ hội tốt.... Anh nghĩ nên bàn bạc với em.”

Lộ Gia Bảo nhìn Hồng Chính Minh, chân thành nói: “Anh đi đi.”

“Cái gì?”

“Anh nên đi Thượng Hải, đó là cơ hội tốt, anh không cần lo lắng cho em, em sẽ tự biết chăm sóc bản thân mình. Hơn nữa, hai bác cũng cần có người chăm lo, sau khi anh đi, em sẽ thường xuyên đến thăm hai người, anh không cần lo lắng.”

Hồng Chính Minh hỏi: “Em đồng ý để anh đi?”

“Đương nhiên, vì sao lại không? Đây là cơ hội rất tốt.”

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo: “Bảo Bảo, anh biết đây là cơ hội, nhưng mà anh không yên tâm về em, anh cũng không muốn xa em.”

Lộ Gia Bảo gục đầu vào ngực Hồng Chính Minh, lắc đầu: “Không việc gì, em sẽ không sao đâu, anh cứ đi đi. Anh không cần lo lắng.” – Lộ Gia Bảo hiểu rất rõ, nếu mất cơ hội lần này, Hồng Chính Minh sẽ khó có cơ hội lần sau, nhưng mà anh ấy lại không yên tâm về cậu, không muốn chia xa, thế nên cậu phải thực cứng rắn.

Hồng gia ở Bắc Vệ Tinh Thành, Hồng phụ Hồng mẫu cũng biết tin Hồng Chính Minh sắp sửa đi Thượng Hải.

Hồng phụ dặn dò con trai: “Ở bên đó làm gì cũng phải cẩn thận, chuyên tâm công tác, chú ý giữ gìn thân thể.”

“Vâng ạ.”

Hồng mẫu hỏi Lộ Gia Bảo: “Con thật muốn nó đi?”

Lộ Gia Bảo gật đầu: “Vâng, Chính Minh cũng không muốn bỏ qua cơ hội này.”

“Nhưng bác vẫn không yên tâm về nó.”

“Ở đó có đồng nghiệp của anh ấy, mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau, bác cứ yên tâm. Con sẽ thường xuyên đến thăm hai bác, Chính Minh không có nhà, con sẽ chăm sóc hai bác.”

Hồng mẫu gật đầu: “Bác biết, kỳ thật bác tin tưởng con hơn là Chính Minh, cho nên bác mới không yên tâm về nó.”

Để ý thấy ánh mắt của con trai không muốn rời Lộ Gia Bảo, Hồng mẫu hiểu được, chia cách với hai người lúc này chính là một thử thách.

Giữa tháng sáu Hồng Chính Minh rời Hương Đảo đến Thượng Hải công tác. Vừa đến nơi, anh lập tức gọi điện cho Lộ Gia Bảo báo bình an.

Lộ Gia Bảo hỏi: “Anh ở thế nào? Ăn có ngon không?”

Hồng Chính Minh cười nói: “Anh ở ký túc xá của đài truyền hình, cùng với bốn đồng nghiệp khác, buồn cười là cả bốn người đều không nấu cơm.”

“Anh ăn quán có được không?”

“Được mà, khẩu vị bên này thanh đạm, nhưng mà lại ngọt, nhưng vẫn có thể ăn được.”

Ngừng một chút, Lộ Gia Bảo chậm rãi nói: “Bộ vé xem bóng đá kia, chúng ta còn chưa xem hết tất cả các trận đấu.”

Hồng Chính Minh trầm mặc. Vốn anh đã nghĩ là có thể cùng Gia Bảo đi xem tất cả các trận mùa giải này của đội Minh Châu trên sân nhà. Mà bộ vé đó lại là quà của Gia Bảo tặng cho anh.

“Vậy một mình em đi xem có được không?”

“Không có.”

“Vé đâu? Làm gì bây giờ?”

“Em muốn giữ lại làm kỉ niệm.”

Đầu bên kia, Hồng Chính Minh nhẹ giọng nói: “Bảo Bảo, anh nhớ em.”

“Em cũng thế.”

“Đi dạo phố với mọi người, đến nơi nào anh cũng nghĩ, giá như lúc này có em ở bên thì tốt quá.”

“Ba năm sẽ rất nhanh thôi. Anh không cần lo lắng cho em. Hai bác cũng rất khỏe, anh đừng lo lắng, cứ chuyên tâm công tác.”

“Bảo Bảo, cảm ơn em.”

Thời gian cứ vậy trôi đi từng ngày, từng ngày.

Xa cách cùng thương nhớ.

Tuy rằng mỗi ngày đều nói chuyện qua điện thoại, nhưng mà Hồng Chính Minh vẫn thấy chưa đủ. Anh vốn định là khi nghỉ dài hạn có thể về thăm cậu, nhưng công việc ở đài bận rộn, không có thời gian, đành phải từ bỏ.

Mỗi tối, khi ngồi xe bus về nhà, Hồng Chính Minh ngắm cảnh hai bên đường. Thượng Hải là thành phố hoa Bạch Ngọc Lan [1], rất nhiều cột đèn đường được thiết kế theo mẫu là hoa Bạch Ngọc Lan, nhìn ánh đèn ngoài cửa sổ, Hồng Chính Minh vẫn luôn nghĩ: ‘Dưới cùng một bầu trời, ở thành phố kia, người mình yêu có giống như trước không, có còn đứng dưới cột đèn nơi góc đường Trữ Tĩnh kia chờ mình hay không.’

Mỗi khi nghĩ đến, Hồng Chính Minh lại thấy đau lòng, cuối cùng thì anh cũng hiểu được cảm giác yêu thương nhớ một người là như thế nào.

Cả đời này, anh không thể quên được bóng hình đợi anh dưới cột đèn kia.

Trước lễ Giáng sinh, đài truyền hình được nghỉ sớm. Khi tan tầm, dường như là nhớ ra điều gì, Vương Tề đưa tờ giấy cho Hồng Chính Minh: “Chính Minh, tan tầm cậu đến chỗ này một chút nhé.”

Hồng Chính Minh nhận tờ giấy: “Cái gì thế? Có chuyện gì sao?”

“Hình như là có tư liệu sống muốn cậu đi lấy. Tóm lại cậu đến thì sẽ biết.”

Hồng Chính Minh rầu rĩ gật đầu: “Biết rồi.”

Xóc ba lô, Hồng Chính Minh lên xe, đến địa chỉ được ghi trên giấy. Đó là một khu dân cư gần đài truyền hình, gần với ga tàu điện ngầm, giao thông rất thuận lợi.

Tìm được đến khu nhà đấy rồi, nhìn lên tòa lầu, Hồng Chính Minh cảm thấy có chút nghi vấn, có phải đúng là đến đây để lấy tư liệu sống không? Nơi này không biết là sẽ lấy được gì đây.

Cửa mở. Hồng Chính Minh nhìn thấy người ra mở cửa. Trước mặt là một thanh niên, nhỏ gầy, cao đến cằm Hồng Chính Minh, khuôn mặt rất được, như là nhân vật trong truyện tranh vậy, gương mặt búp bê, tóc nâu, mắt to, lông mi dài, gương mặt nhỏ nhỏ, cằm hơi nhọn.

Hồng Chính Minh không khỏi cảm thán, người này thật giống Gia Bảo nhà mình.

Thanh niên trước mặt kêu lên: “Chính Minh.”

Hồng Chính Minh lại cảm thán thêm lần nữa: Không ngờ cả giọng nói cũng giống.

“Chính Minh.”

Hồng Chính Minh cẩn thận đánh giá người trước mặt: “A, Bảo Bảo?” – Anh vẫn còn hơi nghi ngờ.

“Chính Minh.”

Hồng Chính Minh cuối cùng cũng thấy rõ là Lộ Gia Bảo đang đứng trước mặt mình, anh lập tức lao đến, ôm chặt lấy người trước mặt: “Bảo Bảo, là em!”

Chia cách đã lâu, đến khi gặp lại khiến hai người ôm nhau mãi không thôi.

“Bảo Bảo, sao em lại ở đây?” – Hồng Chính Minh vui vẻ hỏi thăm.

“Giáng Sinh mà, em xin nghỉ đến đây thăm anh.”

Hồng Chính Minh tươi cười: “A, hóa ra là Vương Tề gạ anh.”

“Để cho anh bắt ngờ mà.”

Lộ Gia Bảo đứng lên: “Chính Minh, anh có đói bụng không?”

Hồng Chính Minh gãi gãi đầu: “A, đúng là có đói.”

Lộ Gia Bảo dẫn anh vào bàn ăn: “Đến thử xem tay nghề của em thế nào, có ngon bằng đầu bếp ở Thượng Hải không?”

Hồng Chính Minh vừa ăn cơm, vừa khen không ngớt: “Vẫn là Bảo Bảo của anh nấu ăn ngon nhất.”

“Hai bác đều khỏe, anh không cần lo lắng. Hai bác bảo em phải chăm sóc anh cho tốt.”

“Cảm ơn em, anh cũng không sao, chỉ là công việc bận rộn một chút thôi.”

Hồng Chính Minh vừa ăn cơm vừa đánh giá căn phòng: “Nơi này là nhà ai vậy? Sao em không ở khách sạn?”

Lộ Gia Bảo cười: “Ở khách sạn đắt lắm, tạm thời ở nhờ đây cũng được.”

“Em xin phép nghỉ có sao không? Giáng sinh không phải là rất bận sao?”

“Được mà. Em đã đề nghị trước rồi.”

Ăn cơm cùng Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh cảm thấy giống như trước kia, khoảng thời gian tuyệt vời mà hai người ở cùng nhau.

Một căn phòng đơn giản, nhưng lại có cảm giác gia đình ấm cúng, thân thiết.

Ăn cơm xong, Lộ Gia Bảo ở phòng bếp dọn dẹp, Hồng Chính Minh ngồi ở sofa xem tivi. Có lẽ là do công việc hôm nay quá mệt mỏi, có lẽ là do ở đây rất thoải mái, anh ngủ luôn ở trên sofa. Lộ Gia Bảo đi đến, nhìn thấy Hồng Chính Minh đang say ngủ trên sofa, trong mắt cậu hiện lên một tia ôn nhu say đắm, cậu cầm gối đầu đến, chỉnh cho Hồng Chính Minh nằm tốt, lại đắp chăn cho anh, sau đó tắt điện, chỉ để lại một đèn bàn nho nhỏ.

Nhìn Hồng Chính Minh ngủ bình thản, tựa như một đứa trẻ, Lộ Gia Bảo nở nụ cười, nhẹ nhàng gạt tóc trên trán anh, vuốt người, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, còn mình thì ngồi trên sàn nhà, đầu tựa vào vai anh, nhắm mắt lại.

Đến gần mười hai giờ đêm, Hồng Chính Minh đột nhiên tỉnh lại. Dưới ánh sáng của chiếc đèn bàn mờ nhạt, anh nhìn thấy Lộ Gia Bảo ghé vào vai mình. Nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu, Hồng Chính Minh khẽ gọi: “Bảo Bảo, Bảo Bảo.”

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, dụi mắt: “Chính Minh, anh tỉnh?”

“Anh tự nhiên lại ngủ mất, thật là, vốn đang có rất nhiều chuyện muốn nói với em.”

“Không sao, anh cũng mệt mỏi mà.”

Hồng Chính Minh ngồi dậy.

Lộ Gia Bảo ngồi xổm trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Chính Minh, muộn rồi, anh có phải về không?”

Hồng Chính Minh nhìn Lộ Gia Bảo: “Không sao, không về cũng không việc gì.”

“Thật sự? Không cần quay về cũng không sao?”

Hồng Chính Minh xốc chăn lên: “Đương nhiên, không về cũng không việc gì.”

Lộ Gia Bảo mỉm cười, chủ động tới ngồi trên người Hồng Chính Minh, ôm lấy cổ anh. Hồng Chính Minh luồn tay vào áo cậu. Ngón tay quen thuộc vuốt ve làn da làm cho Lộ Gia Bảo không khỏi say mê nhắm mắt lại. Hồng Chính Minh ôm chặt vai Lộ Gia Bảo, mãnh liệt hôn cậu.

Kéo thảm quần lầy hai người, Hồng Chính Minh nói nhỏ: “Sofa này rất tốt, rất rộng rãi.”

Vùi mình vào lòng Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo trộm cười, cắn cắn tai anh.

Sáng sớm tỉnh lại, thấy Lộ Gia Bảo ngủ trong lòng mình, Hồng Chính Minh cảm thấy có cảm giác gì đó không xác định. Anh nhìn không được vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Gia Bảo, sau đó nhẹ hôn cậu, đến khi cậu tỉnh lại.

“Chính Minh.” – Lộ Gia Bảo mở đôi mắt còn đang mơ màng.

“Bảo Bảo.”

Tĩnh ngữ, Lộ Gia Bảo ghé vào ngực Hồng Chính Minh, tựa hồ có gì đó khó xử mở miệng: “Chính Minh, em có chuyện muốn nói với anh.”

“Cái gì?” – Ôm chặt lấy Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh hỏi.

“Em... Em xin thôi việc rồi.”

“Không sao, không thích thì sẽ không làm tốt, có thể tìm công việc mới.”

“Em tìm được công việc mới rồi.”

“Là nhà hàng nào?”

“Gọi là Việt Trần Hiên.”

“Nghe cũng được đấy, có gần đường Trữ Tĩnh không?”

Lộ Gia Bảo mân mê môi: “Cái đó..... Không ở Hương Đảo.”

“Cái gì?”

“Ở Thượng Hải, nhà hàng này ở Thượng Hải.”

Ánh mắt Hồng Chính Minh nhìn cậu như là không thể tin vào tai mình: “Cái gì?”

Lộ Gia Bảo nói chậm rãi từng chữ một: “Em nói, em tìm được công việc mới rồi, không ở Hương Đảo, ở Thượng Hải, từ cuối tuần trước em đến Thượng Hải làm việc.”

Nhìn Hồng Chính Minh ngây ngốc, Lộ Gia Bảo lo lắng hỏi: “Chính Minh, anh tức giận sao?”

Hồng Chính Minh nở nụ cười thật tươi, mạnh mẽ lắc đầu: “Không, anh không tức giận. Thật là tốt quá, chúng ta lại được ở cùng nhau ở Thượng Hải.”

Gắt gao ôm chặt lấy Lộ Gia Bảo, Hồng Chính Minh mạnh mẽ hôn lên đôi môi với khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu.

Lộ Gia Bảo cũng ôm lấy Hồng Chính Minh: “Chính Minh, em đã bàn bạc với hai bác rồi, hai người đều đồng ý để em đi Thượng Hải. Hai bác nói hai người ở Bắc Vệ Tinh Thành rất tốt, không cần chúng ta chăm sóc, hai người tự biết chăm lo lẫn nhau. Hai người đều lo cho anh, vì anh không biết tự chăm sóc bản thân. Cho nên hai bác đều đồng ý cho em đến Thượng Hải, hai bác bảo có em ở đây chăm sóc anh, họ cũng yên tâm hơn.”

Hồng Chính Minh ôm lấy Lộ Gia Bảo, nhìn xung quanh: “Ha, không trách anh cứ thấy có chỗ nào đó không đúng, sao nơi này lại giống ở nhà thế, anh cũng không hiểu sao em lại không tìm khách sạn. Thì ra là thế.”

“Em thuê căn hộ này rồi, em nghĩ chỉ hai chúng ta ở cũng vừa. Anh không cần về ký túc nữa, chuyển đến đây luôn đi.”

Hồng Chính Minh đồng ý: “Phải.”

Hồng Chính Minh mặt mày vui sướng đến đôi mắt, dọc đường đi đều cười, thấy có người cười mình, liền vội vàng ngậm miệng lại, nhưng mà không được bao lâu, lại cười không khép miệng được.

Vương Tề vừa nhìn thấy Hồng Chính Minh đã nói: “Thế nào? Có hay không?”

Hồng Chính Minh cười đầm nhẹ Vương Tề một cú: “Tiểu tử nhà cậu còn gạt tôi.”

Vương Tề vội trấn: “Cậu được tiện nghi rồi còn khoe mẽ, tôi mặc kệ, tóm lại sau này phải thường xuyên đến nhà cậu ăn cơm.”

“Đến đi, rất hoan nghênh cậu.”

Vương Tề vẻ mặt đề phòng: “Này, tôi không ăn đồ cậu làm đâu nhé.”

Hồng Chính Minh xua tay: “Yên tâm, ở cùng với Bảo Bảo, cậu ấy nhất định không cho tôi xuống bếp.”

Vương Tề hâm mộ gãi cằm: “Quá tốt nha, về sau tôi cũng phải tìm một đầu bếp mới được.”

Nói chuyện với lãnh đạo đài xong, Hồng Chính Minh chuyển ra ký túc, đến ở cùng Lộ Gia Bảo. Hai người chia cách nửa năm, cuối cùng cũng có thể ở bên nhau.

Buổi tối ngày sinh Khổng Tử [2], Hồng Chính Minh tan tầm liền nhanh chóng chạy đi. Đến trạm tàu điện ngầm, bước chân anh càng vội hơn. Đến khi ngẩng đầu, thấy dưới ngọn đèn đường cách đó không xa, là một dáng người quen thuộc. Lộ Gia Bảo đang đợi anh.

Hồng Chính Minh vội vàng chạy đến: “Bảo Bảo.”

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, mỉm cười: “Chính Minh.”

“Sao em lại chờ ở đây? Không phải anh bảo em ở nhà chờ sao?”

Lộ Gia Bảo cười nói: “Em muốn nhìn thấy anh sớm hơn một chút.”

Lúc này ngã tư đường đã sáng đèn, xung quanh đã nghe thấy những bản nhạc của ngày sinh Khổng Tử. Nhìn người yêu tươi cười trước mắt, Hồng Chính Minh chỉ cảm thấy hạnh phúc trào dâng.

Dưới ánh đèn đường, hai người ôm nhau thật chặt.

Chú thích:

[1] Bạch Ngọc Lan:

[2] Ngày sinh Khổng Tử: Ngày lễ Chúa Giêsu sinh ra đời, Trung Quốc gọi là Thánh Đản Tiết (nghĩa là ngày lễ mừng vị thánh sinh ra đời). Người Đài Loan thì gọi là Gia Đản Tiết. Họ quan niệm Khổng Tử mới là vị thánh, nên gọi mừng ngày sinh của Khổng Tử là Khổng Thánh Đản Tiết. Nhưng trên thực tế, khi nói đến Thánh Đản Tiết ai cũng hiểu là lễ sinh nhật của Chúa Giêsu

11. Bộ 3 - Đèn Đường Trên Phố - Chương 11

Hôm nay là ngày nghỉ, Hồng Chính Minh và Lộ Gia Bảo đều không phải đi làm, nên cả hai cùng ngủ nướng.

Khi Lộ Gia Bảo mở mắt, trời đã sáng rõ rồi, cậu quay người nhìn đồng hồ, phát hiện đã hơn chín giờ, nằm xuống giường, cậu thầm nghĩ, thật là ngủ rất ngon.

Hồng Chính Minh cũng tỉnh, thanh âm vẫn còn ngái ngủ hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“Chín giờ hơn.”

“Không sao, không phải đi làm, có thể ngủ thêm chút nữa.”

Trở mình trên giường, Lộ Gia Bảo tiến sát vào lòng Hồng Chính Minh, đầu dựa vào ngực anh, nghe được tiếng tim đập, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc. Bất gặp ánh mắt của Hồng Chính Minh, Lộ Gia Bảo vươn tay vuốt ve hai má anh, Hồng Chính Minh nhanh chóng bắt lấy tay cậu.

“Chính Minh, anh có đói không? Nếu không để em dậy làm bữa sáng?”

Hồng Chính Minh lắc đầu, một bàn tay lần xuống, xóc áo ngủ rộng thùng thình của Lộ Gia Bảo lên, ngón tay nhẹ miết vào rốn cậu.

Cảm thấy ngứa, Lộ Gia Bảo vặn vẹo thân thể, bắt lấy tay Hồng Chính Minh, kết quả tay kia lại tiến đến, Lộ Gia Bảo nhỏ giọng nói: “Không nên..... đang là ban ngày mà.....”

“Đêm qua em cũng nói thế....” – Hồng Chính Minh lăm bắm, xoay người, đặt Lộ Gia Bảo dưới thân.

Lộ Gia Bảo nghĩ đến tối hôm qua mình lấy cớ mệt mỏi, cự tuyệt yêu cầu của Hồng Chính Minh, cảm thấy hơi xấu hổ, muốn trốn tránh: “Anh nặng quá....”

Hồng Chính Minh mở mắt, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Lộ Gia Bảo: “Trước kia không chê anh, giờ đem nuôi anh béo rồi chê là sao?”

“Không có.”

Phát hiện Lộ Gia Bảo muốn chuồn xuống giường, Hồng Chính Minh vươn tay, kéo cậu về, lại nâng một chân đặt lên đùi Lộ Gia Bảo, đưa tay cởi luôn quần đùi của Lộ Gia Bảo.

Nếu không biết anh muốn làm gì tiếp thì đúng là đũa ngọc, Lộ Gia Bảo thầm kêu không tốt, nằm trong lòng Hồng Chính Minh, khẩn cầu: “Chính Minh, không nên.”

“Lúc này anh muốn làm nha.” – Hồng Chính Minh cố ý làm nũng nói.

“Lúc này....ban ngày.....” – Lộ Gia Bảo nhìn về phía bức màn, ánh sáng mùa hè chiếu khắp phòng, tuy nói ở đây là tầng cao, không bị người khác thấy, nhưng mà trời đang sáng, Lộ Gia Bảo cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

“Sợ cái gì.....” – Hồng Chính Minh lộ ra nụ cười xấu xa, bàn tay to lớn tiến đến tìm tòi phía dưới, cảm bộ phận mềm yếu ớt giữa hai chân Lộ Gia Bảo, làn da non mềm bị bàn tay thô ráp ma sát, khoái cảm ngọt ngào quen thuộc nổi lên, mãnh liệt khiến cho người ta đình trệ mọi suy nghĩ.

“Hừm..... a.....” – Lộ Gia Bảo rên rỉ, theo bản năng đóng đưa eo, muốn nhận khoái cảm nhiều hơn.

Động tác trên tay Hồng Chính Minh nhanh hơn, lòng bàn tay không ngừng ma sát, ngón tay cũng linh hoạt hơn, chỉ chốc lát sau, Lộ Gia Bảo đã tới đỉnh.

Nhìn người trong lòng được mình âu yếm, khuôn mặt lộ ra biểu tình say mê, Hồng Chính Minh có cảm giác thỏa mãn không nên lời, đôi mắt Lộ Gia Bảo long lanh, đôi môi hồng nhạt hơi mở ra, một bàn tay vẫn còn nắm chặt lấy cánh tay Hồng Chính Minh, giống như là chú thỏ con, dính sát vào người Hồng Chính Minh.

Bàn tay cảm phân thân đột nhiên buông ra, khoái cảm từng giọt chảy xuống, khiến Lộ Gia Bảo bất mãn rên rỉ: “A..... uhm.....”

Hồng Chính Minh đỡ lấy thất lực Lộ Gia Bảo, cúi đầu hôn lên môi cậu, tận tình hút lấy đôi môi mềm mại kia, lại dùng đầu lưỡi tách hai phiến môi tiến vào, hấp thụ nước bọt ngọt ngào trong cái miệng nhỏ, một tay tiến đến tách hai chân cậu ra, ngón tay vuốt ve làn da đùi non mịn màng, cùng với mật huyết.

Lộ Gia Bảo ngẩng đầu, hòa vào nụ hôn sâu cùng Hồng Chính Minh, lúc này ý thức của cậu đã mê loạn, bất chấp đang là ban ngày.

Nhũ tiêm mềm cảm bị đầu lưỡi liếm, đôi môi bị mút lấy, chỗ sâu thẳm trong thân thể truyền đến khoái cảm khiến Lộ Gia Bảo cong lưng, bắt lấy tóc Hồng Chính Minh, hai chân cũng theo bản năng ôm vòng chặt lấy thất lực Hồng Chính Minh.

Hồng Chính Minh hôn dần xuống dưới, để lại vài dấu hôn gần rốn cậu, tay anh lần xuống dưới, tìm đến mật huyết kia, nhẹ nhàng ấn nhu, cảm giác Lộ Gia Bảo đã được chuẩn bị tốt rồi, liền nâng thất lực cậu lên, chậm rãi sát nhập.

Hạ thân truyền đến cảm giác bị Lộ Gia Bảo vây chặt, thấy thân thể Lộ Gia Bảo khẽ run nhẹ, nhắm mắt ngửa cổ lên, nhẹ nhàng ngâm nga “A.....”

Đợi cho người dưới thân chậm rãi thích ứng, Hồng Chính Minh mới chuyển động, cảm giác được mật huyết ôm chặt lấy mình khiến anh say mê, anh nghe thấy tiếng rên rỉ của cậu, biết rằng cậu cũng đang khoái hoạt.

Làm tư thế đối mặt một lần, Hồng Chính Minh lại ôm lấy Lộ Gia Bảo, để cậu nằm úp sấp trên giường, nâng thất lực cậu lên, âu yếm trong lòng, rồi lại sát nhập thân thể hương nhuyễn đó, khoái cảm như triều dâng, khiến cho anh muốn ngừng mà không được.

Khi Lộ Gia Bảo tỉnh lại, phát hiện mình đang gối đầu lên đùi Hồng Chính Minh, tựa hồ đã ngủ rất lâu rồi.

“Em tỉnh rồi?” – Hồng Chính Minh mặt đầy ý cười nói.

“Uhm.....”

Nhìn người nằm cuộn tròn trên đùi mình như một chú thỏ con đáng yêu, Hồng Chính Minh nhin không được cúi người hôn cậu, trên người cậu vẫn còn hương sữa tắm thoang thoảng, khiến anh không khỏi dán mặt vào tấm lưng bóng loáng của cậu, cảm thụ cảm giác mềm mại.

“Em mệt rồi, ngủ tiếp đi.”

Nghe Hồng Chính Minh nói vậy, Lộ Gia Bảo đỏ mặt, vội nhắm mắt lại. Nhận ra Lộ Gia Bảo ngượng ngùng, Hồng Chính Minh cười cười, lấy chăn đắp lên cho cậu, rồi sau đó bàn tay lần vào trong chăn, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu.

Lộ Gia Bảo như chú mèo được chủ nhân vuốt ve, phát ra âm thanh càu nhàu.

“Anh đi làm bữa sáng, ách.....” – Hồng Chính Minh nghĩ hiện tại đã thành bữa trưa rồi, cười cười – “Em ngủ tiếp đi, lát dậy ăn.”

“Anh làm?” – Lộ Gia Bảo mở mắt, nhìn Hồng Chính Minh. Anh có bao giờ xuống bếp đâu, hôm nay lại muốn nấu cơm.

Hồng Chính Minh ngượng ngùng gãi gãi đầu “Cũng không gọi là nấu, chỉ xem có gì ăn được thì hâm nóng thôi.”

“Anh biết dùng lò vi ba không?” – Lộ Gia Bảo lại hỏi.

Hồng Chính Minh vốn không có duyên với mấy thứ đồ gia dụng, học được cách sử dụng máy giặt đã tốn rất nhiều thời gian của anh.

“Nóng lên là được mà.” – Hồng Chính Minh có chút đắc ý.

Lộ Gia Bảo “Ừ” một tiếng, dịch khỏi đùi Hồng Chính Minh, nhắm mắt. Hồng Chính Minh nhìn người mình yêu, cùng nhau hưởng thụ thời gian thoải mái của hai người.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nga-ai-tru-tinh-lo-he-liet-bo-3-den-duong-tren-pho>